

Thái Hậu Nương Nương Mười Sáu Tuổi

Contents

Thái Hậu Nương Nương Mười Sáu Tuổi	2
1. Chương 1: Ước Mong Xuyên Không	2
2. Chương 2: Tên Của Cô Là Nghê Thường	3
3. Chương 3: Lão Gia Bị Giam Vào Đại Lao	5
4. Chương 4: Được Phong Làm Hoàng Hậu	6
5. Chương 5: Bị Khiêu Khích Trắng Trợn	7
6. Chương 6: Thị Tầm (1)	8
7. Chương 7: Thị Tầm (2)	10
8. Chương 8: Giới Thiệu Thập Hoàng Tử	11
9. Chương 9: Ngọc Lộ Và Long Chôn	12
10. Chương 10: Thăm Bệnh	14
11. Chương 11: Thái Tử	15
12. Chương 12: Ngang Ngược Khóc Lớn	17
13. Chương 13: Chúng Ta Là Bằng Hữu	18
14. Chương 14: Ngọt Ngào	20
15. Chương 15: Xoa Bóp Vuốt Ve	22
16. Chương 16: Hà Đường Nguyệt Sắc	23
17. Chương 17: Gia Yến Nghênh Xuân Lầu	25
18. Chương 18: Ta Không Chán Ghét Cô	27
19. Chương 19: Thịnh Hoàng Hậu Nương Nương Thượng Lộ	28
20. Chương 20: Thánh Hiền Thái Hậu	30
21. Chương 21: Văn Nam	31
22. Chương 22: Nhất Kiến Chung Tình	33
23. Chương 23: Hiền Lâm Lớn	34
24. Chương 24: Tuyển Tú (1)	36
25. Chương 25: Tuyển Tú (2)	37
26. Chương 26: Tuyển Tú (3)	38
27. Chương 27: Hảo Tâm Có Hảo Báo	39
28. Chương 28: Người Là Hoàng Thượng, Ta Là Thái Hậu	41
29. Chương 29: Không Muốn Thành Thân	43
30. Chương 30: Trong Lòng Phiền Nhão	45
31. Chương 31: Say Sưa	46
32. Chương 32: Chút Ân Huệ	49
33. Chương 33: Đương Nhiên	51
34. Chương 34: Một Khắc Xuân Tiêu Đáng Giá Ngàn Vàng	52
35. Chương 35: Chuyện Này E Hơi Khó	53
36. Chương 36: Hoa Lê Đái Vũ	55
37. Chương 37: Ta Thích Nàng	56
38. Chương 38: Chính Vì Một Người	58
39. Chương 39: Bích Huyết Lưu Ly Hoàn	59
40. Chương 40: Xuất Cung	61
41. Chương 41: Ta Đã Trở Về	62

42. Chương 42: Chuyện Không Biết	64
43. Chương 43: Bị Hắc Y Nhân Bắt Giữ – Bách Tiễn Chờ Lệnh	65
44. Chương 44: Không Nên Xảy Ra	67
45. Chương 45: Trở Lại Thế Giới Của Cô Ấy	69
46. Chương 46: Nữ Nhân Hoa	71
47. Chương 47: Khởi Đầu Mới	72
48. Chương 48: Ta Xếp Thứ Nhất	73
49. Chương 49: Có Nét Giống Nhau	75
50. Chương 50: Không Liên Quan Đến Họ	76
51. Chương 51: Chương Kết	77

Thái Hậu Nương Nương Mười Sáu Tuổi

Giới thiệu

Truyện xuyên không là một thể loại thu hút khá đông đảo bạn đọc chính bởi vì sự hấp dẫn của truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-hau-nuong-nuong-muoi-sau-tuoi>

1. Chương 1: Ước Mong Xuyên Không

“Đình Đình, mau ngủ đi, kéo lại không dậy nổi, ngày mai còn phải đến trường đấy.” Không biết đây là lần thứ mấy mẹ Cam phải thức giục cô con gái cứ ngồi ôm lấy màn hình vô tuyến.

“Cô đó, mau đi, đằng sau còn một cái, phải thế chứ, làm anh ta khổ sở đến chết luôn ——” Mổ nữ chỉ lo vui sướng khua chân múa tay, tập trung tinh thần chăm chú xem ti-vi, chẳng buồn để ý đến những lời kia của mẹ.

“Cam Đình Đình ——” Mẹ Cam lớn tiếng quát rồi chống nạnh đi đến chặn trước màn hình ti-vi của mổ nữ.

“Mẹ — mẹ làm gì vậy, người ta đang đến đoạn gay cấn, mau mau tránh ra để con xem để con xem.” Mổ nữ nghiêng đầu tiếp tục nhìn.

“Bụp”, mẹ Cam không nhìn được nữa, lập tức tắt ti-vi đi. “Cam Đình Đình, còn không đi ngủ thì ngày sau đừng hòng nhìn thấy ti-vi lần nữa.” Mẹ Cam cảnh cáo con gái lần chót.

“Đừng mà mẹ, con đi ngủ là được mà.” Mổ nữ ủ rũ cúi đầu về phòng, nếu sau này thực sự không còn được xem ti-vi thì khác nào lấy mạng của cô. Bỏ đi, hi sinh cá nhân vì tập thể vậy.

Chao ôi, mẹ Cam bất đắc dĩ lắc đầu, cô con gái này điểm nào cũng tốt, suy nghĩ chín chắn, học hành giỏi giang, khuôn mặt xinh xắn, mỗi tội rất thích xem ti-vi, còn đặc biệt thích phim xuyên không. Cách đây không lâu cô con gái này mua rất nhiều tài liệu nghiên cứu về hiện tượng siêu nhiên này, còn hăng hái bảo rằng đợi khi nghiên cứu thành công con bé cũng muốn một lần thử xuyên qua.

Chao ôi, mẹ Cam lần thứ hai bắt đắ dĩ lắ đầu thỏ dài.

“Lão gia, phu nhân, tiểu thư tỉnh rồi.”

“Mau — mau đi đi — đi tìm đại phu đến đây.”

“Con gái à, con gái của ta, cuối cùng con cũng tỉnh.”

“Tiểu thư tỉnh rồi, tiểu thư tỉnh rồi, thật là tốt quá.”

Cái gì vậy? Sao lại ầm ĩ như thế này? Cam Đình Đình vốn không định thức dậy, nhưng ngủ chẳng ngon giấc, đầu thì đau trong người cũng thấy khó chịu nên mới miễn cưỡng mở mắt ra. Ai ngờ không mở mắt thì tốt hơn, tỉnh dậy rồi xung quanh cô toàn những khuôn mặt xa lạ, cách ăn vận kì quái, mẹ ơi! Cô thành minh tinh từ lúc nào nhỉ? Không đúng, cô nhớ là khi này còn đang xem ti-vi mà.

“Con gái, con hù chết nường rồi.” Một người phụ nữ thoạt nhìn duyên dáng sang trọng ôm lấy cô, khuôn mặt đầm lệ.

Nường? Nường là có ý gì? Cha cô cưới một lão bà từ khi nào vậy?

“Con gái à, tỉnh lại là tốt rồi.” Một người đàn ông hơn bốn mươi đứng bên cạnh, cũng giống người phụ nữ kia nước mắt lưng tròng.

Con gái? Người này chẳng lẽ là cha tôi? Thiên a! Cha tôi sao cũng là người khác mất rồi?

“Chuyện này — xin hỏi các vị là...?” Bất kể là phụ thân hay nường, dường như cũng không phải là cha và mẹ, chuyện này là sao? Chẳng lẽ mình bị bán? Bán làm con gái người ta? Không thể nào. Vậy những người này làm sao mà —? Cam Đình Đình quan sát gian phòng một chút, thiên a, cổ hương cổ sắc, chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

“Con gái, ta là mẹ của con đây, con không nhớ ra ta sao?” Phụ nhân nhìn Cam Đình Đình với vẻ không dám tin.

“Con gái à, ta là cha của con đây.” Người đàn ông kia cũng nghi hoặc nhìn Cam Đình Đình.

“Cha mẹ, chuyện này, con đúng là không nhớ rõ.” Cam Đình Đình vót vát nói; thủ đoạn thường dùng khi xuyên không : giả vờ mất trí nhớ.

“Không nhớ rõ cũng chẳng sao, con tỉnh lại là tốt rồi.” Phụ nhân và lão nhân gia kia cùng an ủi Cam Đình Đình, điều này khiến cô rất vui vẻ, còn cảm thấy rất ấm áp, không ngờ lại gặp được cha mẹ tốt như vậy, cô thật quá may mắn.

“Cha mẹ, con không sao, hai người không cần lo lắng.” Cam Đình Đình dịu dàng nói.

“Con có đói bụng không? Để nường căn dặn trù phòng chuẩn bị thức ăn.” Phụ nhân cao hứng đi ra ngoài.

“Con gái à, con nghỉ ngơi cho tốt.” Lão nhân gia cũng theo ra ngoài, đi rồi còn không quên dặn nha hoàn bên cạnh phải hầu hạ tiểu thư thật tốt.

2. Chương 2: Tên Của Cô Là Nghê Thường

“Cô kia — cô tên gì vậy?” Cam Đình Đình nhìn cô gái tướng mạo thanh tú đứng bên cạnh.

“Tiểu thư, nô tỳ là Tiểu Thúy, là nha hoàn hầu hạ tiểu thư.” Nha hoàn dáng điệu thanh tú đáp lời.

Hầu hạ tiểu thư? Hửn là nha hoàn theo bên cạnh hầu hạ vị tiểu thư này rồi. “Này Tiểu Thúy, cô có thể nói cho tôi biết tên tôi là gì không?”

“Dạ, tiểu thư tên là Nghê Thường.”

“Nghê thường?” Cái tên này nghe rất quen tai nha, phải rồi, có một bộ phim truyền hình tên là Bạch phát ma nữ truyện trong đó có một cô gái chẳng phải tên là Nghê Thường đó sao? Ừm – ừm tai, tên rất hay, không ngờ người ở cổ đại cũng rất biết thưởng thức, cô thích.

“Ngoại trừ cha nương có còn ai không?”

“Trừ lão gia, phu nhân và tiểu thư ra thì còn lại đều là hạ nhân.”

Ít như vậy sao? Chẳng lẽ cô là con một, vậy cũng tốt, điều này cho thấy cha là người chung tình, nếu có thêm một huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ, nói không chừng sẽ bị khi dễ. Từ thái độ của phụ thân và nương, cô hẳn là rất được sủng ái, hắc hắc, chuyện này cô không cần phải lo lắng nữa, trong các bộ phim truyền hình về cổ đại tiêu biểu ai này đều coi trọng chuyện này nhất, xem ra về mặt này cô có thể vô ưu vô lo rồi.

“Nhà chúng ta làm gì?”

“Nghê gia chúng ta là thương gia nổi tiếng trong kinh thành.”

Thương gia? May phước không phải là nhà quan lại. Xem ra sau này cô có thể tận hưởng vinh hoa phú quý bất tận. Cha mẹ thân yêu, xin hãy tha thứ cho đứa con gái bất hiếu này, hắc hắc, nếu có thể quay lại, con gái nhất định sẽ hiếu thảo với hai người.

— Cô có biết tôi bị bệnh gì không?”

“Chuyện này — chuyện này —”

“Có điều gì không tiện nói sao?” Cam Đình Đình thật không hiểu, cái cô Tiểu Thúy này vừa nãy còn trả lời rất lưu loát mà, giờ lại lúng túng không đáp, chẳng lẽ có điều gì mờ ám?

“Không phải — chỉ là —”

“Bỏ đi, tôi không hỏi nữa.” Tám phần mười là hồng nhan bạc mệnh, cũng còn may là vị tiểu thư này hồng nhan bạc mệnh, bằng không sao đến phiên cô ngồi hưởng vinh hoa phú quý.

“Tiểu thư, người có đói bụng không? Nô tỳ đi xem trù phòng chuẩn bị xong chưa.” Tiểu Thúy lui ra ngoài.

Đói? Không phải là cô đói, cô thật sự rất muốn nếm thử mỹ thực thời cổ đại.

Bịch một tiếng, Cam Đình Đình ngã nằm lên giường, khuôn mặt cô không che giấu nổi sự vui sướng, cô ước mong được xuyên không nay cuối cùng cũng được toại nguyện. Cô nhất định phải chơi thật vui ở nơi này.

Cổ đại? Thiên a, cô quên hỏi xem hiện tại là triều đại nào mất rồi. Nhìn trang sức thì quả đúng là thời cổ không sai, còn có trang phục này? Cam Đình Đình giơ cánh tay lên nhìn ngó một chút, bỗng nhiên cô nghĩ ra một vấn đề rất nghiêm trọng. Cô lập tức xuống giường đi đến bên bàn trang điểm, đặt một tấm gương đồng trước mặt.

Gương mặt này? Cam Đình Đình vuốt ve khuôn mặt, cô không dám tin, gương mặt này thế nào lại — thế nào lại giống cô như đúc, chỉ có kiểu tóc và trang phục là không giống mà thôi. Thiên a, chẳng lẽ, chẳng lẽ thật sự có chuyện trùng hợp như vậy?

Song, khoan hãy nói đến gương mặt thời cổ đại này của cô, cũng là không đến nỗi nào, dù không phải hạng khuynh quốc cũng có thể tính là khuynh thành, về phần vóc người này? Cam Đình Đình đứng trước gương ngắm nghía, trở mã cũng không tệ, nhìn bộ ngực này xem, vừa lớn lại vừa tròn, so ra còn đẹp hơn vóc dáng thật của cô, phen này cô lời to rồi.

Ha ha, Cam Đình Đình cao hứng cười lớn, nếu không phải đêm đó mẹ cô không cho xem đi ti-vi lại còn mang cả ổ điện đi, mà cô lại lén lút đi lấy ổ điện về, kết quả là không cẩn thận bị điện giật, cuối cùng bị giật đến chuyển kiếp. Hắc hắc, cô thật sự muốn cảm ơn mẹ mình, mẹ à, con yêu mẹ.

3. Chương 3: Lão Gia Bị Giam Vào Đại Lao

Nhìn một bàn đầy những mỹ thực không gọi thành tên, Cam Đình Đình cỡ nào ham ăn, thiếu chút nữa chảy cả nước miếng.

“Con gái, mau ăn đi, đây đều là món con thích.” Nghe phu nhân nhìn nữ nhi, vui vẻ không nói nên lời.

“VẬY con không khách khí.” Cam Đình Đình nắm chặt đôi đũa, cô bắt đầu để vị giác hưởng thụ.

“Ăn từ từ thôi.” Nghe phu nhân đau lòng nhìn nữ nhi, thay nữ nhi vỗ vỗ lưng, trong lòng thầm thấy may mắn. Không ngờ nữ nhi từ quỹ môn quan trở về, tuy rằng không nhớ rõ bọn họ, nhưng cách ăn uống cũng như tính cách tốt hơn nhiều so với trước đây.

“Ấy — nương, con không sao, nương cũng ăn đi.” Cam Đình Đình hiểu được là nữ nhi trong nhà nên biết lễ phép.

“Nương không đói bụng, ngắm con ăn là vui rồi.”

Ngắm? Cam Đình Đình đúng là đã quên mất, giam phòng đầy những người, cả nương và đám hạ nhân đều nhìn một mình cô dùng bữa, bỗng nhiên cảm thấy mất hết khẩu vị. Họ phải hiểu nhìn người khác ăn với bị người khác nhìn khi ăn, chuyện này áp lực tâm lý lớn cỡ nào.

“Nương, phụ thân đâu?” Cam Đình Đình nhìn sơ một vòng cũng không thấy lão gia hiện từ kia đâu.

“Cha con, ông ấy —” Nghe phu nhân định nói lại thôi.

“Có chuyện gì vậy? Phụ thân bị làm sao?” Cam Đình Đình cảm thấy như đã xảy ra chuyện.

“Cha con ông ấy vào cung.”

“Vào cung? Phụ thân chẳng phải là thương gia sao? Thế là thế nào?”

“Con gái à, nương vốn không muốn nói cho con biết, thế nhưng cha con ông ấy —” Nghe phu nhân lấy ra khăn tay chấm nước mắt.

Đây là loại tình huống gì vậy? Đừng nói là nhà cô đắc tội với đám hoàng thân quốc thích kia nên bị xử trảm cả nhà chứ? Phỉ phỉ phỉ — cô đang suy nghĩ vớ vẩn gì vậy. Cam Đình Đình cô vận khí không tệ, sao có thể gặp phải chuyện này. (Tác giả : Bị điện giật cũng coi là vận khí không tệ? – Mổ nữ : Ai khiến ngài lo, tôi nguyện ý.)

“Nương, chúng ta đều là người một nhà, nương mau nói cho nữ nhi hay.”

Nghe phu nhân gạt đi những giọt lệ trên mặt, đôi mắt sưng đỏ ngẩng lên, thoạt nhìn có vẻ như trước cũng đã khóc, sau bà lo âu nói, “Cha con vào cung từ hôn cho con.”

“Từ hôn cho con?” Cam Đình Đình hét lên, tiến cung từ hôn? Đây rốt cuộc là loại tình huống gì?

“Mười lăm tháng trước, Hoàng thượng hạ chỉ muốn nạp con vào cung làm phi, cho nên lần này cha con vào cung từ chối hôn sự này.” Nghe phu nhân chậm rãi nói, nếu có thể bà thật không muốn để nữ nhi biết, vất vả lắm nữ nhi mới sống lại, bà không muốn lại ép con bé luẩn quẩn trong lòng. Nhưng nếu không nói, lão gia đi lần này nhất định là lãnh ít dữ nhiều.

Hóa ra là vậy. Chẳng trách khi cô hỏi Tiểu Thúy, Tiểu Thúy ấp a ấp úng, thì ra trong chuyện này có ẩn tình, xem ra vị tiểu thư này vì không muốn vào cung nên mới —. Từ xưa đến nay quân vô hí ngôn, xem ra lần này vị lão gia kia hẳn là dữ nhiều lành ít. Cô vốn tưởng rằng nhà kinh thương sẽ không dính líu đến hoàng cung quý tộc, nhưng lần này xem ra cô đã sai rồi.

“Con gái, con yên tâm, nếu con không muốn, chúng ta tuyệt đối không ép uống.” Nghe phu nhân an ủi nữ nhi, bọn họ chỉ có một đứa con gái này, nếu không phải tình thế ép buộc, bọn họ sao nỡ để con bé tiến cung làm cái gì phi tử, bọn họ trước nay lạ gì.

“Nương.” Cam Đình Đình nhìn ra được vị nương này thật sự lo lắng cho cô, yêu thương cô, còn cô sao có thể ích kỷ không để ý sự sống chết của Nghe gia. “Nương, người yên tâm, con đồng ý tiến cung.”

“Nhưng —”

“Phu nhân, phu nhân, không xong rồi. Lão gia bị giam vào đại lao.” Một đứa nhỏ sai vặt vừa chạy đến vừa nói.

“Lão gia bị giam vào —” Còn chưa nói dứt lời, Nghê phu nhân đã hôn mê bất tỉnh.

Cam Đình Đình sai đám nha hoàn đưa Nghê phu nhân về phòng nghỉ ngơi. Giờ phút này cô đâu còn tâm trí thưởng thức sơn hào hải vị, điều quan trọng bây giờ là phải nghĩ cách cứu lão gia, nhưng ngoại trừ tự mình tiến cung cô không nghĩ ra được biện pháp nào khác.

4. Chương 4: Được Phong Làm Hoàng Hậu

“Cái gì, thể nhược đa bệnh, sáu mươi tuổi?” Hiện tại Cam Đình Đình hối hận không còn kịp, cô đã bị đưa đến Trường Xuân điện trong cung.

“Tiểu thư, người sao rồi?” Thấy vẻ mặt buồn bã của Cam Đình Đình, Tiểu Thúy vội hỏi.

“Tiểu Thúy, sao em không nói cho ta biết lão hoàng đế này đã sáu mươi cái xuân xanh?” Cam Đình Đình oán thán nói.

“Em — em nghĩ là tiểu thư đã biết.”

“Phải, đúng là ta biết, nhưng là vừa mới đây thôi.” Cam Đình Đình thở hổn hển, vừa bước vào phòng lập tức lấy mũ phượng cùng khăn hỉ trên đầu xuống.

“Tiểu thư, cái này không thể bỏ xuống được.” Tiểu Thúy muốn ngăn cản nhưng tiếc là đã muộn, chỉ nghe một âm thanh trong trẻo khi chiếc mũ phượng kia chạm đất sau cú ném của Cam Đình Đình.

Bây giờ cô đã gả cho lão đầu tử kia, mũ phượng với khăn hỉ giữ lại có ích gì? Cam Đình Đình càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng không cam lòng, chẳng lẽ một hoàng hoa đại khuê nữ như cô lại bị đem dâng cho lão đầu tử kia đập hư. Hừ, còn lâu nhé, cho dù ông ta có là Hoàng thượng thì sao chứ. Hừ, Cam Đình Đình gấp rút suy nghĩ, Cam Đình Đình cô thông minh, đầy mưu ma chước quỷ, sẽ không thuy bất kì kẻ nào.

“Tiểu thư, vậy bây giờ phải làm sao? Nếu để Hoàng thượng biết được sẽ mất đầu.” Tiểu Thúy hoảng hốt nhặt mũ phượng và khăn hỉ lên.

“Không sao đâu, Tiểu Thúy, dù sao cũng chẳng ai thấy.” Cam Đình Đình vô lo nói, giờ đây cô mặc kệ cái gì mũ phượng cái gì khăn hỉ, trọng yếu nhất là làm thế nào qua khỏi đêm nay.

“Thánh chỉ đến.”

Thánh chỉ? Cam Đình Đình nhanh chóng bước lên quỳ xuống, chỉ thấy một tên thái giám dẫn theo mấy tiểu thái đi tới.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, đặc biệt phong Nghe thị Nghê Thường làm Hoàng hậu. Khâm thủ. Tạ ơn.”

Hoàng hậu? Cô sao?

“Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, chúc mừng Hoàng hậu nương nương.” Mấy tên thái giám tranh thủ nịnh nọt.

“Tất cả đều có thưởng.” Cam Đình Đình nhận lấy thánh chỉ, hào sảng nói. Thứ Nghê gia không thiếu nhất chính là tiền, mà hiện tại cô ở trong cung, nếu muốn lăn vào hồ này, đây cách này là tốt nhất.

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.” Quả nhiên mấy tên thái giám linh thường xong đều phóng thích rời đi.

“Nô tỳ Tiểu Thúy chúc mừng Hoàng hậu nương nương.” Tiểu Thúy cũng vui mừng, khăn trương quỳ xuống dưới chân Cam Đình Đình.

“Tiểu Thúy, em muốn gì cứ nói đi.” Theo Cam Đình Đình cô thấy, chuyện tưởng như là hỉ sự này hóa ra lại là điều xui xẻo. Nếu có thể lựa chọn, cô không mong làm cái loại gì Hoàng hậu này, sớm tối phải phụng bồi lão đầu tử Hoàng thượng kia, cô chỉ ước có thể ở ngoài cung sống ngày tháng tiêu điều tự tại. Cái gì mà vinh hoa phú quý, cái gì mà tước vị cao sang, hừ, đều là hư danh mà thôi.

“Tiểu Thúy cái gì cũng không cần, chỉ mong có thể phụng bồi Hoàng hậu nương nương là quý lắm rồi.”

“Hoàng hậu nương nương? Tiểu Thúy, em vẫn nên gọi ta là tiểu thư. Mấy chữ Hoàng hậu nương nương này khiến ta rùng mình.”

“Dạ, Hoàng hậu — không đúng — dạ, tiểu thư.”

“Tiểu Thúy, em nói xem tại sao Hoàng thượng lại phong ta làm Hoàng hậu? Lễ nào trong cung vẫn chưa có Hoàng hậu sao?” Cam Đình Đình thực sự không hiểu, một con nhóc như cô có tài đức gì mà lại được Hoàng thượng tôn sùng làm Hoàng hậu.

“Tiểu thư, người là đệ nhất mỹ như kiêm đệ nhất tài nữ của kinh thành ta. Hoàng thượng đương nhiên muốn để tiểu thư ngồi vào vị trí Hoàng hậu rồi. Vị trí Hoàng hậu này cũng thật xứng với tiểu thư.”

Đệ nhất mỹ nữ lại còn thêm đệ nhất tài nữ? Cô khát, cô cảm thấy vị cô nương Nghê Thường này quả không phải là một nữ tử tầm thường. “Vậy em nói ta nghe, Hoàng thượng này đã sáu mươi, phi tử và các hoàng tử công chúa đều đã lớn cả?”

“Dạ phải, nghe nói cách đây không lâu Hoàng thượng vẫn tuyển tú nữ.”

Cô khát, tuổi tác đã à vẫn còn tuyển tú nữ? Ông ta quả đúng với câu càng già càng dẻo dai nha, cô đi — lão háo sắc. “Tiểu Thúy, bây giờ là giờ nào rồi?”

“Tiểu thư, bây giờ là giờ Ngọ.”

Giờ Ngọ chính là giờ Ngọ, vậy hẳn là cũng đến lúc dùng yến thiện rồi. Tuy rằng nửa ngày chưa ăn gì, nhưng cô chẳng thấy đói. Nếu đã vào cung, chỉ bằng đi dạo một chút, cũng không uống công vào cung một chuyến. À, không đúng, không phải là cô tiến cung, mà sau này sẽ phải thường xuyên ở nơi này. Nghĩ đến đây, Cam Đình Đình chẳng còn hứng thú tản bộ.

5. Chương 5: Bị Khiêu Khích Trắng Trợn

“Tề phi nương nương đến.”

Thái giám cất tiếng thông báo, Cam Đình Đình nhìn ra cửa đã thấy một người phụ nữ đi tới, một vài ả cung nữ theo sau. Do khoảng cách khá xa nên Cam Đình Đình không thấy rõ khuôn mặt vị Tề phi kia.

“Tiểu thư.” Tiểu Thúy nhìn Cam Đình Đình với vẻ căng thẳng, trái lại, Cam Đình Đình rất bình thường, dường như chẳng mấy quan tâm. Dù sao hiện tại cô cũng là Hoàng hậu nương nương, trừ bỏ Hoàng thượng là cô to nhất, cô sợ ai chứ.

“Thần thiếp cung hỉ hạ hỉ Hoàng hậu nương nương.” Tề phi hành lễ với Cam Đình Đình.

“Đứng lên đi.” Cam Đình Đình thản nhiên nói, trong lúc bà ta đứng lên, cô đã âm thầm đánh giá. Tuy đã vào độ trung niên, nhưng theo như khuôn mặt kia thì khi còn trẻ cũng không đến nỗi xấu xí.

Tề phi cũng tương tự đánh giá Cam Đình Đình, “Từ lâu đã nghe đồn Hoàng hậu nương nương có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, còn là kinh thành đệ nhất tài nữ, hôm nay vừa gặp quả nhiên lời đồn không sai.”

“Tề phi nương nương quá khen rồi. Người đâu, dâng trà.” Cam Đình Đình xoay người, ngồi xuống giường nhỏ[1], quả là đầy phong thái Hoàng hậu nương nương, Tề phi thấy vậy chỉ còn biết âm thầm ghen tỵ.

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.”

Cùng Tề phi nương nương dãi bôi vài câu, Tề phi vừa đi thì Lương phi lại tới. Vị Lương phi này trẻ hơn Tề phi một chút, nhưng cũng ngạo mạn hơn vài phần, hoàn toàn không để Cam Đình Đình – Hoàng hậu nương nương mới được sắc phong – vào mắt. Cam Đình Đình cũng chẳng so đo, càng không muốn cùng Lương phi nhiều lời, chỉ vài câu lập tức đuổi cô ta đi.

Lương phi đi khỏi, Cam Đình Đình vỗ vỗ vai, một người lại một người tới, đúng là chân mệnh yếu nhân.

“Lệ phi nương nương đến.”

Cô kháo, vẫn còn chưa xong sao! Cam Đình Đình không kìm nén được lửa giận trong lòng nữa, mặt bắt biến ngồi một chỗ, bày ra bộ dáng muốn chết không muốn sống.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Đứng lên đi.” Cam Đình Đình biếng nhác nhìn Lệ phi, ánh mắt dừng lại trên tay, đùa bỡn.

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.” Lệ phi đứng lên, tiếp đó rất tự nhiên đi qua một bên ngồi xuống.

Cam Đình Đình cũng chẳng để ý đến Lệ phi, hôm nay cô đã quá mệt mỏi, chỉ mong có thể yên tĩnh một lát.

“Hoàng hậu nương nương quả là khinh niên mạo mỹ, chẳng trách ngày đầu tiên cung đã được Hoàng thượng phong làm Hoàng hậu.”

Mặc dù khuôn mặt Lệ phi mang vẻ tươi cười, nhưng trong lời nói lại chứa mười phần chua ngoa. Cam Đình Đình sao lại không biết chứ, trong hoàng cung này có cô gái nào không muốn trở thành đề hậu của Hoàng thượng, chỉ có Đình Đình cô là không. Trong cung long đàm hổ huyệt, hơn nữa còn giết người vô hình, nói đến đây, tàn khốc nhất chính là nữ nhân tranh giành với nữ nhân.

“Lệ phi quá khen.” Cam Đình Đình hờ hững đáp, cô không thích vị Lệ phi này, cô luôn cảm thấy trong ánh mắt bà ta luôn ẩn hiện những toan tính, lời nói càng biểu lộ rõ sự đố kỵ. Tuy vị Lương phi khi nãy có ngạo mạn nhưng cũng không giống như vậy.

“Thần thiếp không dám quấy rầy Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương hẳn là nên chuẩn bị một chút, đêm nay hầu hạ Hoàng thượng, mau chóng sinh hạ long tử.” Nói xong bà ta cười cười rất không thiện ý rồi rời đi.

Cô kháo, khiêu khích trắng trợn, “Người, lại đây.” Cam Đình Đình chỉ vào một cung nữ đứng hầu.

“Hoàng hậu nương nương có gì căn dặn?”

“Cái bà Lệ phi nương nương kia lai lịch thế nào?” Cam Đình Đình hỏi.

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, Lệ phi là thân mẫu của Thái tử điện hạ.”

Ồ, chẳng trách lớn lối như vậy. “Vậy tại sao Hoàng thượng không để Lệ phi làm Hoàng hậu?”

“Chuyện này, nô tỳ cũng không rõ.”

Cũng đúng, một cung nữ cón con làm sao biết được. Bỏ đi, thuyền đến cầu tự nhiên thẳng, mặc kệ bà ta có là Tề phi hay Lệ phi, mặc kệ bà ta là thân mẫu Thái tử gì gì, bốn cô nương là Cam Đình Đình, ta sợ ai!

6. Chương 6: Thị Tắm (1)

“Tiểu thư, đã đến giờ thị tắm rồi.” Tiểu Thúy thấy Cam Đình Đình lúc này vẫn chẳng để ý tới liền lên tiếng nhắc nhở.

Thị tắm? “Tiểu Thúy, ta hỏi em, nước ta tên gọi là gì?”

“Tên, em không rõ tiểu thư có ý gì, chẳng phải là An quốc sao?”

An quốc? An quốc? Thiên a, thế nào lại không có trong sách lịch sử cô được học, là kiến thức lịch sử của cô quá kém hay trong sách không hề ghi chép? Cái gì mà An quốc chứ, cái tên quý quái, thật khó nghe. “Hoàng thượng tên gì?”

“Chuyện này em không biết.”

“Thị tẩm có phải là sau khi tẩm xong sẽ ngồi đợi người đưa đến tẩm điện của Hoàng thượng?” Không phải là triều đại trong lịch sử, Cam Đình Đình không rõ liệu việc thị tẩm này có ngoại lệ gì chẳng.

“Dạ phải. Khi này ma ma đã thông báo, lát nữa sẽ có người tới đưa tiểu thư đi.”

Thôi rồi thôi rồi, lát nữa đã phải đi, vậy làm sao lo liệu? Lão nhân sáu mươi tuổi không phải là vẫn tinh lực cường tráng đấy chứ, chẳng phải bảo là thể nhược đa bệnh đó sao? Ông ta sẽ không làm gì cô chứ? Tâm lý Cam Đình Đình trở nên bất an.

“Tiểu Thúy, em đi xem họ đã đến chưa?”

“Dạ.”

Dù có làm đủ cách, Cam Đình Đình cũng không thể trấn an bản thân, cô lo lắng đến độ bước tới bước lui mãi trong phòng. Miệng liên tục còn lẩm bẩm, “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Cô không muốn mất đi lần đầu tiên với người đáng tuổi cha mình.

“Tiểu thư, bọn họ đã đến, đang hầu ở bên ngoài.” Tiểu Thúy vào bẩm báo.

“Ta đi đây.” Cam Đình Đình chỉnh trang lại y phục, cố gắng trì hoãn sự bất an, bước ra ngoài.

“Tiểu thư.”

“Ta không sao, em ở đây chờ ta.” Cam Đình Đình xoay người ngồi vào kiệu.

Lắc lư lại lắc lư, chỉ trong chốc lát, Cam Đình Đình đã thấy cỗ kiệu dừng lại.

“Hoàng hậu nương nương, đến rồi.” Một tên thái giám vén màn kiệu, đỡ tay Cam Đình Đình bước xuống.

“Cần Thanh cung?” Cam Đình Đình ngẩng đầu nhìn mấy chữ lớn treo trước cửa.

“Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng đang chờ người ở bên trong.” Một tên thái giám cung kính nói.

Cô kháo, thế nào lại để một mình cô đi vào. Vào thì vào, ai sợ ai. Cam Đình Đình cất bước tiến vào trong.

“Nhi thần tham kiến Hoàng ngạch nương.” Một nam tử thấy Cam Đình Đình liền quỳ xuống.

Nhi thần? Hoàng ngạch nương? Là gọi cô sao? Cam Đình Đình nhìn chung quanh một lượt, dường như chẳng có bóng dáng người nào khác quanh đây.

“À — người — đứng lên đi —” Từ lúc nào cô có đứa con lớn như vậy chứ!

“Tạ ơn Hoàng ngạch nương.”

Nam tử kia đứng lên, tuy bốn phía đều giăng đèn lồng, nhưng Cam Đình Đình lại không nhìn rõ khuôn mặt người kia, chỉ thấy vóc dáng cao cao, rất khôi ngô.

“Vây nhi thần xin cáo lui.” Nam tử lui ra ngoài.

Mới mười sáu tuổi, cô đã có con lớn như vậy, thoát nhìn còn muốn lớn tuổi hơn cả cô. Thiên a, đây là bị kịch loại gì vậy! Cam Đình Đình chẳng kịp nghĩ nhiều, tiếp tục cất bước tiến sâu vào trong.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Mấy tên thái giám cùng mấy ả cung nữ thấy Cam Đình Đình cũng quỳ xuống.

“Đứng dậy cả đi.”

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.” Sau khi đứng lên, hái giám cùng cung nữ đều lui cả ra ngoài.

Cam Đình Đình bước vào trong phòng, đập vào mắt cô là một người nằm trên giường, vận y phục hoàng sắc. Không cần đoán Cam Đình Đình cũng biết đó là Hoàng thượng. Cam Đình Đình thận trọng bước đến, sau mới quỳ xuống, khẽ nói, “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.”

Giọng nói già nua khiến Cam Đình Đình vô cùng thất vọng, trong lòng cô vốn có một tia mong đợi nhỏ nhoi, ấy thế mà...

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Cam Đình Đình đứng lên, nhìn về phía người trên giường.

7. Chương 7: Thị Tẩm (2)

Người này là Hoàng thượng sao? Thoạt nhìn xem ra cũng chắc khắc lão nhân bình thường.

“Hoàng thượng, có phải người thấy không khỏe không?” Cam Đình Đình xoa bóp nói.

“Trẫm đúng là tuổi già sức yếu, nhưng việc cần làm trẫm vẫn còn đủ sức.”

Đủ sức? Nhìn thế nào cũng không giống lão nhân thân thể suy nhược nhiều bệnh tật. “Chuyện này, Hoàng thượng à, thần thiếp nghe nói người ngã bệnh, hay là bồi dưỡng thân thể cho tốt trước rồi hẵng tính. Dù sao sau này vẫn còn thời gian.”

“Khụ khụ — khụ khụ — trẫm không sao —” Lão Hoàng đế vừa ho khan vừa cố sức ngồi dậy.

“Ấy ấy, Hoàng thượng, người đừng ngồi dậy, cứ nằm đi. Nằm cho thoải mái.” Cam Đình Đình vội vàng ân cần đỡ lấy lão Hoàng đế.

“Ái phi — quả đúng là quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành —” Lão Hoàng đế háo sắc đánh giá Cam Đình Đình.

Cái gì? Ánh mắt hèn mọn này thật khiến người ta sinh ác cảm, xem ra lão nhân này nhất định là một sắc đế. “Chuyện này, Hoàng thượng à, đêm cũng đã khuya, thần thiếp hầu hạ người nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Đêm nay trẫm động phòng với Hoàng hậu, sao có thời gian nghỉ ngơi chứ.” Lão Hoàng đế vươn bàn tay sờ soạng người Cam Đình Đình.

Nếu không phải cố chịu đựng, Cam Đình Đình thật sự cảm thấy ghê tởm, nếu người trước mặt không phải là Hoàng đế, chỉ e cô đã đập cho lão một cước. Lão già chết tiệt, tuổi tác đã cao thế mà còn —— “Hoàng thượng, thần thiếp tự làm được rồi.”

Cô kháo! Chẳng lẽ thật sự phải cùng lão già háo sắc này —— Thiên a, Cam Đình Đình tôi đã gây ra nghiệt gì? Cam Đình Đình đặt hai tay lên lớp y phục trước ngực, nấn ná một lúc rồi từ từ cởi ra.

“Ái phi.” Lão Hoàng đế dùng ánh mắt ngập tràn sắc dục nhìn Cam Đình Đình chằm chằm.

Lão già chết tiệt, ông thích xem chứ gì? Bốn cô nương cho ông xem chán thì thôi. “Hoàng thượng, người cứ nhìn thần thiếp như vậy, thiếp sẽ xấu hổ đó.” Cam Đình Đình cố ý nũng nịu nói.

“Ái phi vóc người xinh đẹp, thân thể này cũng là cực phẩm.” Lão Hoàng đế chỉ còn thiếu mỗi chảy nước miếng.

Kháo, cô là đại cô nương mười sáu tuổi, thân thể cũng coi là đã trưởng thành, có thể không đẹp sao? Lão — già — chết — tiệt, bốn cô nương không để ông được lợi nhìn ngắm, ông đúng là khiến bốn cô nương nổi máu.

“Hoàng thượng, người xem thân thể thiếp có đủ để người thỏa mãn —” Trước mặt lão Hoàng đế, Cam Đình Đình cố ý nâng bộ ngực bị bó chặt lên, quả nhiên lão Hoàng đế tinh thần rạo rực, rốt cuộc còn chưa bắt đầu —— “A —— Ái ——”

Lão già chết tiệt, muốn chiếm tiện nghi của bốn cô nương sao, không có cửa đâu. “Hoàng thượng, người làm sao vậy, Hoàng thượng —” Cam Đình Đình hoang mang hỏi.

“Ái — phi — trầm —”

Cam Đình Đình khẩn trương ôm lấy y phục, lớn tiếng gọi, “Người đâu, người đâu ———”

Chỉ trong chốc lát, các cung nữ thái giám chạy cả vào, còn mời theo cả thái y.

“Hoàng thượng, long thể người chưa hồi phục, xin Hoàng thượng hãy bảo trọng long thể.” Thái y quỳ trên đất, khấu đầu nói. Ý của thái y chính là Hoàng thượng tạm thời không thể thị tẩm.

“Trầm — trầm —” Lão Hoàng đế còn muốn nói điều gì, nhưng vì thở gấp nên chẳng ra đầu ra đuôi.

“Hoàng thượng, long thể quan trọng.” Cam Đình Đình khẩn trương bước đến trấn an lão Hoàng đế.

“Hoàng hậu nương nương nói rất phải.” Thái y cũng bồi thêm.

“Vậy cứ theo lời ái phi, đợi sức khỏe trầm hồi phục sẽ bù đắp cho ái phi, yêu thương ái phi.” Lão Hoàng đế nói ra trong luyến tiếc.

“Vâng, Hoàng thượng, người trước nên nghỉ ngơi thật tốt, cố gắng bồi dưỡng thân thể. Thần thiếp đợi người.” Cam Đình Đình vừa vỗ về lão Hoàng đế vừa cầm lấy tay ông ta, vô cùng quyến rũ nói.

“Được, nghỉ ngơi, nghỉ ngơi. Liền nghe theo lời ái phi.” Lão Hoàng đế vui vẻ nằm xuống.

Than ôi, cuối cùng cũng thoát, Cam Đình Đình lau mồ hôi lạnh, thấy lão già trên giường ngủ yên rồi mới ra khỏi tẩm cung lão Hoàng đế.

8. Chương 8: Giới Thiệu Thập Hoàng Tử

“Tiểu thư.”

“Có chuyện gì vậy Tiểu Thúy?”

“Hoàng thượng phái người đến mời tiểu thư qua bên ấy.”

“Cái gì? Lão già kia lại ời?” Vất vả lắm mới tránh được tối hôm qua, chẳng lẽ — chẳng lẽ thực sự chạy trời không khỏi nắng?

“Tiểu thư, người không sao chứ?”

“Không sao.” Làm sao mà không sao cho được, chỉ là Cam Đình Đình không muốn Tiểu Thúy lo lắng mà thôi. Song cô chợt nhớ hiện tại là ban ngày, không phải lão Hoàng đế kia ban ngày ban mặt cũng động dục chứ?

“Tiểu Thúy, trang điểm cho ta.” Đi thì đi, dù sao lão Hoàng đế kia nhìn qua chắc cũng không còn trụ được bao lâu, coi như an ủi ông ta lúc cuối đời, nhưng lần đầu tiên của bốn cô nương nhất định phải dành cho người ta yêu.

“Hoàng hậu nương nương đến.”

Ngay cả cái này Hoàng hậu nương nương cũng không giống, bất kể đến nơi nào, cung nữ thái giám cũng đều ngay hàng thẳng lối chào đón, nếu không phải đi bồi lão già kia, lòng Cam Đình Đình chắc ý biết bao nhiêu, thế nhưng vừa nghĩ đến còn phải ứng phó với lão già kia, Cam Đình Đình hơi rủ rủ cúi đầu.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Ái phi, mau đứng lên.” Lão Hoàng đế đầy hào hứng ngồi trên giường nhỏ, vươn tay kéo Cam Đình Đình lại gần.

“Nhi thần tham kiến Hoàng ngạch nương. Hoàng ngạch nương cát tường.”

Cam Đình Đình nhận ra giọng nói này, đây hẳn là người cô đã gặp ở cửa cung đêm qua, chỉ là đất trời tối đen nên không nhìn rõ.

“Đứng lên đi.” Cam Đình Đình nhìn về phía nam tử kia, không khỏi giật mình. Anh ta quả đúng là một mỹ nam! Trên đầu đội kim quan khảm bảo thạch, đôi lông mày cương nghị tựa như nhị long thường châu kim trên vầng trán, trên người vận một bộ nhị sắc kim bách điệp điểm hoa đỏ thắm, thắt lưng tơ lụa năm màu ghép thành, hoa bát đoàn[1] xanh thắm, đi kèm là tiểu triêu ngoa[2] xanh điểm trắng. Mặt như trung thu chi nguyệt, sắc tựa xuân hiếu chi hoa, tóc ví như lưỡi đao, mày như mặc họa, mặt như đào biện[3], mục ví như thu ba. Quả là hữu tình! Trên da thịt tựa như có vàng sáng, ánh mắt phát ra quang mang tựa lưu ly. Dung mạo như tranh vẽ, đẹp tựa chân nhân, loại này dung mạo, loại này phong nghi, căn bản là vượt trên tất cả vẻ đẹp của con người. Nếu tùy tiện mặc một cái áo choàng, cũng cảm thấy như là tiên nhân, mà tiên nhân tuyệt đối không thể đẹp hơn anh ta.

“Ái phi, đây là hoàng nhi của trẫm, tên Hoàng Bộ Ứng, đứng hàng lão thập.” Lão Hoàng đế giới thiệu với Cam Đình Đình.

Lão thập? Vậy trên anh ta còn đến chín người nữa, không phải bọn họ cũng là nam tử tuấn mỹ như vậy chứ, hì hì, quả là may mắn trước mắt. “Thập hoàng tử, bốn cung mới tiến cung, có gì thất lễ mong ngài lượng thứ, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.”

“Hoàng ngạch nương thật biết nói đùa, nhi thần không dám.” Hoàng Bộ Ứng cười cười nói.

“Ái phi, hoàng nhi, trẫm tìm hai người tới chính là có chuyện muốn bàn bạc. Trẫm chuẩn bị tổ tức gia yến, trước là vì ái phi, sau là muốn nghênh tiếp Thái tử sắp hồi kinh vào ngày mai.”

Thái tử sắp hồi kinh? Có ý gì? Chẳng lẽ Thái tử không ở trong cung.

“Phụ hoàng nghĩ thật chu đáo, nhi thần lập tức đi chuẩn bị.”

“Không vội, hoàng nhi, trẫm biết vì chuyện trẫm lập Hoàng hậu, trong triều lẫn tần phi hậu cung đều bất mãn, cho nên mười lăm tháng sau trẫm sẽ thoái vị nhường ngôi cho Thái tử, không biết ý hoàng nhi thế nào?”

Cái gì? Việc này mà Hoàng thượng phải hỏi ý kiến vị Thập hoàng tử này sao, xem ra anh ta không phải người đơn giản.

“Tất cả đều nghe theo lời Hoàng a mã căn dặn.”

“Ý ái phi thế nào?” Lão Hoàng đế nhìn Cam Đình Đình.

“Hoàng thượng, hậu cung không được can chính, đối với chuyện trong triều thần thiếp cũng không hiểu, chỉ biết tận tâm hầu hạ Hoàng thượng, thống lĩnh lực cung, đó mới là bổn phận của thần thiếp.” Cam Đình Đình nũng nịu nói, chốc chốc lại nhìn về phía Hoàng Bộ Ứng.

“Ái phi quả là thùy mị, quan tâm.” Lão Hoàng đế mặt mày rạng rỡ tán thưởng Cam Đình Đình.

Nha nha nha, Cam Đình Đình cảm giác như toàn thân nổi gai ốc.

“Vậy chuyện gia yến kia trẫm giao cho ái phi và hoàng nhi xử lý.”

“Vâng.”

“Dạ.”

9. Chương 9: Ngọc Lộ Và Long Chồn

Rời khỏi Càn Thanh cung, Cam Đình Đình vốn định sớm hồi cung, không ngờ bị Hoàng Bộ Ứng gọi lại.

“Hoàng ngạch nương, xin dừng bước, nhi thần có mấy câu này không biết có nên nói hay không.” Nụ cười khi nãy trên mặt Hoàng Bộ Ứng đã biến mất, chỉ còn lại sự chán ghét dành cho Cam Đình Đình.

“Mời nói.” Cam Đình Đình cũng chú ý đến thái độ của Hoàng Bộ Ứng, dù sao đây cũng là cung cấm, mỗi người đều có một khuôn mặt ngụy trang, Cam Đình Đình cũng không ngoại lệ.

“Cô thực sự nghĩ rằng bản thân có tư cách ngồi trên bảo tọa, giữ vị trí Hoàng hậu nương nương này sao?” Hoàng Bộ Ứng khinh thường nói.

“Ngài là có ý gì?” Thực chất cô cũng không nghĩ rằng mình có thể ngồi trên bảo tọa Hoàng hậu nương nương, có hay không cũng vậy, cô chẳng thêm để ý, nhưng vì sự sinh tồn trong cung, cô nhất định phải bảo trụ vị trí này, đây là đường sống duy nhất. Tuy rằng cô không hiểu, nhưng xem trên ti-vi nhiều, học được cũng không ít.

“Ý ta chính là cô không xứng.”

“Không xứng? Ngài nói sao cũng được, chỉ cần Hoàng thượng cho rằng ta xứng là được, trước mặt Hoàng thượng ngài cũng đã gọi ta mấy tiếng hoàng ngạch nương.” Cam Đình Đình không chịu lép vế nói.

“Cô — cô đừng vội đắc ý, đợi khi Thái tử trở về, xem xem cô còn lớn lối như vậy hay không.” Hoàng Bộ Ứng có hơi chán nản, vốn dĩ hấn cho rằng cái cô Nghê Thường này cùng lắm cũng chỉ là một nữ nhân có nhan sắc, nhưng với tính cách này, quả đúng là có điểm để hấn nhìn cô bằng con mắt khác.

“Thái tử? Thái tử là ai? Bẩm cung không biết. Thập hoàng tử, nếu như không còn chuyện gì, bẩm cung đi trước.” Hừ, muốn đấu với Cam Đình Đình cô sao, tốt xấu gì cô cũng là con người của thời đại mới, xem phim truyền hình còn nhiều hơn là qua cầu.

“Cô —” Nữ nhân đáng chết, để xem cô kiêu ngạo đến khi nào.

“Phải rồi, Thập hoàng tử, chuyện gia yến kia đành nhờ ngài, bẩm cung thấy hơi khó ở, ngài phí tâm rồi.” Cam Đình Đình quay đầu, xấu xa nói.

“Cô — cô —” Được, ta nhẫn, hiện tại Hoàng a mã rất sủng ái nữ nhân mê hoặc này, không thể đắc tội.

Ha ha, tức chết người chưa, ai bảo người có dung mạo đẹp dễ mà tính cách lại tầm thường như vậy, Cam Đình Đình cười trộm, nhủ thầm trong lòng.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương nhiệm phong hàn.” Một tên thái giám báo lại.

“Phong hàn? Có nặng không? Thái y đã xem qua chưa?”

“Hồi Hoàng thượng, thái y đã xem qua, cũng đã kê thuốc.”

“Đám người ở Trường Xuân cung đó hầu hạ thế nào vậy, có phải không muốn sống cả rồi không?”

“Phụ hoàng bớt giận, có thể vì Hoàng ngạch nương vừa tiến cung, còn chưa quen nơi chốn nên mới nhiệm phong hàn.” Hoàng Bộ Ứng mau miệng nói, bằng không hấn tin tưởng phụ hoàng nhất định sẽ giận chó đánh mèo sang cả đám thái giám và cung nữ.

“Hoàng nhi, phụ hoàng không tiện ra ngoài, con thay ta đi xem xem. Tiệp thể mang Thiên Sơn ngọc lộ^[1] mà tộc Thổ Phồn tiến cống lần trước cho Hoàng hậu dùng.”

“Phụ hoàng, đó chẳng phải là —”

“Bảo người đi lấy thì cứ đi lấy.”

“Dạ.” Nữ nhân dụ hoặc kia, vừa tiến cung hai ngày đã xoay vần phụ hoàng, khiến người khi không lại đem cả ngọc lộ trân quý của mình giao ra — nhưng cứ đợi Thái tử ca ca trở về mà xem, phụ hoàng nhường ngôi, bằng không Hoàng Bộ Ứng nghĩ ngờ giang sơn này sợ rằng đều bại trong tay nữ nhân.

“Hoàng nhi —” Hoàng Bộ Ứng cầm theo ngọc lộ vừa định cáo lui đã bị lão Hoàng đế gọi lại.

“Phụ hoàng, còn gì căn dặn?”

“Lần trước nước lãng giềng tiến cống áo khoác lông chồn, đem sang cho Hoàng hậu luôn thể. Trời trở lạnh, để cho nàng giữ gìn thân thể nhiều một chút, đợi trẩm khỏe lại lập tức đi thăm nàng.”

“Dạ.” Lần này Hoàng Bộ Ứng không dám nói gì thêm, hẳn biết có nói cũng bằng không, phụ hoàng quả nhiên bị nữ nhân kia dụ dỗ. Cái áo khoác lông chồn kia đến tận bây giờ phụ hoàng cũng chưa từng nghĩ qua sẽ ban nó cho tần phi hậu cung, ngay cả hoàng hậu trước đây phụ hoàng cũng chưa từng sủng ái như vậy. Cứ thế này thì không xong rồi, đợi Thái tử ca ca hồi cung nhất định phải nghĩ tìm cách phế đi nữ nhân này mới được.

10. Chương 10: Thăm Bệnh

“Tiểu thư, người —”

“Em muốn hỏi vì sao ta giả bệnh phải không?”

“Tiểu Thúy không hiểu.”

“Sau này em sẽ hiểu.” Cam Đình Đình ngồi trên giường, trên đầu gối là đĩa bánh hoa quế, từng miếng từng miếng ăn ngon lành.

“Thập hoàng tử đến.”

“Tiểu Thúy, mau mau ——” Cam Đình Đình đưa đĩa bánh cho Tiểu Thúy, nhanh chóng nằm xuống trùm chăn.

“Tham kiến Thập hoàng tử.”

“Người lui xuống trước đi.”

“Dạ.” Tiểu Thúy không yên lòng thoáng nhìn tiểu thư còn đang nằm trên giường, nhưng cô vẫn phải lui ra ngoài.

“Hoàng ngạch nương, nhi thần đến thăm người.” Hoàng Bộ Ứng cố ý nói.

“Không cần đâu, bổn cung còn muốn nghỉ ngơi, ngài về đi.” Đương nhiên Cam Đình Đình cô biết anh ta nhất định không có ý tốt.

“Như vậy sao được, nhi thần phụng ý chỉ của phụ hoàng đến thăm Hoàng ngạch nương, còn mang theo lễ vật.”

Thôi đi, người mà hảo tâm vậy mới lạ. “Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng.”

“Cô cũng không cần làm bộ nữa, gạt được người khác chứ nào gạt được ta.” Hoàng Bộ Ứng giật phăng tấm chăn trên người Cam Đình Đình.

“Người —” Cam Đình Đình tức dật ngồi dậy, người này rõ ràng là tìm nàng gây chuyện lời thôi.

“Thế nào? Bị ta nói trúng rồi?”

“Đúng thì sao? Có bản lĩnh thì người cũng giả bệnh đi.”

“Cô —”

“Ta làm sao? Ta thích giả bệnh thì giả đấy.”

“Cô —” Nữ nhân chết tiệt này, Hoàng Bộ Ứng nghiêng răng tức giận.

“Lễ vật đâu?” Cam Đình Đình hỏi.

Hoàng Bộ Ứng tức tối ném toàn bộ đồ vật trên tay cho Cam Đình Đình.

Cam Đình Đình chẳng để tâm đến ai kia đang phẫn nộ, chỉ mãi quan tâm đến những thứ Hoàng Bộ Ứng vừa ném qua, “Cái này là cái gì? Ăn ngon không? Còn cái này là cái gì? Thoáng nhìn sao thấy như muốn dọa người vậy nhỉ?”

“Cái này là độc được độc chết cô đó, còn cái kia là lông thú, hừ chết cô chưa?” Hoàng Bộ Ứng bực tức nói, nữ nhân đáng chết này đến trăn bảo cũng không nhìn ra.

“Ta hỏi ngài, ta với ngài có cừ oán sao? Dù sao ngài cũng sở hữu mỹ dung mạo đẹp đẽ, thế mà lại độc ác như vậy?” Cam Đình Đình lộn một vòng trên giường rồi đứng dậy chống nạnh, hùng hăng nhìn Hoàng Bộ Ứng.

“Cô — cô nói bậy bạ gì thế?” Hoàng Bộ Ứng có hơi bối rối, khuôn mặt cũng ửng đỏ, hắn không biết chuyện này là sao, nghe nữ nhân dụ hoặc kia khen hắn đẹp, bỗng nhiên cũng thấy vui vui.

“Nói bậy? Ta có sao? Gương mặt ngài thật sự rất tuần tú, hơn nữa vóc người này cũng rất thích hợp làm người mẫu, nếu như ngài sống vào thời đại của ta, nếu không phải người mẫu thì cũng là minh tinh điện ảnh.” Cam Đình Đình quan sát Hoàng Bộ Ứng từ đầu đến chân, một mặt hưng phấn nói.

“Cô — cô — ta không nói với cô nữa, chỉ toàn nói lung tung.” Hoàng Bộ Ứng bỏ ra ngoài.

Kì quái! Tôi đã nói gì sai? Tôi khen anh đẹp anh còn không biết tốt xấu, cố ý không nhìn ra ý tốt của tôi.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Thấy Hoàng Bộ Ứng bước ra, Tiểu Thúy lo lắng, khẩn trương chạy vào.

“Chuyện gì? Không sao cả, cái này cho em.” Cam Đình Đình đưa áo khoác lông thú cho Tiểu Thúy.

“Tiểu thư — cái này —”

“Này cái gì, cho em thì em cứ cầm đi.” Tuy rằng Cam Đình Đình biết tấm áo ấy là vật quý, nhưng cô chẳng thích, cũng sẽ không dùng đến.

“Cám ơn tiểu thư.” Đồ tốt như vậy cả đời này nhìn qua thôi cũng đủ hài lòng, không ngờ tiểu thư lại đem cho cô, không cần phải nói cũng biết Tiểu Thúy xúc động đến nhường nào. Quả nhiên tiểu thư đối đãi với cô như người nhà, sau này cô nhất định phải tận tâm tận lực hầu hạ tiểu thư

11. Chương 11: Thái Tử

“Nữ nhân chết tiết kia, nhất định là cố ý, đừng tưởng rằng nói vậy là ta sẽ —”

“Thập đệ, đã xảy ra chuyện gì?”

“Lục ca, huynh đã trở về sao?” Hoàng Bộ Ứng cao hứng nhìn người kia.

“Phải, vừa về đến, đang định đi thỉnh an phụ hoàng và mẫu phi.”

“Lục ca, huynh về thì tốt rồi, đệ tưởng là mình sắp chết rồi.”

Hai kẻ lâu ngày xa cách thân thiết trao cái ôm chào đón.

“Thập đệ, lát nữa cùng đệ trò chuyện.”

“Được.” “——, Lục ca ——” Hoàng Bộ Ứng vốn định gọi nam tử xưng Lục ca kia, đáng tiếc anh ta đã đi xa.

Hoàng Bộ Ứng xoay người đi đến ngồi trong đình, không hiểu vì sao sau khi rời khỏi Trường Xuân cung, trái tim hắn vẫn loạn nhịp, chẳng lẽ hắn cũng bị nữ nhân kia truyền nhiễm phong hàn? Không có khả năng, cô ta rõ ràng là giả bệnh.

Không đúng, hắn nhất định là ngã bệnh, nhất định là bị nữ nhân kia trêu tức đến ngã bệnh, Hoàng Bộ Ứng tự lẩm bẩm, tay khẽ vuốt ve nơi trái tim.

“Ừa, đây chẳng phải là lão thập sao? Sao lại ngồi ở đây?”

“Tham kiến Lệ phi nương nương.” Hoàng Bộ Ứng vội đứng lên hành lễ.

“Miễn lễ. Nghe nói Lục ca người đã trở về, là thật sao?”

“Dạ phải, Lục ca đi thỉnh an phụ hoàng.” Hoàng Bộ Ứng cung kính nói. Tuy rằng tính cách Lệ phi nương nương không mấy thân thiện, đối với các hoàng tử bọn họ cũng không tốt, nhưng dù gì cũng là thân mẫu của Lục ca, cho nên Hoàng Bộ Ứng liền nhẫn.

“Mau, mau đến Càn Thanh cung.” Lệ phi có phần kích động, con trai bà ta đã trở về, ngày tháng tốt đẹp cũng sắp bắt đầu. Chỉ cần con trai bà ta lên ngôi hoàng thượng, vị trái thái hậu còn ai khác ngoài Lệ phi bà ta, tiểu tiện nhân Nghê Thường kia sao còn dám tranh đoạt.

“Lệ phi nương nương đến.”

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.” Lệ phi nhìn một vòng cũng không thấy con trai mình.

“Nàng đến gặp hoàng nhi chứ gì, ta bảo nó đi thỉnh an Hoàng hậu rồi.”

Cái gì? Con trai bà lại phải đi thỉnh an nữ nhân kia? Lệ phi ôm một bụng tức, nhưng vì ngại Hoàng thượng nên chẳng dám phát tác, chỉ có thể nén giận nói, “Thần thiếp cáo lui.”

“Lệ phi.” Lão hoàng đế gọi Lệ phi lại.

“Hoàng thượng.”

“Hoàng hậu bị bệnh, nàng cũng đi thăm hỏi mới phải.”

Cái gì? Lại còn muốn bà ta đi thăm nữ nhân kia, bà còn mong cô ta bệnh chết luôn mới thỏa lòng. “Thần thiếp xin đi ngay.” Tuy trong lòng trăm ngàn lần không muốn, nhưng ngoài mặt Lệ phi phải làm như bằng lòng. Bà ta quá hiểu tính tình của Hoàng thượng.

“Tiểu thư, Thái tử đến.”

“Thái tử?” Vị thái tử này Cam Đình Đình chưa từng gặp qua, ngày hôm qua cô nghe lão già kia nói muốn truyền vị cho Thái tử, xem ra sau này vị Thái tử này sẽ là người nắm quyền cao nhất, không thể đắc tội, nhất định phải tạo quan hệ tốt.

“Tiểu Thúy, mời Thái tử vào.” Cam Đình Đình khoác áo ngồi dậy, tốt xấu gì cô cũng là bệnh nhân, dù giả bộ cũng phải giống một chút.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Đứng lên đi.” Cam Đình Đình chăm chú quan sát nam tử đang quỳ dưới đất, mong chờ được chiêm ngưỡng tướng mạo.

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.”

Mẹ ơi, không phải những người này dùng thuốc làm đẹp gì chứ? Sao người này cũng rất đẹp trai nhỉ? Đẹp như được trạm chỗ, ngũ quan rõ ràng, khuôn mặt vuông vức dị thường tuần mỹ. Thoạt nhìn bề ngoài dường như phóng đảng không câu nệ, nhưng trong đôi mắt lại toát ra tinh quang khiến người ta không thể xem thường. Mái tóc đen được búi gọn được giữ chặt bởi kim quan, chân mày lười mác, cặp mắt đào hoa đầy phong tình, khiến ai nấy đều không suy nghĩ nguyện rơi vào tay giặc. Sống mũi cao, đôi môi đỏ mọng, nụ cười khiến đôi phương hoa mắt.

“Chẳng hay Thái tử điện hạ đến tìm bổn cung có chuyện gì?” Mê thì mê cũng không thể thất thố, bằng không sẽ chẳng để lại ấn tượng tốt với vị điện hạ này.

“Ta phụng ý chỉ phụ hoàng đến thăm Hoàng hậu nương nương.”

Xem ra lão già kia đối với cô không tệ, “Khiến Thái tử nhọc công, bổn cung chỉ bị thương hàn nhẹ, không có gì đáng ngại.”

“Thương hàn nhẹ cũng có khi mất mạng, Hoàng hậu nương nương bảo trọng, ta cáo lui.”

Cam Đình Đình cảm thấy câu nói vừa này của Thái tử là cố ý nhắm vào cô. Cô không hiểu, cô cũng không đắc tội với Thái tử mà, huống hồ đây là lần đầu tiên gặp mặt, thế nào lại — không đúng, cô và Thập hoàng tử kia cũng chẳng thù oán, nhưng anh ta cũng nhắm vào cô y như vậy. Xem ra cô thật sự không thể khiến người ta yêu thích

12. Chương 12: Ngang Ngược Khóc Lớn

“Tiểu thư, Lệ phi nương nương đến.”

“Lệ phi? Mẫu thân của thái tử? Khẳng định không có chuyện gì tốt, không gặp.” Cam Đình Đình trù trù chần chờ xuống giường.

“Nhưng —”

“Em cứ nói ta khó chịu trong người, muốn nghỉ ngơi, không gặp bất cứ ai.” Một người lại một người đến, cô không có hứng thú ứng phó với họ, tuổi hoa này sao có thể phí hoài làm chuyện nhảm chán.

“Hoàng hậu nương nương, thần thiếp là phụng ý chỉ Hoàng thượng đến thăm Hoàng hậu nương nương.”

Cam Đình Đình không nhìn cũng biết nét mặt Lệ phi bây giờ ra sao, càng không muốn tiếp chuyện.

“Bà cũng thấy rồi đấy, bổn cung muốn nghỉ ngơi.”

“Thần thiếp còn tưởng Hoàng hậu nương nương bị bệnh gì nghiêm trọng, hóa ra chỉ là chút bệnh vặt vãnh. Ấy nhưng bệnh cắt đôi khi cũng thay đổi cả vấn đề lớn.”

Cô kháo, đúng là mẹ nào con nấy. “Tiểu thúy, tiễn Lệ phi nương nương ra ngoài.” Cam Đình Đình xoay người, xoay mặt vào trong chướng để ý đến Lệ phi.

“Lệ phi nương nương, mời.”

“Thần thiếp xin cáo lui. Hoàng hậu nương nương nghỉ ngơi cho tốt, kéo đến ngày Thái tử diện hạ đẳng cơ, Hoàng hậu nương nương lại không đến được.”

Ai quan tâm đến ngày anh ta đẳng cơ, liên quan đến cô sao? Than ôi, đến hôm nay mới được ba ngày, Cam Đình Đình lực bất tòng tâm, cô không ngờ nhân tình thế thái trong cung quả vô cùng đáng sợ, mà hiện tại cô lại thân cô thế cô, Lệ phi nhắm vào cô, Thập hoàng tử không thích cô, giờ đến cả Thái tử cũng —— Xem ra chỉ cần lão Hoàng đế già này vừa thăng thiên, ngày tháng an lành của cô cũng chấm dứt.

“Tiểu thư, Lệ phi nương nương đã đi rồi.”

“Tiểu Thúy, trong cung này đúng là một nơi đáng sợ, ta vẫn thích ở nhà hơn.” Cam Đình Đình nằm lì trên giường, chưa xốt nói. Tuy rằng vị phụ thân và nương kia vẫn rất xa lạ, nhưng họ rất hiền lành, nhân hậu, không có ý xấu với cô, nhưng ở đây — ai cô cũng không biết — cô rất nhớ cha mẹ.

“Cha mẹ.” Cô nỉ non khóc.

Cam Đình Đình muốn khóc liên tục, chẳng suy nghĩ nhiều, cứ thế khóc òa lên, khiến Tiểu Thúy tưởng rằng cô có chỗ nào không thoải mái, vội vàng đi tìm thái y.

“Hoàng hậu nương nương, người có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Khó chịu? Không có nha.” Cam Đình Đình lấy làm lạ, vị thái y này rảnh rỗi không có việc làm bèn chạy đến đây sao.

“Tiểu thư, Tiểu Thúy thấy người — còn tưởng rằng người có chỗ nào khó chịu.”

Sau khi tất cả đã lui ra, Cam Đình Đình bò dậy từ trên giường, khóc xong lòng cũng thấy nhẹ nhõm, Cam Đình Đình cô trước nay vốn không phải người giỏi cam chịu.

“Tiểu Thúy, trang điểm cho ta.”

“Tiểu thư, người thế này là...”

“Ta đi gặp Hoàng thượng.”

“Gặp Hoàng thượng?” Tiểu Thúy không rõ ý tiểu thư nhà mình thế nào, rõ ràng không muốn gặp Hoàng thượng nên cố ý giả bệnh, giờ lại —

“Tiểu Thúy, tiểu thư nhà em không phải loại người dễ dàng nhận thua.” Cam Đình Đình cười nói với Tiểu Thúy, rồi đứng lên đi ra phía ngoài.

Tiểu thư? Đây là tiểu thư nhà cô sao? Tiểu Thúy luôn cảm thấy sau khi tỉnh lại, tiểu thư dường như đã biến thành người khác. Tuy rằng vẫn xinh đẹp như thế nhưng lại — lại — dù sao cô cũng không ngờ tiểu thư lại thành ra thế này.

Tiểu Thúy khẩn trương theo sau.

Cam Đình Đình một mình đi phía trước, Tiểu Thúy cùng đám cung nữ thái giám hầu phía sau.

Ô kìa, đúng là oan gia ngõ hẹp. Từ xa, Cam Đình Đình đã thấy Lệ phi và Thái tử, quả đúng là mẫu tử tình thâm, hai người bọn họ không hề chú ý đến cô. Cam Đình Đình cũng không nhìn thẳng bọn họ, dù sao họ cũng không định gặp cô. Chẳng lạ gì.

“Hoàng nhi, con thấy đấy, ả hồ ly tinh kia vừa tiến cung vài ngày đã cho phụ hoàng con uống mê – hôn – dược, xoay người như chong chóng. Ắ chẳng những ngồi vào vị trí hoàng hậu, còn không để phi tần chúng ta vào mắt.” Nhi tử đã trở về, Lệ phi cũng như được tiếp thêm dũng khí.

“Mẫu phi, người yên tâm. Có nhi thần bên cạnh, sẽ không để cô ta khi dễ mẫu phi.” Hoàng Bộ Thần nhìn theo dáng Cam Đình Đình rời đi, lạnh lùng nói.

13. Chương 13: Chúng Ta Là Bằng Hữu

“Các cô nghe nói gì chưa? Chuyện Hoàng hậu nương nương tiến cung là để xung hỉ cho Hoàng thượng ấy?”

“Phải, tôi cũng có nghe qua. Nghe đồn phải là cô gái sinh vào giờ Thìn ngày 7 tháng 7.”

“Các cô nói xem, nếu như Hoàng thượng — Hoàng hậu nương nương có bị chôn theo không?”

“Suyt, mấy cô nhỏ tiếng một chút. Tôi thấy Hoàng thượng sủng ái Hoàng hậu nương nương lắm, tám phần mười là sẽ —”

“Tiểu thư —” Tiểu Thúy lo lắng nhìn Cam Đình Đình.

“Tiểu Thúy, ta không sao.” Những lời này khiến Cam Đình Đình dao động, nhưng bây giờ không phải lúc, cô không phải loại con gái một khóc hai nháo ba treo cổ.

“Mấy người các người thật to gan, gặp Hoàng hậu nương nương còn không hành lễ.” Tiểu Thúy nhìn mấy cung nữ đang nép vào góc phòng mà hét lên.

“Nô tỳ đáng chết, xin Hoàng hậu nương nương tha tội.” Đám cung nữ vội quỳ sụp xuống, dập đầu trước Cam Đình Đình.

“Tiểu Thúy, bỏ đi, bảo bọn họ giải tán đi.” Dẫu có là thật thì những cung nữ này đều vô tội, dù là cung cấm này tàn nhẫn nhưng sao cô có thể hạ thủ với người vô tội.

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương. Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.”

“Tiểu thư, mấy ả đó chỉ nói bậy, người đừng để trong lòng.”

“Tiểu Thúy, bọn em về trước đi, ta muốn ở một mình.” Bây giờ cô chẳng còn tâm trí đến Càn Thanh cung.
“Dạ.”

Cam Đình Đình buồn bã một mình bước đi, bất tri bất giác lạc bước đến ngự hoa viên. Ngắm cảnh hoa lá đua nhau khoe sắc, cô cũng thấy vui vẻ lên vài phần. Tuy rằng cô cũng thấy kì lạ khi mình có thể bước lên ngôi vị hoàng hậu, nhưng chẳng ngờ tới lại là để xung hỉ cho lão già bệnh tật kia. Nếu như lão ta thực sự thăng thiên, nói không chừng cô cũng bị chôn theo. Dù sao chuyện tằm phi chôn cùng hoàng đế ở thời cổ này cũng rất đổi bình thường.

Chao ôi, cô vốn dĩ tha thiết mong ước được xuyên qua, nghĩ không ra số phận lại như vậy nghiệt ngã, muốn trách cũng chỉ có thể tự trách mình.

“Ai? Là ai ở bên đó?”

Ai? “Người thật to gan. Thấy bốn cung còn không hành lễ.” Cam Đình Đình quát lớn, trong cung này trừ bỏ Hoàng thượng, bất luận kẻ nào gặp cô cũng phải hành lễ.

“Cô, —”

Oa, lại là một mỹ nam, đáng tiếc hiện tại cô không có tâm tình để ngắm. “Người là ai?” Nhìn qua sắc phục, Cam Đình Đình cũng biết nam tử trước mặt này không phải hoàng tử a ca thì cũng là con cháu nhà quan lại.

“Cô là ai?” Nam tử hoài nghi nhìn Cam Đình Đình.

“Ta? Là Hoàng hậu nương nương.”

“Hóa ra cô chính là Hoàng hậu nương nương Hoàng a mã vừa sắc phong sao?” Nam tử kia hồ hởi nói.

“Không thể sai, Cam Đình Đình khẳng định đây là nhi tử của lão hoàng đế.”

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Ngài đứng hàng thứ mấy?”

“Mười một.”

Quả thật là nhiều nha, “Ta hỏi ngài, ta đáng ghét lắm sao?”

“Đáng ghét? Không có.” Hoàng Bộ Vũ không rõ vì sao Cam Đình Đình lại hỏi vậy.

“Ngài không ghét ta?”

“Tại sao ta phải ghét cô?”

Oa, rốt cuộc cũng tìm được một người không ghét mình, không cần nói cũng biết Cam Đình Đình cỡ nào cao hứng. “Cám ơn ngài, từ ngày ta tiến cung đến nay ngài là người đầu tiên không ghét ta.”

“Hoàng hậu nương nương vốc người thanh tú, dịu dàng, sao có thể chán ghét.”

“Ngài thật biết ăn nói. Ngài tên gọi là gì?”

“Hoàng Bộ Vũ.”

Hoàng Bộ Vũ, “Có cảm giác phiêu dật tựa thiên tiên, rất hợp với ngài.”

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương khen ngợi.”

“Lúc không có người, ngài cũng không cần gọi ta là Hoàng hậu nương nương. Chúng ta là bằng hữu, ta là Nghê Thường.” Cam Đình Đình chìa ta về phía Hoàng Bộ Vũ.

“Chuyện này — thế này là —”

“Đương nhiên là bắt tay kết giao bằng hữu rồi.” Cam Đình Đình chủ động kéo tay Hoàng Bộ Vũ lại, nắm lấy.

Thật đúng là một người kì quái, Hoàng Bộ Vũ nhủ thầm.

14. Chương 14: Ngọt Ngào

“Này Vũ, huynh thích ở đây sao?” Cam Đình Đình và Hoàng Bộ Vũ, hai người ngồi trong ngự hoa viên trò chuyện.

“Cũng không phải là thích, mỗi người đều có nỗi khổ riêng, đương nhiên ta cũng vậy.”

“Còn ta thích cuộc sống tự do tự tại bên ngoài cung hơn, nếu có thể, ta rất muốn phiêu bạt khắp chân trời góc biển.” Cam Đình Đình hào sảng nói. Cùng người thương phiêu bạt chốn hồng trần là giấc mộng lãng mạn nhất cô từng mơ.

“Cô —”

“Thế nào? Cảm thấy ta không giống tiểu thư khuê các sao?”

“Không phải vậy. Chẳng qua là nữ tử thẳng thắn như cô thật hiếm thấy.”

“Vũ, ta cũng không muốn làm cái gì Hoàng hậu nương nương, chỉ muốn làm một nữ tử bình thường, cùng người thương sớm tốt bên nhau.” Cô cứ thế kết hôn, chẳng chút yêu thương, loại chuyện này đến tận bây giờ Cam Đình Đình cũng chưa từng nghĩ đến, càng không cam lòng. Không cam lòng để tuổi mười sáu thanh xuân ngẩn ngui cứ thế vô thanh vô tức hương tiêu ngọc vãn, còn rất nhiều chuyện cô muốn làm.

“Lẽ nào cô —”

“Ha ha, không có gì. Mỗi người đều có số cả, tuy không tránh được nhưng chí ít có thể nỗ lực thay đổi.”

“Cô rất đặc biệt.”

“Vậy sao? Có thể là vì trong lòng huynh thấy vui thôi.”

“Ta —” Hoàng Bộ Vũ nhìn Cam Đình Đình, mặt hơi ửng đỏ.

“Phải, trong cung ta không có lấy một người quen, lại càng không có bằng hữu, cảm ơn huynh đã đồng ý kết giao bằng hữu cùng ta.” Cam Đình Đình chân thành nói.

Thình thịch — thình thịch — Trái tim Hoàng Bộ Vũ bất chợt lỡ nhịp, “Chuyện này — ta —”

“Hắc hắc, nói với huynh nhiều như vậy, tâm tình ta cũng thấy khá hơn.”

“Nếu cô không ngại, cứ coi ta như bằng hữu mà tâm sự.” Đây là lần đầu tiên Hoàng Bộ Vũ cảm thấy được sự ấm áp giữa con người với con người. Tuy thân phận hắn là hoàng tử, nhưng là con của khí phi nên bị lạnh nhạt, nụ cười tươi tắn của Cam Đình Đình như lan sang cả hắn, khiến hắn cảm thấy như được sưởi ấm dưới ánh dương.

“Đương nhiên, huynh có gì cũng có thể nói với ta.” Dù ngoài mặt là Hoàng Bộ Vũ là người ôn tồn lễ độ, nhưng Cam Đình Đình vẫn cảm nhận được nét ưu thương toát ra từ anh ta.

“Phải —” Hoàng Bộ Vũ gật đầu, nhưng thâm tâm hắn biết, hắn không dễ tin tưởng người khác nhanh như vậy.

“Này, ta hát cho huynh nghe một bài nhé.” Tâm tình tốt lên, Cam Đình Đình bất ngờ muốn ca hát.

Ngọt ngào, nụ cười của chàng thật ngọt ngào

Tựa như đóa hoa đang nở trong gió xuân

Hoa nở trong gió xuân

Ở đâu? Thiếp đã gặp chàng ở đâu?

Nụ cười của chàng quen thuộc thế này
Thiếp nhất thời không nhớ ra
À, ở trong giấc mơ

Trong mơ, thiếp đã gặp chàng trong mơ
Ngọt ngào, chàng cười ngọt ngào lắm
Là chàng, người thiếp gặp trong mộng chính là chàng

Ở đâu? Thiếp đã gặp chàng ở đâu?
Nét mặt tươi cười của chàng quen thuộc thế này
Thiếp nhất thời không nhớ ra
À, ở trong giấc mơ

Đã gặp chàng ở đâu, ở đâu?
Nụ cười của chàng quen thuộc thế này
Thiếp nhất thời không nhớ ra
À, ở trong giấc mơ

Đã gặp chàng trong mơ trong mơ
Ngọt ngào, chàng cười ngọt ngào lắm
Là chàng, người thiếp gặp trong mộng chính là chàng

Đã gặp chàng ở đâu ở đâu?
Nét mặt tươi cười của chàng quen thuộc thế này
Thiếp nhất thời không nhớ ra
À, ở trong giấc mơ

“Rất hay —” Hoàng Bộ Vũ vừa vỗ tay vừa say mê nói.

“Hắc hắc, huynh thích là được rồi.” Cam Đình Đình ngượng ngùng cúi đầu, dù không phải là ngôi sao ca nhạc, nhưng giọng hát của cô cũng không tệ.

“Hoàng hậu nương nương — Không phải. Đây, Thường — bài hát này —”

“Bài hát này tên là Mật ngọt nếu huynh thích, lần sau ta lại hát cho huynh nghe.”

“Ừm.”

“Phải ra, ta còn phải trở về. Nếu huynh có thời gian có thể đến Trường Xuân cung tìm ta cùng chơi.”

“Được.”

Cam Đình Đình phát tay rời đi.

Nhìn hình bóng Cam Đình Đình, trong lòng Hoàng Bộ Vũ thấy ấm áp, cảm giác rất lạ kì. Cô nương xinh đẹp này áp áp như nắng, tựa như làn gió xuân, khiến người ta thấy ngọt ngào thanh thản.

“Đệ thật ta gan —”

Vừa nghe giọng nói kia truyền đến, Hoàng Bộ Vũ vội quỳ xuống

15. Chương 15: Xoa Bóp Vuốt Ve

“Tham kiến Thái tử điện hạ.” Hoàng Bộ Vũ cung kính nói.

“Thập nhất đệ, đệ hẳn là hiểu rõ cung quy.” Hoàng Bộ Thần lạnh lùng nhìn Hoàng Bộ Vũ, lạnh lùng lên tiếng.

“Thần đệ biết tội.”

“Đứng lên đi, đệ không nên vì chút ân huệ của nữ nhân kia mà để cô ta dắt mũi.”

“Vâng.” Hoàng Bộ Vũ chỉ biết cúi đầu, đứng bên cạnh cung kính lắng nghe.

“Còn nữa, đừng quên thân phận của đệ.”

“Vâng.”

“Sau này còn tái phạm thì không dễ dàng như thế này đâu.”

“Đệ hiểu.”

“Gia yển tối nay, chớ quên.” Hoàng Bộ Thần mặt không đổi sắc, xoay người rời khỏi ngự hoa viên.

Hôm nay trời quang mây tạnh, phong cảnh hữu tình.

Cam Đình Đình vừa đi vừa hát, tâm trạng vui vẻ.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Ngài, ngài ở đây làm gì?” Cam Đình Đình yên lặng, liếc mắt dò xét Hoàng Bộ Ứng.

“Hoàng hậu nương nương, bệnh của người thật mau khỏi, mới đó đã hết rồi sao?” Hoàng Bộ Ứng châm chọc.

“Đương nhiên, người gặp chuyện vui tinh thần tất thoải mái, bệnh của bổn cung ta tự nhiên hết. Song gia yển này trách nhiệm dè cả lên vai một mình Thập hoàng tử, đúng là vất vả cho ngài rồi. Đêm nay phải hưởng thụ nhiều một chút, thuận tiện bổn cung sẽ ở trước mặt Hoàng thượng nói tốt về ngài, để người ban thưởng cho Thập a ca. Nhưng biết ban thưởng gì đây nhỉ?” Cam Đình Đình làm bộ chống cằm nghiêm túc suy nghĩ.

“Ban thưởng thì không cần, chỉ là từ lâu đã nghe danh Hoàng hậu nương nương là nữ nhân tài hoa, đêm nay phải phiên Hoàng hậu nương nương trở tài một chút.”

Trở tài? Thiên a, cô chưa có chuẩn bị gì cả! “Chuyện này, ngài hẳn là đã sắp xếp biểu diễn ca vũ?”

“Chuyện này đương nhiên.”

“Xướng ca?”

“Cái này cũng có.”

Cũng có? Vậy cô phải làm gì? Điều duy nhất có thể là đánh đàn ca hát thì đều có cả, cô không phải — Bỏ đi, chỉ cần cô khiến Hoàng thượng vui vẻ, còn ai dám nói gì đến nữa.

“Chắc ngài bận rồi, ta đến chỗ Hoàng thượng.” Cam Đình Đình phát tay, tươi cười đi về phía cung Càn Thanh.

“Thịch — thịch — thịch — Đúng là nữ nhân kì quái.” Hoàng Bộ Ứng cố kiềm chế lòng mình, quay đầu lẩm bẩm nói.

“Tham kiến Hoàng thượng,” Cam Đình Đình hành lễ trước mặt lão hoàng đế già, tiện thể liếc nhìn xung quanh, có vẻ như ngoài lão hoàng đế và bọn thái giám cung nữ, các tần phi và a ca đều không thấy.

“Nghe nói ai phi bị thương hàn, đã khá hơn chút nào chưa?” Thấy Cam Đình Đình, lão hoàng đế có vẻ lên tinh thần.

“Tạ ơn Hoàng thượng quan tâm, đã khá lên nhiều. Thần thiếp vì nhớ mong Hoàng thượng, cho nên muốn đến thăm người.” Cam Đình Đình chủ động nắm tay lão hoàng đế, ngồi xuống bên cạnh.

Lão hoàng đế nhất thời vui vẻ, “Ái phi đúng là quan tâm trẫm.”

“Thần thiếp vẫn chờ Hoàng thượng mau chóng khỏe lại, còn sủng ái thần thiếp.” Cam Đình Đình cúi đầu, cố ý để lộ vẻ xấu hổ.

“Ái phi ——” Lão hoàng đế càng thêm hưng phấn, trong lòng rục rịch, đáng tiếc sức khỏe không cho phép.

“Hoàng thượng ——” Cam Đình Đình giương đôi mắt long lanh quyến rũ khẩn thiết nhìn lão hoàng đế, khiến ông ta mềm lòng.

“Ái phi.” Lão hoàng đế già ôm Cam Đình Đình vào lòng.

“Hoàng thượng, thân thể người còn chưa hồi phục, không nên mệt mỏi quá độ, để thần thiếp hầu hạ Hoàng thượng.” Cam Đình Đình đứng lên đi về phía sau lão hoàng đế già, nhẹ nhàng xoa bóp vai.

“Ừm ——”

“Hoàng thượng, thế nào? Có thoải mái không?”

“Thoải mái, thoải mái ——” Lão hoàng đế từ từ khép mi, nhắm mắt hưởng thụ.

“Hoàng thượng, thần thiếp có chuyện muốn thỉnh cầu, mong Hoàng thượng phê chuẩn.”

“Ái phi có chuyện gì cứ nói.”

16. Chương 16: Hà Đường Nguyệt Sắc

“Thần thiếp mới tiến cung, còn nhiều điều phải học tập, cũng không đủ năng lực đảm nhiệm vị trí Hoàng hậu, mong Hoàng thượng thu lại sắc phong Hoàng hậu của thần thiếp, thần thiếp chỉ mong được ở bên cạnh hầu hạ Hoàng thượng.” Cam Đình Đình dịu dàng nói, cô thừa biết lão hoàng đế già rất thích điều này.

“Ái phi đừng lo, trẫm biết trong cung có nhiều kẻ bất mãn với quyết định của trẫm, nhưng nếu trẫm đã phong ái phi làm Hoàng hậu thì đây đã là sự thực không thể thay đổi. Bất kể là sau này hay là hiện tại, ái phi đều là Hoàng hậu, đợi trẫm thoái vị ái phi chính là Thái hậu. Ngày mai trẫm sẽ hạ chỉ.”

“Hoàng thượng, thần thiếp chẳng để ý chuyện có làm Hoàng hậu hay không, chẳng qua là thiếp thấy trong cung còn nhiều tỷ tỷ có tư cách hơn thần thiếp, tỷ như Lệ phi nương nương ——”

“Trẫm biết, Lệ phi vẫn luôn đau đầu nhằm vào vị trí hoàng hậu này, mà Thái tử lại là hoàng đế tương lai, nàng ấy hẳn là càng vô kiên vô ky, chẳng coi ai vào mắt.”

“Hoàng thượng, Lệ phi nương nương là thân mẫu của Thái tử điện hạ, lẽ ra tỷ ấy mới đủ tư cách làm Hoàng hậu.”

“Trẫm nói ai có tư cách thì người đó có tư cách. Tiểu Đổng Tử, mang bút lông đến.”

Miễn bàn Cam Đình Đình cô có bao nhiêu cao hứng, xem ra trò khích tướng này đã hiệu quả, có tấm bùa hộ thân của lão hoàng đế già trong tay, cô muốn gì mà không được.

“Ái phi, đạo thánh chỉ này nàng giữ lấy.” Lão hoàng đế đưa thánh chỉ vừa ngự bút cho Cam Đình Đình.

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Cam Đình Đình quỳ xuống nhận thánh chỉ, đây là tấm bùa hộ thân của cô, cô nhất định phải giữ kĩ.

“Mau đứng lên đi.” Hoàng đế già nắm lấy tay Cam Đình Đình, thoát nhìn dường như rất sủng ái cô.

“Hoàng thượng, hôm qua thần thiếp vừa học được một khúc ca mới, không biết Hoàng thượng có hứng thú thưởng thức?”

“Trẫm đương nhiên muốn nghe.”

Cam Đình Đình sai người mang đàn tranh đến, hoàn hảo ngày trước cô từng học qua, không ngờ lúc này lại có đất dụng võ.

“Tưng – tưng – tưng – tưng –” Cam Đình Đình thử qua một chút, quả nhiên là hảo cầm, âm thanh phát ra trong trẻo tròn trịa, thấm đến tận tâm. Cô tin rằng khi kết hợp với giọng hát của mình nhất định sẽ khiến lão ta khen không dứt lời.

Cắt đi một đoạn thời gian chậm chậm trôi

Trôi vào gợn sóng trong ánh trăng

Đàn một khúc, hương sen nhàn nhạt

Tiếng đàn tuyệt đẹp tựa lại cạnh ta

Đom đóm thấp sáng sao đêm

Ai cho ta thêm một kiệu mộng y

Mở rộng cửa lòng nhìn nơi xa

Ai hái một đóa u sầu ngày cũ

Ta như con cá trong ao sen của người

Chỉ vì cùng người chờ ánh trăng thanh bạch

Du qua hết bốn mùa hương sen vẫn thế

Chờ người ẩn hiện trong dòng nước

“Là ai đang hát?” Hoàng Bộ Ứng hỏi cung nữ đứng ngoài cửa.

“Khởi bẩm Thái hoàng tử, là Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu? Nữ nhân kia? Tiếng ca lãnh lút, tiếng đàn đẹp mê người đều là của cô ta sao? Hoàng Bộ Ứng không dám tin, lại càng không hiểu được.

“Thập đệ, không phải đệ cũng bị cô ta mê hoặc chứ?” Chẳng biết từ lúc nào, Hoàng Bộ Thần đã xuất hiện phía sau Hoàng Bộ Ứng.

“Thái tử ca ca, thần đệ — thần đệ chỉ đơn thuần cảm thấy bài hát này nghe rất êm tai.” Tiếng ca đẹp như vậy, đừng nói là hắn, là đàn ông hắn ai cũng bị mê hoặc.

“Thập đệ, nữ nhân kia rất biết dùng thủ đoạn dụ dỗ nam nhân, đệ không nên bị lừa.”

“Phải, thần đệ biết.” Tuy Thái tử ca ca nói vậy, nhưng lòng Hoàng Bộ Ứng không cách nào kháng lại những âm thanh tự nhiên cứ lớn vồn bên tai.

Đúng là nữ nhân dụ hoặc, người cũng thanh nhã như bài hát, xinh đẹp mịn màng, Hoàng Bộ Ứng nhủ thầm.

“Thái tử ca ca, huynh cũng đến gặp Hoàng a mã sao?”

“Có một số việc cần báo với Hoàng a mã.”

“Một số việc? Chẳng lẽ là về Hoàng hậu nương nương?”

“Phải.”

“Thái tử ca ca, hiện tại không thích hợp. Hoàng a mã hiện tại vô cùng sủng ái cô ta, nếu huynh tùy tiện xông vào sẽ chọc giận Hoàng a mã.”

“Nhưng ta không thể để cô ta ở bên cạnh dụ dỗ Hoàng a mã, nịnh hót quân vương.”

“Thái tử ca ca, trước phải nhẫn, tương lai huynh sẽ đăng cơ, khi ấy chẳng lẽ không có cơ hội sao?”

“Thập đệ nói rất phải —” Hoàng Bộ Thần trong lòng phiền não, nếu không phải Hoàng Bộ Ứng nhắc nhở hẳn có lẽ hắn đã phạm phải sai lầm lớn, khi ấy không biết sẽ phải xử trí thế nào.

“Đại ca, chúng ta vào thôi.”

“Ừm.”

17. Chương 17: Gia Yên Nghênh Xuân Lầu

Trăng lên cao, gió thanh mát. Trong Nghênh Xuân lầu, tiếng người cười nói đàn hát vui vẻ.

Lão hoàng đế ngự tọa trên cao, Cam Đình Đình theo bên cạnh, hai bên trái phải là các tần phi và a ca.

“Hoàng thượng, sức khỏe người còn chưa hồi phục, rượu này không nên uống.” Cam Đình Đình quan tâm nói với lão hoàng đế.

“Ái phi, trẫm không sao. Hôm nay trẫm rất vui, phải uống một chén.” Lão hoàng đế già hăng hái giơ cao chung rượu.

“Thần thiếp bồi Hoàng thượng.” Cam Đình Đình cung giơ cao chén rượu trong tay, tuy cô chưa từng uống qua nhưng dường như rất thơm, bèn cả gan nếm thử.

“Hôm nay là gia yến, không cần câu nệ lễ tiết.”

Lão hoàng đế vừa nói dứt câu, bầu không khí trở nên hòa hoãn hơn nhiều, còn Cam Đình Đình nếm thấy ngon ngọt, liền uống thêm vài chén.

“Tiểu thư, người không thể uống nữa.” Tiểu Thúy bên cạnh khẽ nhắc nhở. Tử lượng của tiểu thư nhà bọn họ không cao, giờ đã uống mấy chén, cô sợ rằng cứ tiếp tục như vậy tiểu thư sẽ say mất.

“Tiểu Thúy, ta không sao.” Cam Đình Đình rõ ràng là không thể uống tiếp, bằng không hẳn là say thật.

“Thần thiếp kính Hoàng hậu nương nương một chén. Chúc Hoàng hậu nương nương phúc thể an khang.”

“Nhi thần kính Hoàng hậu nương nương. Chúc Hoàng hậu nương nương phúc thể an khang.”

Cam Đình Đình biết cô sẽ say, nhưng vẫn phải uống, cô cũng không biết mình đã uống bao nhiêu chén, đầu óc cô bắt đầu mơ màng, có lẽ rượu đã ngấm.

“Hoàng thượng, thần thiếp hơi sau rồi — muốn — về nghỉ trước.”

“Ái phi không sao chứ?”

“Hoàng thượng, thần thiếp không sao. Chỉ hơi choáng váng một chút —” Gương mặt Cam Đình Đình ửng đỏ, đôi mắt say sưa mông lung, ngây dại nhìn lão hoàng đế.

“Người đâu, tiễn Hoàng hậu về nghỉ.”

“Tạ ơn Hoàng thượng, thần thiếp xin cáo lui.”

Tiểu Thúy đỡ lấy Cam Đình Đình, một chủ một tớ rời khỏi yến hội.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Tiểu Thúy lo lắng nhìn Cam Đình Đình.

“Ta không sao, chỉ hơi nhức đầu thôi.” Cam Đình Đình nghiêng đầu, tay xoa huyệt thái dương, thực ra cô không muốn say, cô chỉ không muốn phải xã giao với bọn họ. Nếu cô giả say rồi đi, kẻ nào đó nhất định không buông tha, đặc biệt là Lệ phi và Thái tử.

“Tiểu thư, người vốn không uống được rượu, vậy mà đêm nay lại uống nhiều như thế.”

“Tiểu Thúy, ta cũng là bất đắc dĩ. Em bảo bọn họ lui cả đi, ta muốn đi dạo một lát.” Cam Đình Đình nghiêng ngả, trong dạ dày nhộn nhạo, có lẽ vì uống nhiều rượu mà bụng lại rỗng.

“Dạ.”

Tiểu Thúy đỡ Cam Đình Đình đi phía trước, đằng sau cũng chỉ có hai cung nữ theo hầu. Đi ngang qua một mái đình, Cam Đình Đình đến bên trong ngồi xuống.

“Các người bưng một chén canh giải rượu đến đây.” Tiểu Thúy phân phó hai ả nha hoàn.

“Dạ.” Hai ả nha hoàn đều lui xuống.

“Tiểu Thúy, ta thật sự khiến người khác chán ghét sao?” Trong yến hội hôm nay, thái độ của Hoàng Bộ Vũ khiến Cam Đình Đình tổn thương.

“Sao có thể. Tiểu thư chớ suy nghĩ lung tung.”

“Tiểu Thúy, em đi lấy cây đàn tranh mà Hoàng thượng ban cho ta lại đây.”

“Dạ.”

Còn chưa kịp ném trái cái giá lạnh khi hoa tuyết nở
Cùng nhau run rẩy, sẽ càng hiểu rõ đâu là ấm áp
Còn chưa kịp cùng chàng tay trong tay đi qua đồi cát hoang vu
Biết đâu từ nay ta học được trân trọng thiên trường địa cửu

Có lúc này, hay lúc khác, ta tin rằng mọi thứ đều có điểm tận
Gặp gỡ và rời xa, đều có lúc cả, không gì là trường tồn bất diệt
Thế nhưng ta, cũng có lúc, thà lựa chọn lưu luyến không buông tay
Đợi khi phong cảnh đã xem khắp cả, có lẽ chàng sẽ cùng ta
ngắm dòng nước mảnh chảy mãi không ngừng...

Còn chưa kịp vì chàng đem hồng đậu nấu thành vết thương triền miên
Rồi cùng nhau thương thức, sẽ càng hiểu rõ nỗi sầu tương tư
Còn chưa kịp ném trái dịu dàng của nụ hôn lúc thức giấc
Có lẽ chỉ khi quanh quẩn bên chàng, ta mới khát khao theo đuổi
niềm tự do đơn độc

Có lúc này, hay lúc khác, thiếp tin rằng mọi thứ đều có điểm tận
Gặp gỡ và rời xa, đều có lúc cả, không gì là trường tồn bất diệt
Thế nhưng ta, cũng có lúc, thà lựa chọn lưu luyến không buông tay
Đợi khi phong cảnh đã xem khắp cả, có lẽ chàng sẽ cùng ta
ngắm dòng nước mảnh chảy mãi không ngừng...

18. Chương 18: Ta Không Chán Ghét Cô

Có lúc này, hay lúc khác, thiếp tin rằng mọi thứ đều có điểm tận
Gặp gỡ và rời xa, đều có lúc cả, không gì là trường tồn bất diệt
Thế nhưng ta, cũng có lúc, thà lựa chọn lưu luyến không buông tay
Đợi khi phong cảnh đã xem khắp cả, có lẽ chàng sẽ cùng ta
ngắm dòng nước mảnh chảy mãi không ngừng...

“Tham kiến Thập hoàng tử.”

“Các người lui cả đi.”

“Dạ.”

Cam Đình Đình cũng không hiểu vì sao cô lại muốn hát bài hát này, đơn thuần là sâu não, không tự chủ được nghĩ đến nó.

“Ai sẽ theo ta ngắm tế thủy trường lưu?” Cam Đình Đình sờ khuôn mặt lạnh băng, miệng lẩm bẩm nói.

“Cô —” Hoàng Bộ Ung đưa chiếc khăn tay cho Cam Đình Đình.

“Cảm tạ.” Cam Đình Đình hoa lê đái vũ, miễn cưỡng mỉm cười.

“Giọng ca của cô rất đẹp, nhưng cũng rất ưu thương.”

“Ưu thương? Ta chẳng qua cảm thấy cô đơn, trong thâm cung kín cổng cao tường, tuy rằng ta là Hoàng hậu cao cao tại thượng, nhưng chẳng có ai cùng trò chuyện, đến một bằng hữu cũng không. Ta không hiểu vì sao các người đều chán ghét ta như vậy.”

“Chuyện này, ta chỉ là chỉ là —”

“Nếu như có thể, ta nguyện làm một người bình thường.”

“Xin lỗi, ta không phải cố ý nhắm vào cô, chỉ là —” Hoàng Bộ Ung điềm đạm nhìn Cam Đình Đình.

“Vậy thì vì có gì?” Cam Đình Đình ngẩng đầu, đợi chờ câu trả lời từ Hoàng Bộ Ung.

Đối mặt với đôi mắt tựa sao xa, Hoàng Bộ Ung cảm giác lòng mình như mềm yếu, nhìn Cam Đình Đình khổ sở trước mặt, hắn rất kích động, muốn ôm nữ nhân kia vào lòng. Nhưng hắn đành không chế tam can, nữ tử trước mặt hắn là Hoàng hậu, là nữ nhân của phụ hoàng hắn.

“Không có gì.”

“Thôi, không nói cũng được. Dù sao các người đều không thích ta. Thái tử, cả ngài nữa, còn có các tần phi và các a ca.” Gió khẽ thổi, Cam Đình Đình như tỉnh táo hơn, ngay cả ưu thương nhàn nhạt trong lòng cũng tiêu biến.

“Không phải, ta không có chán ghét cô.”

“Chẳng phải ngài đang ở yến hội sao? Sao lại chạy tới đây?”

“Ta thấy chán, muốn ra ngoài một chút.”

“Ra ngoài một chút? Ta còn định nói là ngài tới tìm ta huyền não chứ.” Nam nhân này, Cam Đình Đình vốn nghĩ vị Thập hoàng tử này dường như quan tâm đến cô, nhưng giờ ngẫm lại, tám phần mười là tới xem cô xấu mặt.

“Cô — ta —” Nữ nhân này thật không biết tốt xấu, nhìn không ra tấm lòng tốt của người ta.

“Bỏ đi, hiện tại ta không có tâm trí cãi nhau với ngài, mà chẳng phải khi này ngài đã trộm nghe ta hát?”

“Nghe trộm? Ta đây là quang minh chính đại nghe được mới phải.”

“Ta mặc kệ, dù sao cũng là ngài đã nghe, là ngài thiếu ta một ân tình.”

“Ân tình? Ta —”

“Cứ quyết định vậy đi, ngài nhất định phải trả.”

“Ta nói cô đó —”

“A nha, tuy tỉnh rượu, nhưng đầu sao thế này —” Cam Đình Đình thấy mọi vật trước mắt tối sầm lại, sau đó cái gì cũng không biết.

“Cô — cô làm sao vậy?”

“Cô — cô không sao chứ?”

Ồ kìa, còn có người quan tâm cô, thật là ấm áp. Cam Đình Đình thấy dễ chịu trong lòng, càng không muốn mở mắt.

Nữ nhân này quá đáng lắm rồi, cứ thế nói ngủ là ngủ, lẽ nào cô ta không bị hấn bán đứng sao, ngấm người say ngủ trong lòng, nét mặt Hoàng Bộ Ứng bỗng dịu dàng hẳn. Ngoài miệng tuy oán giận, nhưng động tác lại như nâng niu bảo bối trân quý.

“Hoàng thượng, thần thiếp —”

Nữ nhân này còn nói mớ, Hoàng Bộ Ứng đi thật chậm, ánh mắt không rời khuôn mặt Cam Đình Đình.

Mái tóc kết kiểu phong lộ kế[1], đôi mắt mỹ nhân đầy ý xuân, làn da mịn màng mềm mại sáng như ngọc, cái miệng anh đào nhỏ nhắn chẳng cần son, kiều diễm như giọt sương, tóc mai bên má theo gió khẽ bay bay càng thêm phần phong tình. Khi tỉnh táo thì đôi mắt ấy thông minh, lại thêm vài phần nghịch ngợm, một chút bướng bỉnh, một thân lục y, thắt lưng uốn gọn quanh eo, đẹp không tì vết, đẹp thấu lòng người. Nữ tử như thế, ai có thể chán ghét?

“Chỉ là — đáng tiếc —” Hoàng Bộ Ứng khẽ thở dài.

19. Chương 19: Thỉnh Hoàng Hậu Nương Nương Thượng Lộ

“Ui ui, sao đầu ta lại đau nhức thế này.”

“Tiểu thư, tiểu thư, người cuối cùng cũng tỉnh lại.”

“Tiểu Thúy, ta bị sao vậy?”

“Tiểu thư người uống say, đã ngủ hai ngày.”

“Hai ngày?” Trời ạ, rượu kia không ngờ lợi hại đến vậy, hại cô say những hai ngày, lần sau sẽ không đụng một giọt.

“Tiểu thư — có chuyện này —”

“Làm sao vậy? Tiểu Thúy?”

“Hoàng thượng ngài —”

“Hoàng thượng người làm sao?”

“Hoàng thượng ngài đã băng hà.”

“Băng hà? Đã chết?” Chuyện gì đã xảy ra, chẳng phải cô chỉ ngủ hai ngày sao? Sao có thể xảy ra chuyện lớn như vậy.

“Tiểu thư, chúng ta phải mau đến Càn Thanh cung.”

“Đi thôi.” Cô là Hoàng hậu nương nương, đương nhiên phải đi, chỉ không ngờ lão hoàng đế già kia lại quy thiên sớm đến vậy, thật lòng mà nói lão hoàng đế đối với cô cũng không tệ.

“Còn chuyện này, Tiểu Thúy, hai ngày nay có ai đến Trường Xuân cung?”

“Tiểu thư, Thái tử và Lệ phi nương nương đều ghé qua.”

“Bọn họ có nói gì không?”

“Không có.”

Thái tử và Lệ phi đến nhất định không có chuyện gì tốt, lần này xem ra cô lành ít dữ nhiều.

Tiếng khóc than vọng ra từ Càn Thanh cung, trên mặt đất trắng những tang phục.

“Hoàng thượng, người sao đã vội đi, thần thiếp đến một lần sau cuối cũng không gặp được người.” Cam Đình Đình cũng quỳ trên đất gào khóc thảm thiết. Tuy không đến mức thương tâm khóc rống, nhưng thực sự cũng có chút tình cảm nảy sinh.

“Người, người còn biết đến đây sao.” Lệ phi hung hăng nhìn Cam Đình Đình, ngoài miệng nói năng càng lỗ mãng.

Cam Đình Đình không để ý đến Lệ phi, chỉ quỳ một chỗ lau nước mắt.

“Hoàng thượng, thần thiếp còn chưa bồi ngài thật tốt, sao ngài đã vội ra đi, Hoàng thượng —” Cam Đình Đình da diết nói.

“Hoàng hậu nương nương, người đã muốn bồi phụ hoàng như vậy, vừa hay phụ hoàng cũng có khẩu dụ cho Hoàng hậu nương nương.” Hoàng Bộ Thần lạnh lùng nhìn Cam Đình Đình, lớn tiếng nói.

Khẩu dụ? Tám phần mười không phải là thứ gì tốt, Cam Đình Đình xoay người lướt nhìn Hoàng Bộ Thần, trên khuôn mặt anh ta không có biểu hiện gì ngoài vẻ lạnh lùng, băng giá.

“Thái tử ca ca, huynh —” Hoàng Bộ Ứng kêu lên, nhưng phần sau lại nuốt vào lòng, nhìn Cam Đình Đình bằng ánh mắt đồng cảm.

“Thái tử điện hạ, có khẩu dụ gì ngài cứ nói.” Cam Đình Đình vẻ như chẳng hề gì, dù sao trong tay cô cũng có vương bài, mặc kệ cái gì khẩu dụ, đối với cô đều vô dụng.

“Hoàng a mã cùng Hoàng hậu nương nương phu thê tình thâm, cho nên người hạ khẩu dụ, để Hoàng hậu nương nương cùng đi.” Hoàng Bộ Thần vừa nói xong, tất thấy những người đang quỳ phía dưới ai nấy đều kinh ngạc, tiếp đó nhỏ to bàn tán.

Đắc ý nhất phải kể đến Lệ phi, chỉ cần Cam Đình Đình chết đi, bà ta sẽ danh chính ngôn thuận bước lên ngôi vị Thái hậu. “Hoàng hậu nương nương, không phải người muốn kháng chỉ chứ?” Lệ phi cố ý cao giọng nói.

“Kháng chỉ? Bổng cung không dám.” Cam Đình Đình đứng lên, ngẩng đầu nhìn lướt qua một lượt các tần phi và a ca đang quỳ dưới đất. Ngoài trừ Hoàng Bộ Vũ và Hoàng Bộ Ứng tỏ vẻ lo lắng cho cô, tất cả những người khác đều như đang vui vẻ xem một màn kịch, trong đó Hoàng Bộ Thần và Lệ phi càng mong sao cô lập tức chết tại nơi này.

“Vậy thì mời Hoàng hậu nương nương lên đường chứ nhỉ?” Hoàng Bộ Thần ném dải lụa trắng trong tay cho Cam Đình Đình, xem ra đã chuẩn bị từ sớm.

“Thái tử ca ca —” Hoàng Bộ Ứng nhìn Hoàng Bộ Thần cầu xin, đáng tiếc, Hoàng Bộ Thần nhất quyết đẩy Cam Đình Đình vào chỗ chết, chẳng thèm để ý đến Hoàng Bộ Ứng.

“Thái tử điện hạ, xin huynh tha cho Hoàng hậu nương nương.” Hoàng Bộ Vũ quỳ sụp trên đất cầu tình giúp Cam Đình Đình.

Không ngờ lại có kẻ vì Cam Đình Đình cô mà cầu tình, trong lòng cô như có mặt trời nhỏ le lói tỏa sáng.

“Hoàng hậu nương nương, mời lên đường, không nên để lỡ giờ lành.” Lệ phi lên tiếng thúc giục.

“Thỉnh Hoàng hậu nương nương thượng lộ.” Đám người phía dưới đồng loạt hô lớn.

“Lên đường? Bồn cung có nói muốn lên đường sao?” Cam Đình Đình lạnh lùng nói.

“Chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương muốn kháng chỉ?” Hoàng Bộ Thần cường hãn nói.

“Kháng chỉ? Bồn cung không bao giờ làm chuyện đó.” Cam Đình Đình trừng mắt nhìn Hoàng Bộ Thần, cô cũng muốn xem thử nam nhân này định gây khó dễ cho cô thế nào.

20. Chương 20: Thánh Hiền Thái Hậu

“Người đâu, tiến Hoàng hậu nương nương lên đường.” Hoàng Bộ Thần vung tay, tức thì hai tên thái giám bước lên.

“Gượng đã.” Cam Đình Đình hét lớn, sau đó lấy ra thánh chỉ từ trong tay áo, nâng lên cao lớn tiếng nói, “Bồn cung cũng có thánh chỉ, chỉ có điều không phải là khẩu dụ.”

“Người — người lấy đâu ra thánh chỉ?” Lệ phi bán tín bán nghi nhìn Cam Đình Đình.

Cam Đình Đình chẳng để ý đến thái độ của Lệ phi, trực tiếp đưa thánh chỉ cho Hoàng Bộ Thần, “Xin Thái tử điện hạ tuyên đọc, thánh chỉ này bồn cung đã nhờ các đại thần xem qua, tin tưởng rằng Thái tử điện hạ sẽ không cho là bồn cung ngụy tạo.”

“Người —” Nhìn nội dung trên thánh chỉ, Hoàng Bộ Thần á khẩu.

Thấy nhi tử lặng thinh, Lệ phi nóng nảy, tiến đến định bụng nhìn xem thánh chỉ viết gì, nhưng đã bị Cam Đình Đình nhanh tay cầm trước.

“Hoàng nhi, đúng thật là thánh chỉ của phụ hoàng con sao?” Lệ phi không còn cách nào khác ngoài hỏi Hoàng Bộ Thần.

“Phải.” Hoàng Bộ Thần gật đầu.

Còn Hoàng Bộ Ứng và Hoàng Bộ Vũ bên cạnh đều thở phào nhẹ nhõm.

Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, hôm nay là ngày tân đề đăng cơ, đặc biệt sắc phong Hoàng hậu Nghiê thị làm Thánh Hiền thái hậu.

Tiểu thư, bây giờ người đã là Thánh Hiền thái hậu.” Tiểu Thúy vui sướng nói, tiểu thư nhà cô không chỉ hiểm nguy hóa nhỏ mà còn làm tới Thái hậu, quả là chuyện đáng mừng, thật đúng với câu hữu kinh vô hiểm, sự tình ngày hôm qua khiến tim cô thiếu chút nhảy ra ngoài.

“Ta không lạ gì, chỉ không ưa vẻ mặt đầy ác ý của Lệ phi và Thái tử.” Nếu không phải Thái tử và Lệ phi muốn hại cô, cô cũng chẳng muốn làm Thái hậu.

“Chuyện này tiểu thư có thể an tâm, Lệ phi nương nương đã bị đưa đến tự viện của hoàng gia.”

“Bà ta tự làm tự chịu, nhưng quy củ trong cung cũng chẳng nhân đạo, cư nhiên quy định ngoại trừ hoàng hậu, tất cả các tần phi đều phải đến các miếu, chùa tu hành sau khi hoàng đế băng hạ. Ôi, nhiều cô nương tuổi đời còn quá trẻ, ấy vậy mà từ nay về sau phải làm bạn với nền đèn cả đời.” Cam Đình Đình có chút cảm thán.

“Tiểu thư, Thái tử — không phải, là Hoàng thượng —”

“Hắn ta đương nhiên giúp thân mẫu mình, nhưng sau này bà ta cũng không thể tìm ta gây phiền toái.” Anh ta làm Hoàng thượng của anh ta, cô làm Thái hậu của cô, nước giếng không phạm nước sông.

“Tiểu thư quả là lợi hại.” Tiểu Thúy bội phục nói.

“Không phải ta lợi hại mà trong thâm cung này vốn dĩ hiểm ác, đáng sợ. Chuyện qua rồi thì hãy để nó qua đi. Tiểu Thúy, hôm nay tâm tình ta rất tốt, muốn ra ngoài tản bộ một chút, em không cần theo.” Cuối cùng hiện tại thiên hạ cũng thái bình, không cần lo lắng đối phó với lão hoàng đế, càng không có Lệ phi nham hiểm luôn muốn đưa cô vào chỗ chết, thật thi vị, thật đáng để ăn mừng.

Rời khỏi Trường Xuân cung, Cam Đình Đình đã bắt gặp Hoàng Bộ Vũ, cô cao hứng chạy tới, “Này, sao lại không vào?”

“Tham – tham kiến — Thái hậu nương nương.” Hoàng Bộ Vũ vội quỳ xuống.

“Chẳng phải ta đã nói rồi sao, lúc nào chỉ có hai chúng ta thì không cần câu nệ.” Cam Đình Đình kéo Hoàng Bộ Vũ đứng dậy rồi dẫn vào tiểu đình trong cung Trường Xuân.

“Xin lỗi – không thể giúp gì cho cô.”

“Ta vẫn bình an đấy thôi? Huynh thay ta cầu tình đã khiến ta rất vui rồi.” Kỳ thực ngày ấy yến hội Cam Đình Đình có chút tổn thương vì thái độ của Hoàng Bộ Vũ, nhưng sau nghe nói về chuyện của Hoàng Bộ Vũ, cô có hơi khó hiểu.

“Không — ta cũng chưa làm điều gì.” Hoàng Bộ Vũ hơi xấu hổ cúi đầu, giọng nói cũng nhỏ dần.

“Huynh đến thăm ta là vui rồi.”

“Ta — ta đến là để cáo biệt cô.”

“Cáo biệt? Huynh muốn đi đâu?”

“Giờ ta đã là Vương gia, Hoàng thượng hạ chỉ để ta đi Vân Nam.”

“Vân Nam?” Chẳng phải trong lịch sử đã viết Vân Nam Đại Lý là nơi đất lành sao, nếu đi du ngoạn một phen hẳn rất thú vị, “Vân Nam cách nơi này có xa không?”

“Hẳn là rất xa, ta cũng chưa từng đặt chân đến.”

“Nhất định là chơi rất vui, chi bằng huynh dắt ta theo, ta cũng muốn thăm thú một chuyến.”

“Chuyện này — không được. Cô là Thái hậu — ta, ta cũng không phải đi chơi, mà là đến Vân Nam quốc”

21. Chương 21: Vân Nam

“Cái gì? Vân Nam quốc? Huynh nói Vân Nam là một quốc gia?”

“Phải, là quốc gia hảo hữu với Đình quốc ta.”

“Huynh đến đó làm gì?”

“Chỉ là đi — đi —”

“Huynh mau nói ta biết.” Cam Đình Đình nóng nảy nói.

“Đi — đi làm phò mã —”

“Phò mã?” Cam Đình Đình choáng váng.

“Ngày mai ta lên đường, nên muốn đến cáo biệt cô.”

“Huynh từng gặp qua công chúa Vân Nam quốc sao? Huynh thích nàng ta sao?”

“Không có, ta không biết.”

“Nếu huynh chưa từng gặp qua, vậy sao biết được có thích nàng ta hay không, thế thì sao phải đồng ý?” Cam Đình Đình tức giận nói.

“Đây là thánh chỉ của Hoàng thượng, ta —”

“Huynh — huynh cái gì. Dù là thánh chỉ, không nguyện ý thì không thể tùy tiện đáp ứng. Huynh để ta đi nói với Hoàng Bộ Thần.” Cam Đình Đình chạy biến ra ngoài tựa như làn gió.

“Thái —” Không ngờ lại có người lo lắng cho hắn, có người vì hắn — trong lòng Hoàng Bộ Vũ có một loại cảm giác lạ, đáng tiếc —

“Hoàng Bộ Thần, Hoàng Bộ thần —” Cam Đình Đình bắt chập tất cả, chạy vội đến ngự thư phòng.

“Thái hậu nương nương, Hoàng thượng ngài —” Một tên thái giám muốn ngăn cản Cam Đình Đình, liền bị cô gạt phăng sang một bên.

“Hoàng Bộ Thần, Hoàng —” Khi bước vào ngự thư phòng, Cam Đình Đình trợn tròn mắt. Tình cảnh trong ngự thư phòng lúc này thật khiến người ta muốn thổ huyết.

“Nô tài đáng chết, không ngăn được Thái hậu nương nương.”

“Người lui ra đi.” Hoàng Bộ Thần thần nhiên đứng dậy, nhìn tên thái giám phát tay.

“Hoàng thượng.” Nữ tử quần áo xốc xếch dưới thân Hoàng Bộ Thần nũng nịu nói.

Ngất, không ngờ lúc này lại được chiêm ngưỡng Xuân Cung đồ. Cam Đình Đình vội hoàn hồn, chỉ vào mặt cô gái kia nói, “Người cúi xuống cho bổn cung, bổn cung có chuyện cần nói với Hoàng thượng.”

“Hoàng thượng, nàng ta là ai vậy? Sao lại hung dữ như thế.” Nữ tử chẳng coi lời Cam Đình Đình ra gì, còn nhào đến ôm vai bá cổ Hoàng Bộ Thần.

Cô hung dữ? Cô khát, tẫn nhiên dám ở trước mặt cô làm càn, được lắm, giỏi lắm. Cam Đình Đình không nói lời nào, đi tới kéo nữ tử kia xuống, giáng cho nàng ta hai cái tát, sau mới truyền lệnh, “Người đâu, lôi ả ta xuống.”

“Chuyện này —” Hai tên thái giám nhìn Cam Đình Đình với vẻ khổ sở.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng cứu thiếp —” Nữ tử kia khổ sở đáng thương nhìn Hoàng Bộ Thần.

“Y theo lời Thái hậu nương nương nói mà làm.” Hoàng Bộ Thần chỉnh trang lại y phục, lạnh lùng nói.

“Rõ.” Nữ tử bị hai tên thái giám lôi ra ngoài.

Không còn nghe thấy tiếng khẩn cầu của cô gái kia nữa, Cam Đình Đình mới quay sang nhìn Hoàng Bộ Thần, “Ngài — ngài — ngài dám tùy tiện phát sinh quan hệ bất chính tại ngự thư phòng.”

“Quan hệ bất chính? Thái hậu nương nương nói sai rồi, đây là chuyện trăm cần giải quyết.” Thái độ Hoàng Bộ Thần như bất mãn.

Người này đúng là không biết xấu hổ, bỏ đi, dù sao chuyện này cũng chẳng liên quan đến cô, cô đến đây vì chuyện của Hoàng Bộ Vũ mới quan trọng. “Vì sao ngài để Vũ đi Vân Nam quốc?”

“Vũ? Gọi thật thân mật, chẳng lẽ Thái hậu nương nương vừa ý Thập nhất đệ?” Hoàng Bộ Thần nhìn Cam Đình Đình, nét mặt hết sức vô lại.

“Vừa ý? Hắn là đệ đệ của ngài.”

“Chính vì là đệ đệ, cho nên đệ ấy mới đồng ý làm chuyện cống hiến cho sự hòa bình của Đình quốc.”

“Ta mặc kệ cái gì hòa bình cái gì cống hiến, nói chung ta là không cho phép Vũ đi Vân Nam.” Cô vắt vẻo lắm mới tìm được một người bạn, sao có thể cứ như vậy —

“Cô cho phép hay không cho phép hắn cũng phải đi.” Hoàng Bộ Thần lạnh lùng đáp.

“Người, lãnh huyết vô tình, không phải người.” Cam Đình Đình chẳng thèm giấu giếm nói thẳng.

“Ta có phải người hay không còn chưa đến lượt cô lên tiếng.” Lời nói của Cam Đình Đình đã chọc giận Hoàng Bộ Thần, hắn lạnh lùng đứng lên, tiến về phía Cam Đình Đình uy hiếp.

Bầu không khí sặc mùi nguy hiểm, khiến Cam Đình Đình thấy áp lực, giống như có thể bị nuốt lấy bất cứ lúc nào. “Cái kia — người —” Cam Đình Đình ấp úng không biết nói gì cho phải.

“Nếu Thái hậu quây rầy chuyện tốt của trẫm, vậy tiếp theo nên để Thái hậu nương nương thay thế nhỉ. Trẫm đây rất vui lòng.” Hoàng Bộ Thần vừa nói vừa vươn tay kéo Cam Đình Đình sát về phía mình.

22. Chương 22: Nhất Kiến Chung Tình

“Hoàng Bộ Thần, tên hỗn đản nhà ngươi, tên sắc lang, mau buông.” Cam Đình Đình chửi vừa cổ vùng ra khỏi vòng tay anh ta, đáng tiếc với sức lực của cô không có khả năng làm đối thủ của một đại nam tử như Hoàng Bộ Thần.

“Buông ra? Ta không định làm vậy.” Hoàng Bộ Thần vô lại nói.

Cô kháo, thoát nhìn những tướng là chính nhân quân tử lạnh lùng, thực ra cũng chỉ là đại sắc lang đội lốt người, mới khi này còn làm chuyện xấu xa, hiện tại ngay cả cô cũng không buông ta. Được lắm, hay lắm, Cam Đình Đình tôi cũng chẳng phải người dễ chọc.

Chỉ nghe “bụp” một tiếng, Cam Đình Đình dùng hết sức bình sinh in một đấm lên khuôn mặt tuần tú của Hoàng Bộ Thần. Về phía người “bị hại” kia, Hoàng Bộ Thần không ngờ Cam Đình Đình lại ra tay thật nên chẳng đề phòng, kết quả là lãnh đủ một đấm của cô.

“Hừ, không cho người biết lợi hại người còn tưởng bổn cung dễ bắt nạt.” Cam Đình Đình thối thối nắm tay, dương dương tự đắc nói, vừa nói vừa khoan khoái nhìn Hoàng Bộ Thần một tay che mắt, nhin không được cười phá lên. “Ha ha, ha ha.” Cô vừa cười vừa chỉ vào mặt Hoàng Bộ Thần nói, “Biến thành gấu trúc mắt thâm.”

“Cô —” Hoàng Bộ Thần khẽ xoa chỗ bị đau, sau hung ác trừng mắt nhìn Cam Đình Đình.

“Ngài đó — ai bảo ngài làm loạn.” Cam Đình Đình vội lui về sau mấy bước, phòng khi Hoàng Bộ Thần lại giở trò xằng bậy cô còn kịp thời chạy trốn.

“Làm loạn? Đó chẳng phải là việc cô thường làm sao? Cô thật sự coi mình là cái gì trinh khiết liệt nữ? Loại như cô cũng chỉ có thể mê hoặc Thái thượng hoàng.” Hoàng Bộ Thần châm chọc nói, vốn dĩ tâm tình vô cùng tốt liền bị một quyền của Cam Đình Đình đánh tan.

“Đức hạnh, đức hạnh của ta ngài quản sao? Ta yêu ai mê luyến ai thì cũng nhất định không phải ngài.” Cam Đình Đình không chịu lép vế nói.

“Cô — cô đừng quên thân phận của mình.”

“Những lời này xem ra ngài tự nói với bản thân thì hơn, đừng quên thân phận của mình.”

Nữ nhân đáng chết, Hoàng Bộ Thần tức giận không thốt nên lời.

“Ta hỏi ngài, rốt cuộc ngài có thu hồi chuyện để Vũ đi Vân Nam hay không?”

“Quân vô hí ngôn.” Hoàng Bộ Thần nói chắc như đinh đóng cột.

“Nhưng —”

“Hoàng thượng, Thập nhất vương gia cầu kiến.” Thái giám vội bẩm báo.

“Cho vào.” Hoàng Bộ Thần hung hăng liếc nhìn Cam Đình Đình sau đi tới tọa trên ghế.

“Tham kiến Thái hậu, Hoàng thượng.” Hoàng Bộ Vũ quỳ xuống hành lễ.

“Người trong nhà cả không cần đa lễ. Mau đứng lên đi.” Cam Đình Đình kéo Hoàng Bộ Vũ đứng dậy.

Hoàng Bộ Thần mặt đen thui nhìn hai người phía dưới, một câu cũng không nói.

“Tạ ơn Thái hậu.” Hoàng Bộ Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Bộ Thần, vừa nhìn thấy khuôn mặt tân đế, hần kinh ngạc hỏi, “Hoàng thượng — ngài —”

“Ha ha ha, ngài xem anh ta mi mắt đen thui, nhìn có đẹp không?” Vừa nghe Hoàng Bộ Vũ nhắc đến, Cam Đình Đình lại không nhịn được bật cười.

“Mi mắt đen?”

“Đương nhiên là kiệt tác của ta, phải nghiêm phạt kẻ dám ngang nhiên dĩ hạ phạm thượng.” Cam Đình Đình giơ giơ bàn tay, đắc ý nói, cũng không quên liếc nhìn Hoàng Bộ Thần.

Hoàng Bộ Vũ không hiểu đầu đuôi song cũng không dám hỏi nhiều, chỉ đứng một bên như tượng.

“Đệ đến là vì chuyện với Vân Nam quốc?” Hoàng Bộ Thần lạnh lùng lên tiếng.

“Không phải, thần đệ là đến cáo biệt Hoàng thượng. Sáng sớm mai đã phải lên đường.” Tuy thật lòng Hoàng Bộ Vũ không muốn đến nước Vân Nam, nhưng hắn biết đây là mệnh của hắn, hơn nữa ở lại đây cũng chẳng hơn gì.

“Ngài thực sự muốn đi?” Cam Đình Đình vội kéo Hoàng Bộ Vũ lại hỏi.

“Phải, đây là chức trách của một thần tử.” Hoàng Bộ Vũ kiên định gật đầu nói.

“Thế nhưng —” Vào thời điểm then chốt, Cam Đình Đình nheo mắt, không biết nói gì cho phải, đành hướng ánh mắt về phía Hoàng Bộ Thần đang tọa phía trên.

Thì ra hai người bọn họ coi hắn là kẻ vô hình, Hoàng Bộ Thần không đếm xỉa đến ánh mắt của Cam Đình Đình, cầm lấy một bản tấu chương trên bàn, chăm chú xem.

Người kia rõ ràng là cố ý, nhất định là cố ý. Cam Đình Đình bước đến đoạt lấy tấu chương trong tay Hoàng Bộ Thần, vút sang một bên, cô nói, “Ngài không nói câu gì được à?”

“Cô cũng chẳng nói gì đấy thôi.” Hoàng Bộ Thần trừng mắt nhìn Cam Đình Đình, nữ nhân này chẳng giống Thái hậu mẫu nghi thiên hạ, chỉ đơn thuần là một tiểu thư giả hoạt, bốc đồng.

“Ngài là Hoàng thượng hay ta là Hoàng thượng?”

“Giờ cô mới biết ta là Hoàng thượng sao?” Hoàng Bộ Thần nói xong liền nhìn đến Hoàng Bộ Vũ, lạnh nhạt nói, “Là công chúa Vân Nam quốc chỉ đích danh đệ đi hòa thân. Tuy ta không biết công chúa như thế nào biết được đệ, nhưng dường như nàng ta đối với đệ là nhất kiến chung tình, cho nên”

23. Chương 23: Hiền Lâm Lớn

“Chà, nhất kiến chung tình, thật lãng mạn nha.” Cam Đình Đình cao hứng đứng bật dậy.

Vừa thấy dáng vẻ si mê kia của Cam Đình Đình, Hoàng Bộ Thần không mấy dễ chịu, châm chọc nói, “Yên tâm đi, đời này cô cũng chẳng có cơ hội.”

“Ta mới mười sáu tuổi, làm sao ngài biết ta không có cơ hội chứ? Biết đâu chừng một ngày kia cũng có người đối với ta nhất kiến chung tình, đến khi ấy ta sẽ ——” Cam Đình Đình vừa nói vừa mơ mộng, hai tay chống cằm tựa như đang nhập cõi thần tiên.

“Mê trai ——” Hoàng Bộ Thần hận không thể giáng cho Cam Đình Đình một cái tát.

“Thần đệ trước đi chuẩn bị.” Bầu không khí này, cuộc đối thoại này, Hoàng Bộ Vũ cảm thấy thật giống như hai tiểu hài tử đang đấu vô mồm, vốn là hắn lo lắng cho Cam Đình Đình nên ghé qua xem thử, nhưng hiện tại thế này, xem ra là hắn đã đa tâm.

“Ừm.” Hoàng Bộ Thần không nói gì, vẫn nhìn về phía Cam Đình Đình đang chu du cõi thần tiên, nhìn không được cầm lấy một quyển sách trên bàn ném về phía cô.

“Ui nha.” Cam Đình Đình khẽ khẽ lên, sờ sờ đầu. Cô đang trong một hồi mộng đẹp, cái tên không biết sống chết kia cứ nhiên dấm quấy rối hảo mộng của bốn cô nương, “Là ai? Chút nữa là bẹp đầu rồi!”

“Ta nói Thái hậu nương nương, xin người đừng quên thân phận của mình.” Nữ nhân này có điểm nào giống Thái hậu.

“Thân phận? Ta đương nhiên không quên, tuy ta là Thái hậu nương nương nhưng cũng là một nữ nhân, là nữ nhân thì sẽ mơ mộng, là nữ nhân đương nhiên muốn gặp được bạch mã vương tử của mình rồi.” Cam Đình Đình không cam lòng nói.

“Ta thấy cô dường như vẫn chưa hiểu quy tắc trong cung.” Hoàng Bộ Thần hung hãn nói, nữ nhân lẳng lơ này còn dám nghĩ đến cái gì bạch mã vương tử, xem ra sớm muộn cũng không chịu nổi cô lạnh, sau cùng cũng làm ra chuyện hồng hạnh xuất tường.

“Ừa? Vũ đâu?” Cam Đình Đình nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Hoàng Bộ Vũ, cô liền đuổi theo, chẳng thềm để ý đến nét mặt Hoàng Bộ Thần.

Hoàng Bộ Thần vỗ trán, hấn thật muốn nổi điên, sao lại muốn ôm nữ nhân chết tiết kia chứ. Cô ta ngoài đôi mắt to, tâm hồn thuần khiết, cái miệng nhỏ hồng hồng, cái mũi xinh xắn, thoát tục, thân thể mềm mại hấp dẫn,... Điểm này tốt, nhưng cũng không tốt.

Ôi, Hoàng Bộ Vũ đi rồi đúng là có phần cô đơn, Cam Đình Đình ném đi bông hoa trong tay, trong lòng trống rỗng.

“Ta nói cô đó, hoa này không phải để cô đạp cho hư.”

Giọng nói này, Cam Đình Đình nhận ra ngay là người thấy cô không vừa mắt – Hoàng Bộ Ứng.

“Ngài không phải lại tới gây chuyện chứ?” Cam Đình Đình liếc Hoàng Bộ Ứng, ủ rũ nói.

“Ta không rảnh rồi như cô.” Mấy ngày không gặp, Hoàng Bộ Ứng cũng không biết vì có gì hấn lại bất tri bất giác bước đến cung Trường Xuân.

“Vậy ngài đến làm gì? Không phải là vội đến thỉnh an ta chứ, sao còn chưa thấy ngài hành lễ?” Dù cô là Thái hậu cũng không giống Thái hậu, chẳng những Hoàng Bộ Thần không hành lễ, giờ đây ngay cả Hoàng Bộ Ứng cũng chẳng coi ra gì.

“Nghe nói cô vì chuyện của Thập nhất đệ mà đến tìm Hoàng thượng?”

“Phải, nhưng anh ta nói công chúa Vân Nam quốc đối với Thập nhất đệ nhà ngài là nhất kiến chung tình, nói không chừng là một mối nhân duyên tốt, cho nên ta cũng chỉ có thể chúc phúc cho huynh ấy.”

“Cô không phải là —”

“Không phải là cái gì?”

“Cô thích Thập nhất đệ?” Giọng Hoàng Bộ Ứng rất nhỏ, như đang thử Cam Đình Đình, lại vừa như có phần không dám tin.

“Đương nhiên, huynh ấy là người bạn đầu tiên của ta trong cung cấm, người đầu tiên không chán ghét ta. Không giống như các người, luôn nói ta dụ dỗ, mê hoặc Hoàng thượng — thực chẳng khác nào đem ta biến thành hồ ly tinh.”

“Ta — nào có —”

“Ngài còn dám nói không có.” Cam Đình Đình hướng về phía Hoàng Bộ Ứng đầy uy hiếp.

Khoảng cách gần trong gang tấc khiến Hoàng Bộ Ứng thấy con tim mình đập mạnh, khuôn mặt cũng đỏ ửng, không giấu nổi vẻ khấn trương, “Ta — cô —”

“Cái gì mà ta ta cô cô, dù sao tất cả cũng đã qua, ta vẫn bình an vô sự.” Cam Đình Đình khoanh tay làm như chẳng hề gì, sau đó tâm tình lại tốt lên, cô nói, “Chờ khi ta có thể xuất cung, ta nhất định sẽ đến chơi Vân Nam quốc, thuận tiện đi thăm Vũ.”

“Ước chi được như Thập nhất đệ nhỉ —”

“Được như Vũ? Chẳng lẽ ngài thích vị công chúa kia? Vậy sao không nói sớm?” Cam Đình Đình vội hỏi.

“Ta — ta không phải có ý đó.”

“Ngài đường đường là một đại nam nhân, sao lại vừa áp úng vừa xấu hổ thế kia. Thích thì là thích, có gì phải ngượng ngùng.” Đây chính là điểm không tốt của thời đại này, rõ ràng là thích thế mà lại xấu hổ không dám nói ra, Cam Đình Đình cô nếu có thích ai, cô nhất định sẽ tỏ tình trước.

“Ta — không phải là —” Chuyện này đúng là hiểu lầm lớn, Hoàng Bộ Ứng cũng không biết nên giải thích thế nào.

24. Chương 24: Tuyển Tú (1)

Nếu không phải bắt buộc đi, Cam Đình Đình cũng sẽ không đi tìm Hoàng Bộ Thần. Các vị đại thần vì chuyện tuyển tú của Hoàng thượng, ai nấy đều tìm tới chỗ Thái hậu, nếu họ đã tìm đến, cô cũng không tiện cự tuyệt, dù sao cô cũng đường đường là Thái hậu nương nương, cũng nên làm chuyện chính sự chứ.

“Tham kiến Thái hậu nương nương.” Vừa thấy Cam Đình Đình, thái giám cung nữ đứng trước cửa ngự thư phòng đều quỳ xuống.

“Đứng dậy cả đi. Hoàng thượng đâu?”

“Tạ ơn Thái hậu. Hoàng thượng ngài —”

Tên sắc lang hoàng thượng kia không phải lại đang làm chuyện xấu xa trong ngự thư phòng đấy chứ? Lần này Cam Đình Đình không xông vào, cô không muốn nhìn thấy chuyện không phù hợp với trẻ nhỏ, dù sao cô cũng mới chỉ đang ở tuổi vị thành niên.

“Hoàng thượng người đang phê tấu chương.”

Phê tấu chương mà phải áp úng vậy sao? Khẳng định là có chuyện mờ ám. “Các người đi thông báo một tiếng, nói bốn cung muốn gặp Hoàng thượng.”

“Dạ.” Một tiểu thái giám chạy vào.

“Mấy ngày không gặp, quy củ của Thái hậu nương nương cũng tiến bộ không ít.” Hoàng Bộ Thần nhìn Cam Đình Đình giấu cột.

“Bốn cung chỉ là không muốn bị hành động của người nào đó làm hư mắt.”

“Cô — Chẳng hay Thái hậu nương nương đến đây vì chuyện gì?” Hoàng Bộ Thần kiềm chế lửa giận trong lòng, một mặt cung kính nói.

“Đương nhiên là vì chuyện tuyển tú. Nếu ngài không mau chọn một Hoàng hậu cùng mấy phi tử, các cựu thần sẽ không để ta yên.” Nói thì nói vậy, thật lòng Cam Đình Đình cũng muốn xem thử cái trò tuyển tú này rốt cuộc là thế nào.

“Chuyện này trăm tự biết sắp xếp.”

“Sắp xếp? Ngài sắp xếp thế nào, chẳng lẽ lại cùng các cung nữ ở ngự thư phòng — Như vậy chi bằng chọn vài mỹ nữ vào hậu cung, quang minh chính đại lại chuyện xấu xa.”

“Hậu cung? Trẫm không muốn nhất thời đui mù chọn phải nữ nhân giống như cô.”

Chết tiệt, Cam Đình Đình thầm rửa mặt tiếng, sau bày ra khuôn mặt tươi cười, dịu dàng nói, “Nếu Hoàng thượng không ưa nữ nhân như bốn cung, vậy mong Hoàng thượng long nhãn tinh tường, chọn cho thật kỹ.”

“Cô — trẫm không nói muốn chọn tú nữ.”

“Chuyện này bốn cung sẽ thay ngài làm chủ, chờ ngài lập hậu rồi bốn cung cũng có thể nghỉ ngơi.”

“Trẫm không cần.”

Anh không cần nhưng tôi cần, hắc hắc, ngắm mỹ nữ cũng tốt ắt, nếu đổi lại chọn một mỹ nam thì càng tốt hơn. Đáng tiếc — đáng tiếc —

Thấy nụ cười gian tà trên mặt Cam Đình Đình, Hoàng Bộ Thần biết chắc cô ta lại đang nảy ra chủ định quỷ quái gì. “Nếu đã là ý của Thái hậu nương nương, như vậy phải phiền Thái hậu rồi.”

“Vậy là ngài đồng ý rồi nhé. Ta sẽ nhanh chóng gọi các Vương gia chưa lập gia thất đến, thuận tiện để bọn họ chọn một mỹ kiều nương như hoa như ngọc.” Chuyện này khiến Cam Đình Đình càng thêm vui vẻ.

“Như vậy không hợp quy tắc.” Hoàng Bộ Thần thật không biết đầu óc Cam Đình Đình chứa thứ gì, toàn nói những lời vượt quá sức tưởng tượng, không theo lẽ thường. Hoàn hảo hắn cũng coi như có chút hứng thú, bằng không thì —

“Có gì mà không hợp quy tắc. Ngài tuyển xong thì đến họ tuyển, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, bổn cung đói bụng rồi, hồi cung dùng điểm tâm trước.” Nói xong, tựa như một lần khৌ, Cam Đình Đình rời đi chẳng thấy bóng dáng.

Nữ nhân này? Hoàng Bộ Thần chống cằm, suy nghĩ về những chuyện liên quan Cam Đình Đình. Lần đầu gặp mặt, điều hắn ấn tượng đầu tiên là nữ nhân này rất đẹp, đẹp đến lạ; Lần thứ hai gặp mặt, hắn cảm thấy nữ nhân này rất thông minh, thông minh đến giả dối; Lần thứ ba gặp mặt, hắn thấy nữ nhân này giống như tiên tử không vương bụi trần, tiếng ca tựa như tiếng nói của đất trời; Lần thứ tư gặp mặt.

25. Chương 25: Tuyển Tú (2)

Cuối cùng, một tháng sau, đợt tuyển tú thuận lợi tiến hành. Trong một tháng này, Cam Đình Đình bận tới mất tối mũi, song ngày mai đã đến kì tuyển tú, cô háo hức đến mất ngủ. Đêm khuya cô mặc y phục cung nữ lên ra khỏi cung Trường Xuân, tản bộ lúc rảnh rỗi.

Ban đêm trong hoàng cung rất yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng gió xào xạc thổi qua tán cây, trăng sáng vằng vặc giữa bầu trời khuya, ánh trăng dịu dàng khiến mọi vật trên mặt đất đều trở nên ôn hòa.

Cam Đình Đình chậm rãi bước trong vô định.

Ôi, Cam Đình Đình khờ thở dài, một tháng nay bận rộn muốn chết, dường như cũng đã quên mất thân phận của mình, trái tim được lấp đầy nên tạm quên đi sự trống rỗng, cũng không còn nhớ nhà nữa, dường như cô đã trở thành người của thời đại này, tựa hồ cũng đã tiếp nhận số phận sẽ như thế.

“A — chỗ đó —”

“A — muốn —”

Kỳ quái, đã muộn thế này sao còn có người ở đây, nghe tiếng động này không lẽ đã xảy ra chuyện? Cam Đình Đình đánh bạo đi về phía bụi cỏ, đúng là không nhìn không biết, vừa nhìn qua đã bị dọa đến giật mình.

Dưới ánh trăng mờ ảo, Cam Đình Đình nhìn thấy hai người, một nam một nữ tuy không lỏa thể ở chung một chỗ, nhưng áo quần chẳng đủ che thân.

“A, chỗ đó — thiếp muốn —” Tiếng nữ tử kia yếu điệu thốt ra, tựa như tiếng bạc.

Mà nam tử ở phía trên cũng không hé nửa lời, toàn thân vận động, nữ tử kia lại một lần nữa ngán lên, hai người họ ở nơi này cùng “vận động thân thể”.

Có lẽ nếu nói đây là dã chiến, thế này — cũng quá kịch liệt ấy chứ. Chẳng lẽ thời cổ này còn cởi mở hơn thời đại kia, hắc hắc, chỉ có điều cô chưa từng xem qua phim ảnh loại này, thôi thì xem thực tế cũng không tệ. Cam Đình Đình nằm sấp một bên ngừng thở, nhìn không chớp mắt lấy một lần.

Hai nhân vật trong lùm cỏ thay đổi tư thế, nữ tử ngồi xuống trên người nam tử —

Thiên a, xem rồi liệu có bị nổi mụn lẹo không nhỉ? Tuy vậy cô vẫn không rời mắt, dù sao cô cũng là một thiếu nữ trưởng thành, đương nhiên là nói ở cổ đại, ở thời đại kia mười sáu tuổi vẫn là vị thành niên mà thôi.

“Xem đủ chưa?” Cam Đình Đình còn đang nghĩ chuyện của mình, không biết từ lúc nào trên bãi cỏ chỉ còn lại một mình nam tử, nam tử kia chỉnh trang lại y phục, đi về phía Cam Đình Đình.

“Người — ơ, sao chỉ có mình người?” Cam Đình Đình ngu ngốc hỏi.

“Thế nào? Chẳng lẽ cô còn muốn xem?” Nam tử kia nhìn Cam Đình Đình cười lớn.

“Không phải thế đâu, ta không có cố ý xem lén, chỉ là vô tình bắt gặp thôi.” Lúc nam tử kia tiến lại gần, Cam Đình Đình mới nhìn rõ, hóa ra là Thập tam a ca Hoàng Bộ Quân.

Đương nhiên Hoàng Bộ Quân cũng nhận ra Cam Đình Đình, mặc dù có hơi kinh ngạc, nhưng cũng không phải không thể tiếp nhận. “Không ngờ Thái hậu nương nương còn có loại đam mê này.”

“Cảnh xuân dăng tận mắt, muốn không thấy cũng phải thấy. Cũng chính ngài khuya khoắt còn cùng cung nữ — à không phải, là tú nữ ở chỗ này vụng trộm, nếu ngài thích có thể tâu với Hoàng thượng ban tặng cho ngài vị tú nữ kia —” Ban đầu Cam Đình Đình còn tưởng cô gái kia là cung nữ, sau mới phát hiện ra nơi này là Trữ Tú cung, là nơi ở của các tú nữ, mà cô gái khi nãy quả thực cũng không giống cung nữ.

“Hoa nhà nào có được hương thơm của hoa dại.” Hoàng Bộ Quân vô lại nói.

Cô khát, đức hạnh thật giống nhau, chẳng trách là huynh đệ. “Vậy ngài tiếp tục tìm hoa dại của ngài đi, bồn cung không rảnh đi theo.”

“Đã muộn thế này Thái hậu nương nương còn đi một mình, chẳng lẽ là”

26. Chương 26: Tuyển Tú (3)

“Chẳng lẽ là tình lang? Bồn cung không có rảnh rồi như ngài, khuya khoắt còn đến nơi này —” Cam Đình Đình liếc Hoàng Bộ Quân, tuy nhi tử của lão hoàng đế đều đã lớn, lại rất tuấn mỹ, nhưng kẻ nào kẻ nấy đều háo sắc xấu xa, đặc biệt là tên Hoàng Bộ Thần kia cư nhiên ở ngự thư phòng —

“Nói vậy Thái hậu nương nương không thấy cô đơn sao?” Hoàng Bộ Quân ghé sát vào Cam Đình Đình, khẽ hỏi.

“Cô đơn cái đầu người. Được rồi, ngày mai đến kì tuyển tú, ngài cũng nên chọn lấy vài người.” Cam Đình Đình không chút lưu tình giơ tay tặng cho Hoàng Bộ Quân một cú đấm.

Không nghi ngờ gì, cú đấm nhỏ bé này của Cam Đình Đình chỉ như gãi ngứa cho Hoàng Bộ Quân, “Ta không cần, vì vài cây con mất đi cả khu rừng, không có lời nha.”

Thì ra Hoàng Bộ Thần cũng nghĩ như vậy, chẳng trách lại không muốn tuyển tú, giờ thì Cam Đình Đình đã hiểu. “Đó là vì ngài chưa gặp được người ngài thực sự thích đó thôi. Nếu gặp được rồi, ngài nhất định sẽ nguyện vì nàng mà buông tay cả khu rừng.” Đối với mấy hoàng tử này, Cam Đình Đình thấy nhất định phải giáo huấn họ một phen, bằng không sẽ có không biết bao nhiêu nữ tử gặp tai ương.

“Thích? Nữ nhân đều giống nhau cả thôi.” Hoàng Bộ Quân hờ hững nói, trong lòng hẳn nữ nhân đều là kiểu chỉ cần hắn thích, muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

“Ta nói các người đó, một hay hai cũng đều là người, nữ nhân cũng là người, phải tôn trọng cho ta.” Cam Đình Đình giận dữ trừng mắt với Hoàng Bộ Quân.

“Nữ nhân không phải là người hầu hạ nam nhân sao, hầu hạ nam nhân là việc của họ.”

“Phỉ phỉ phỉ, nói nhăng nói cuội. Có nói với ngài cũng như đàn gảy tai trâu, ta về ngủ, khỏi mất công phí lời vàng ngọc.” Cam Đình Đình không để ý đến Hoàng Bộ Quân, quay đầu rời đi.

“Vậy cũng nên để ta tiễn Thái hậu nương nương chứ.”

Lời cự tuyệt còn chưa kịp thốt ra đã cảm thấy thân thể bị nhấc bổng lên. “Ngài —” Nhìn lại cô đã thấy mình bị Hoàng Bộ Quân ôm vào lòng, tựa như thiên ngoại phi tiên, hai người cùng nhau bay lên.

“Thế nào, như vậy đủ nhanh chứ?” Hoàng Bộ Quân hai tay ôm chặt lấy Cam Đình Đình, do khoảng cách giữa hai người, mùi hương trên người Cam Đình Đình khiến hắn ngây ngất, trong lòng dấy lên ham muốn.

Lúc này, Cam Đình Đình chẳng chú ý nhiều đến người kia, nỗi sợ lúc trước giờ đã thành niềm vui thích, “Sao ngài làm được thế này? Có thể dạy cho ta không?”

“Dạy cô? Đây không phải thứ một hai ngày có thể học được.”

“Không liên quan, dù sao ta cũng có thời gian, chỉ bằng ngày mai ngài đến dạy cho ta.” Cam Đình Đình đã có tính toán sẵn, nếu có thể bay, cô muốn đi đâu liền đi đó, sẽ không còn ngày ngày bị giam cầm trong hoàng cung đại viện.

“Chuyện này — e là không được.”

“Vì sao? Chỉ cần ngài đồng ý dạy ta, có cái gì không được? Chẳng lẽ ngài muốn học phí, ta sẽ trả mà.” Cam Đình Đình nhìn Hoàng Bộ Quân cầu xin, chuyện này khiến sự tình ban nãy bị lãng quên nhanh chóng.

Thấy đôi mắt Cam Đình Đình tỏa ra ánh quang chói mắt, tinh thần kiên định, lòng Hoàng Bộ Quân khẽ run lên, trái tim cũng loạn nhịp.

“Có được không vậy?” Hai tay Cam Đình Đình nắm chặt lấy Hoàng Bộ Quân.

“Được rồi.” Hoàng Bộ Quân cố gắng lắc đầu, dời ánh mắt đến nơi khác, hắn sợ rằng không kiềm chế được sẽ hôn lên môi cô gái nhỏ này.

“A, cảm ơn ngài, thật tốt quá rồi.” Cam Đình Đình cao hứng múa may.

“Được rồi, đến nơi rồi.” Hoàng Bộ Quân không nỡ buông Cam Đình Đình.

“Nhanh như vậy sao?” Cô còn chưa thấy thỏa mãn.

“Ta cáo lui trước.”

“Nhớ kỹ ngày mai đến dạy ta đó nha.” Cam Đình Đình khoát tay áo, hạ giọng nói với Hoàng Bộ Quân.

Hoàng Bộ Quân không ngoái đầu lại, tâm tình khác thường khiến hắn khổ não. Chẳng rõ gì sao hắn lại động tâm với nữ tử như vậy, mà cô gái kia còn là Thái hậu, hắn chỉ có thể quan sát từ phía xa. Thế nhưng — hắn.

27. Chương 27: Hảo Tâm Có Hảo Báo

“Tần tướng quân chi nữ Tần Nguyệt Dung.”

“Ôn thừa tướng chi nữ Ôn Ti Ti.”

“Chà, đều là mỹ nữ nha.” Trên cao nhìn xuống, Cam Đình Đình hai tay một táo một lê vừa thưởng thức mấy tú nữ bên dưới, vừa nhịn không được thở dài nói.

“Thái hậu nương nương, xin hỏi chúng ta là tới chọn tú hay là đến thi ăn?” Hoàng Bộ Quân liếc nhìn Cam Đình Đình, giọng đầy hàm ý châm chọc. Nhìn sao cũng thấy Cam Đình Đình cỡ nào phóng túng đến xem náo nhiệt.

“Ta ăn của ta, ngài chọn của ngài, quan hệ gì. Ngài xem ngài xem, cái cô Ôn Ti Ti đúng là xinh đẹp, còn có cả Tần Nguyệt Dung, mỗi người đều là khuynh quốc khuynh thành, theo ta thấy ngài tuyển cả hai chứ

hả.” Ăn cũng đã ăn no, nhưng ngó qua lại thần tên Hoàng Bộ Thần kia một người cũng chưa chọn, chuyện này khiến Cam Đình Đình thấy khó hiểu, chẳng lẽ anh ta không thích mỹ nữ chỉ mê cung nữ? Không thể nào đâu, chỉ cần là nam nhân có kẻ nào không mê gái đẹp, ngay cả nữ tử như cô nhìn qua cũng thấy xuân tâm rạo rực, cô không tin Hoàng Bộ Thần kia sẽ không rung động.

Hoàng Bộ Thần chẳng để ý đến Cam Đình Đình mà nhìn về phía thái giám bên cạnh ngẫm ra hiệu, thái giám lập tức hiểu ý chủ nhân, hô lớn, “Tần Nguyệt Dung, Ôn Ti Ti giữ lại.”

Khẩu vị anh ta đúng là khác thường, hai vị đại mỹ nhân kia coi như đã trở thành một phần của hậu cung, cũng không biết ngôi vị Hoàng hậu sẽ lọt vào tay nhà nào.

“Thứ châu chi nữ —”

Oanh oanh yến yến khiến Cam Đình Đình thấy hoa mắt, chẳng trách ăn uống no đủ xong xuôi thì họa khác ập đến, hai mắt cô bất tri bất giác nhắm lại, ngũ gặt luôn trên ghế.

Một hồi lâu không thấy Cam Đình Đình lên tiếng, Hoàng Bộ Thần vừa ngoái đầu liền phát hiện người nào đó đã đi gặp Chu Công, bèn gọi tên thái giám bên cạnh lại dặn dò, “Chuyện tuyển tú vậy là được rồi, những người còn lại thông báo cho các vương gia đến tự giải quyết.”

“Dạ.” Thái giám lĩnh mệnh lui xuống.

Trong lúc này mà tiểu thư vẫn có thể ung dung say ngủ, Tiểu Thúy quả là bội phục, nhưng cô cũng có điểm khó xử, Hoàng thượng vẫn ngồi bên cạnh kia... Cô bèn thì thầm gọi, “Tiểu thư — tiểu thư.”

Cam Đình Đình ngủ say chẳng nhúc nhích.

“Các người lui xuống trước đi, Thái hậu để trẫm lo.” Hoàng Bộ Thần cho Tiểu Thúy và các cung nữ thoái lui, hẩn ôm Cam Đình Đình rời khỏi cung Càn Thanh.

“Cái này — cái kia nữa —” Cam Đình Đình ngu ngơ nói mớ, thật chẳng khác gì con mèo nhỏ làm loạn trong lòng Hoàng Bộ Thần.

Thì ra là cô ta ngủ mơ, không biết vì sao khi nhắm mắt nhìn thiếu nữ đang ôm trong lòng, Hoàng Bộ Thần cảm giác tim mình mềm lại, trong họng có một luồng khí nóng chạy qua khiến cả người rạo rực.

Ngủ no mắt rồi đuổi người, Cam Đình Đình còn chưa mở mắt đã gọi một tiếng, “Tiểu Thúy —”

“Thái hậu nương nương có gì căn dặn?” Một cung nữ chạy vào.

“Hửm, người là ai vậy? Tiểu Thúy đâu? Còn nữa, đây là đâu?” Không chỉ cung nữ mà căn phòng này cũng hoàn toàn xa lạ với Cam Đình Đình.

“Hỏi Thái hậu, nơi này là Dưỡng Tâm điện.”

“Dưỡng Tâm điện? Sao ta lại ở đây?”

“Chuyện này — là Hoàng thượng người —”

“Hoàng thượng?” Cô nhớ là khi ấy đang tuyển tú, sau đó thì — hình như là ngủ mất. Chẳng lẽ Hoàng Bộ Thần tốt bụng ôm cô về phòng? Cũng không đúng, tên Hoàng Bộ Thần kia làm gì tốt đến vậy.

“Nô tỳ hầu hạ Thái hậu nương nương rời giường.”

“Không cần. Người qua Trường Xuân cung đưa Tiểu Thúy đến đây.”

“Dạ.”

Dưỡng Tâm điện? Là nơi Hoàng Bộ Thần ở? Cam Đình Đình quan sát cả gian phòng, khí phái hơn Trường Xuân cung của cô, nhưng — thiên a — tôi — Cam Đình Đình như chợt nhớ ra điều gì, cô vén chăn lên nhìn, trên người vẫn đầy đủ y phục, chỉ thiếu mỗi áo khoác, tốt rồi tốt rồi —

“Chẳng lẽ cô nghĩ rằng ta sẽ động sắc tâm, cô cũng đánh giá bản thân quá cao rồi nhỉ?” Tất cả những biến chuyển trên người Cam Đình Đình đều bị Hoàng Bộ Thần thu vào mắt, tuy rằng muốn bật cười nhưng đành nín lại.

“Không phải, ta là đang nghĩ sao ngài lại tốt bụng đến vậy.” Cam Đình Đình khẩn trương trùm kín chăn, hoài nghi nhìn Hoàng Bộ Thần.

“Hảo tâm thì phải có hảo báo.” Hoàng Bộ Thần tiêu sái vô lại tiến đến bên giường.

“Ngài — cái gì là hảo báo nhỉ?” Vừa nghĩ đến tình hình hiện tại là cô nam quả nữ cùng chung một phòng, mà nam nhân trước mặt này lại là tên đại sắc lang tùy tùy tiện tiện động dục, Cam Đình Đình lập tức cảnh giác.

“Hảo báo đương nhiên là —” Hoàng Bộ Thần vừa nói vừa dùng một tay nâng cằm Cam Đình Đình lên, chăm chú ngắm khuôn mặt mỹ miều kia.

“Người — người buông ra.” Cam Đình Đình gạt tay Hoàng Bộ Thần, chỉ có điều con cừu nhỏ cô sao có thể chọi lại con sói lớn.

“Ta nói Thái hậu nương nương, cô cũng không cần làm bộ ngây thơ, chỉ không ngờ khuôn mặt nhỏ nhắn này nhìn gần đúng là có điểm dụ hoặc.” Hoàng Bộ Thần dùng tay còn lại vuốt ve khuôn mặt Cam Đình Đình, trong lòng thầm tán thưởng vẻ đẹp của cô. Mái tóc đen nhánh tô điểm bằng trân châu, tỏa ra khí chất tựa như tiên nữ, mềm mại như làn gió thoảng qua. Đôi môi đỏ thắm như ráng chiều hôm khiến người hồn phi phách tán, chẳng che giấu ý tình nồng đượm. Làn da nõn nà sáng bằng u lan[1], kiều mị yếu diệu diễm lệ ba phần. Phong thái phiêu dật, một cái nhìn mảy, một tiếng cười lạnh lớt cũng động lòng người. Thoạt nhìn thanh lệ thoát tục, mi tâm lại lộ vẻ quyền rũ, đích thực là nữ tử đẹp nhất hần từng diện kiến qua.

Dụ dỗ con bà người, Cam Đình Đình nhận không được thâm mắng trong lòng. Dẫu Cam Đình Đình cô có hơi mê nam sắc, si mê mỹ nam, nhưng cô không phải loại người làm ra những chuyện quan hệ bất chính gì, thế mà vẫn bị người người nói cái gì dụ hoặc, nếu cô thực sự muốn mê hoặc, hẳn là đã phải sớm đưa hai, ba — mỹ nam vào hậu cung.

“Ta nói ý Hoàng Bộ Thần ngài là muốn gây sự phải không?” Cam Đình Đình trừng mắt, tuy người không thể động đậy nhưng cái miệng nhỏ vẫn còn có thể nói chuyện.

“Gây sự? Không dám, trẫm nào có thể gây chuyện với Thái hậu nương nương, chẳng qua là trẫm muốn —” Ngón tay Hoàng Bộ Thần dừng lại trên môi Cam Đình Đình, nhẹ nhàng vuốt ve, đôi môi cô ửng đỏ bội phần dụ hoặc.

Tên này không phải là muốn phi lễ cô đấy chứ? Một suy nghĩ đáng sợ nhen nhóm trong lòng Cam Đình Đình, những nghĩ lại thì cho dù Hoàng Bộ Thần bụng đói vợ quàng thì cô cũng là Thái hậu nương nương, chẳng lẽ hần dám.

“Ta nói ngài, nhìn cũng đã nhìn, sờ cũng đã sờ, thu đủ vốn rồi chứ?”

“Đương nhiên thiếu, sao đủ được chứ, trẫm còn chưa thử nếm qua.” Hoàng Bộ Thần vừa nói xong liền cúi xuống hôn lên đôi môi mê người kia, không để cho Cam Đình Đình có cơ hội lên tiếng phản kháng.

“Ưm ưm —” Hồn damn! Đây là nụ hôn đầu của lão nương! Cô muốn giữ lại cho người mình yêu nhất, thế mà tên đại sắc lang này một câu liền đoạt đi, nhất thời chết đứng cô chẳng biết phải làm gì, mặc cho Hoàng Bộ Thần tùy ý dày vò đôi môi.

Nhìn đã mê người, không ngờ vị cũng tốt đến vậy, hương tinh khiết ngọt ngào, khiến Hoàng Bộ Thần muốn ngừng nhưng không ngừng được, hận không thể đem tiểu nữ nhân kia nuốt vào bụng, có vậy mới cam lòng

28. Chương 28: Người Là Hoàng Thượng, Ta Là Thái Hậu

Oa, suýt chết, suýt chút nữa thì bỏ mạng, sau khi dùng toàn lực đẩy Hoàng Bộ Thần ra, Cam Đình Đình thở gấp, khi này đúng thật là muốn cô ngạt thở mà chết mà.

“Người muốn mưu sát?” Khí tức bình ổn, Cam Đình Đình trừng mắt nhìn Hoàng Bộ Thần, ánh mắt tựa như muốn đâm chết người trước mặt.

Nhìn đôi môi sưng đỏ của Cam Đình Đình, Hoàng Bộ Thần vô thức liếm môi, nếu không phải Cam Đình Đình đẩy hấn ra, hấn tuyệt đối không buông tha món ngon như vậy. Thú thực hấn chưa từng hưởng thụ qua đôi môi nào mê người đến thế, vừa nguy hiểm lại vừa dụ hoặc chết người.

“Không ngờ Thái hậu nương nương cũng không tệ, chẳng trách Thái thượng hoàng mê luyện cô như thế.” Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Hoàng Bộ Thần cảm thấy chua xót, dường như có điều gì không đúng, cư nhiên còn dấy lên lòng đố kị với phụ thân đã ở thế giới bên kia.

Ta khát, tên sắc lang cận bã này, chiếm tiện nghi còn khoe mẽ.” Người biết ta là nữ nhân của Thái thượng hoàng còn dám vô lễ?” Cam Đình Đình nhẹ xoa môi mình, trong lòng tự vấn, chẳng lẽ cô thực sự cảm thấy cô đơn sao? Cảm giác khi này, cảm giác khi này rất thoải mái.

“Đây chẳng phải là điều cô muốn sao?” Hoàng Bộ Thần kéo Cam Đình Đình lại, ôm cô vào lòng.

“Người — người bông ra.” Cam Đình Đình cố sức đánh vào người Hoàng Bộ Thần.

“Chẳng phải cô đã dùng cách này dụ dỗ Thập tam đệ sao?”

“Dụ dỗ? Thập tam đệ?” Cam Đình Đình không hiểu, cô quyến rũ Thập tam đệ khi nào chứ.

“Đừng tưởng rằng đêm khuya vắng vẻ thì không ai biết.”

Đêm khuya vắng vẻ, Hoàng Bộ Quân? Cam Đình Đình bỗng nhớ ra cuộc gặp gỡ với Hoàng Bộ Quân tối hôm trước, một màn dưới trăng kia cũng hiện lên trong tâm trí, khiến mặt cô ửng đỏ như trái hồng đương chín. Biểu tình này lọt vào mắt Hoàng Bộ Thần lại khiến anh ta nghĩ theo hướng khác.

“Còn nói không có. Không có sao cô phải đỏ mặt?” Nữ nhân chết bầm này đúng là ả lẳng lơ không biết xấu hổ, tần nhiên câu dẫn cả nhi tử của phụ quân.

“Ta không có, chỉ là —” Cam Đình Đình còn muốn nói điều gì thì đã nghe tiếng vải bị xé, cảm thấy lạnh buốt, cô cúi đầu nhìn thì mới hay y phục trên người đã bị xé rách, xuân quang lộ lộ. Vốn định dùng tay che lại nhưng cả hai tay cô đều đã bị Hoàng Bộ Thần nắm chặt. “Người — người đừng làm vậy, nếu không đừng tay ta sẽ la lên.”

“Nếu Thái hậu nương nương không sợ bị người ta nhìn thấy trò hề này thì cứ việc.” Hoàng Bộ Thần uy hiếp nói, ánh mắt mê đắm nhìn nụ hoa sống động trên ngực cô.

Quả thật nếu để người khác nhìn thấy hấn sẽ hiểu lầm, đến khi ấy cô hết đường chối cãi, nhưng chẳng lẽ cô thực sự để — để — “Người đừng quên người là Hoàng thượng, ta là Thái hậu.”

“Trẫm không quên trẫm là Hoàng thượng, nhưng cô không phải là Thái hậu, cô chỉ là một ả đàn bà dụ dỗ nam nhân.”

Tại sao tôi lại bị coi là kẻ dụ dỗ nam nhân, vướng vào tình cảnh này chẳng lẽ cũng là do tôi tự chuốc? Tôi khát, cái tên đáng chết này khi dễ cô, coi cô là con cừu nhỏ, cô không phải! “Người đừng quá phận, một câu lại một câu nói ta quyến rũ kẻ khác. Dù ta có dụ dỗ ai thì kẻ đó cũng không phải người.”

“Vậy sao? Ta không thấy vậy. Hiện tại ai mới là kẻ trần truồng quyến rũ kẻ khác đây?” Hoàng Bộ Thần tự tiếu phi tiếu nhìn Cam Đình Đình, thực ra trong lòng hấn sớm đã không nhận nổi nữa, hận không thể lập tức tiến vào giày vò, lấp đầy bạch thổ mướt mà.

Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, “Được, người nói gì thì chính là vậy, giờ buông ta ra.”

“Buông? Làm sao có thể, trẫm là nam nhân, không phải kẻ bất lực.” Hoàng Bộ Thần cảm giác thân thể ngày càng hưng phấn, ngay cả bảo bối tại hạ thân cũng theo đó chậm rãi biến hóa.

“Chẳng lẽ người muốn —” Cam Đình Đình còn chưa nói dứt lời đã bị Hoàng Bộ Thần đặt lên giường.

“Người — buông ra, không được —” Cam Đình Đình giận dữ hét lên, nhưng Hoàng Bộ Thần nào có nghe, bàn tay lớn rũ chần trùn kín hai người.

“Ngoan, đừng cử động —” Hoàng Bộ Thần dịu dàng nói, giọng nói ôn nhu dụ dỗ Cam Đình Đình.

Ngoan? Bỗng dưng lúc này lại bảo cô ngoan, anh ta đúng là điên rồi, hiện tại sao cô có thể ngoan ngoan bất động chứ. “Người không thể làm vậy, ta là Thái hậu.”

“Ta mặc kệ, hiện tại ta muốn nàng.” Hoàng Bộ Thần như đứa trẻ xấu xa được nuông chiều, hân hoan chóng trút bỏ y phục, ôm lấy Cam Đình Đình.

“Người —” Tuy không thấy rõ nhưng Cam Đình Đình có thể cảm nhận được hai người đang kề sát nhau, không khỏi khiến tim cô đập nhanh, mặt cũng đỏ ửng.

“Bảo bối, ta muốn nàng —” Hai tay Hoàng Bộ Thần nắn bóp bộ ngực đầy đặn của Cam Đình Đình, những lời tâm tình thốt ra từ miệng hắn.

“Á — chỗ đó — đừng —” Cam Đình Đình giãy giụa, cổ họng cô phát ra những âm thanh mơ hồ.

“Bảo bối, không được nói đừng.” Hoàng Bộ Thần lần nữa hôn lên môi Cam Đình Đình, cô thấy tâm trí mình trống rỗng, hai tay nhẹ siết lấy Hoàng Bộ Thần.

“Bảo bối, nàng thích như thế không?” Hoàng Bộ Thần xấu xa nhìn Cam Đình Đình, bảo bối dưới thân bị Cam Đình Đình chạm phải đã sẵn sàng chờ xuất phát.

“Á — ta — không phải là —” Nhận ra mình chạm phải thứ không nên chạm, Cam Đình Đình vừa thẹn vừa tức, ấp a ấp úng không biết nói gì.

“Bảo bối, đừng gấp, ta sẽ thỏa mãn nàng ngay thôi.” Hoàng Bộ Thần cởi bỏ quần lụa bên dưới, hân cảm nhận được người cô run lên, hai tay hắn thừa cơ xâm nhập nơi huyền bí.

“A — ưm ưm —” Bỗng nhiên bị thứ không rõ tấn công, Cam Đình Đình nhẹn không được ngăn lên.

“Bảo bối, thả lỏng, mở chân ra.” Hoàng Bộ Thần dùng giọng nói dụ hoặc chỉ dẫn Cam Đình Đình, quả nhiên cái đầu nhỏ như bị thôi miên, từ từ đem hai chân mở ra, đôi mắt mơ màng nhìn Hoàng Bộ Thần.

“Ngoan — ngoan lắm, ta sẽ hảo hảo thương yêu nàng.” Hoàng Bộ Thần tự tiểu phi tiểu nói, quỳ sát gần lại, tay hắn dưng đứng bảo bối dưới thân, xuyên vào thân thể Cam Đình Đình.

“A — ta không — đau quá, đau quá mau buông ta ra.” Cam Đình Đình dùng tay đẩy Hoàng Bộ Thần, nỗi đau bất ngờ này khiến cô tỉnh táo ít nhiều.

“Bảo bối, lát nữa thôi sẽ không còn đau.” Hoàng Bộ Thần chậm rãi chuyển động, chỉ vài lần đã rất trơn tru, hắn gặt gao ôm lấy Cam Đình Đình, hai người hòa hợp làm một.

Cô, cô làm sao thế này? Cam Đình Đình ôm chặt lấy cổ Hoàng Bộ Thần, đau đớn khi này đã bị thay thế, hiện tại cô cảm thấy như đang lướt bay giữa những tầng mây, còn muốn nhiều, nhiều hơn nữa.

“Bảo bối, đúng rồi — chính là thế này, dễ chịu phải không?” Thấy Cam Đình Đình đỏ mặt, Hoàng Bộ Thần yêu thương hôn lên mặt cô, từ giữa chân mày đến mắt rồi đến cổ, vành tai, đôi môi, sau di chuyển đến nụ hoa trước ngực.

“A — ưm —”

Một lần rồi lại một lần đạt tới điểm đỉnh, trên giường lớn, hai người nằm ôm nhau, bất động.

29. Chương 29: Không Muốn Thành Thân

Thấy Cam Đình Đình hoảng hốt đi tới, Tiểu Thúy tưởng đã xảy ra chuyện, khẩn trương chạy đến, “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

“À, Tiểu Thúy, ta không sao, ta muốn nghỉ ngơi.” Cam Đình Đình vừa dứt lời đã tiến đến bên giường, lấy gối che mặt.

“Tiểu —” Tiểu Thúy vốn định hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Cam Đình Đình dường như rất mệt mỏi nên không có hỏi thêm. Tối hôm qua cung nữ bên Càn Thanh cung đến nói với cô Thái hậu nương nương đã tỉnh, vừa chạy đến nơi lại bị nói là người vẫn còn chưa tỉnh lại, chuyện này biết làm sao được nữa, cô đành trở về. Càn Thanh cung là nơi Hoàng thượng ở nào có thể làm càn, cho nên cô có hơi lo lắng, nói cho cùng Hoàng thượng và tiểu thư nhà cô cũng chẳng có quan hệ.

“Tiểu Thúy, ta đói bụng. Em mau đi chuẩn bị một ít thức ăn.” Cam Đình Đình ló đầu từ trong chăn ra nói.

“Dạ, em sẽ đi ngay.”

Sau khi Tiểu Thúy lui ra ngoài, Cam Đình Đình ngồi dậy, tuy đã làm chuyện xấu xa đầy kích thích kia, nhưng trong lòng cô vẫn có cảm giác ngu ngơ không hiểu, sao lại thế này? Chẳng lẽ qua một đêm ngắn ngủi mà cô đã thích Hoàng Bộ Thần sao? Không, không thể nào, Cam Đình Đình cố phủ nhận, dù có thích ai cũng không thể là Hoàng Bộ Thần. Thế này khác nào loạn luân, thiên địa không dung, cô cũng không muốn bị sét đánh chết.

Sau khi kết luận, Cam Đình Đình hạ quyết tâm ít lui tới cung Càn Thanh, càng hạn chế gặp mặt Hoàng Bộ Thần, có như vậy thì tình cảm với tên đẹp trai không biết trời cao đất dày đi cũng sẽ từ từ phai nhạt.

Liên tiếp vài ngày, Cam Đình Đình đều là “đại môn bất xuất, nhị môn bất mại” (không ra khỏi cổng lớn, không bước đến cửa trong) cô chỉ ở trong Trường Xuân cung. Có đôi lần Hoàng Bộ Thần ghé lại, đều bị Cam Đình Đình lấy cớ thân thể không khỏe chặn ở ngoài. Bước ra khỏi lăm lỏi, tâm trạng cô tốt hơn trước, dùng điểm tâm rồi uống trà, sau lại khe khẽ hát.

“Tiểu thư, Thập tam vương gia đến.”

Thập tam vương gia? Hoàng Bộ Quân, suýt chút nữa cô đã quên mất, cô còn muốn anh ta dạy khinh công ỉnh. “Mau mau mời vào.”

“Tham kiến Thái hậu nương nương.”

“Ta đã nói ngài không cần hành lễ, đừng khách khí.” Cam Đình Đình hào sảng kéo Hoàng Bộ Quân lại, “Ngài đến dạy ta khinh công phải không?”

“Chuyện này —”

“Sao? Ngài không thể nói mà không giữ lời.” Vừa thấy Hoàng Bộ Quân định đổi ý, Cam Đình Đình bĩu môi tỏ ý không hài lòng.

“Không phải vậy. Hôm nay ta tới tìm cô là có việc.”

“Có việc gì? Việc gì?”

“Chuyện này — ta —”

“Ngài mau nói, ta đang vội.” Cam Đình Đình thúc giục, cô rất ghét bị người khác lấp lửng.

“Ta vẫn chưa muốn thành thân, xin Thái hậu nương nương để Hoàng thượng thu hồi ý chỉ.”

“Ý chỉ? Cái gì ý chỉ chứ?” Mấy ngày nay cô chỉ ở trong cung Trường Xuân, trong cung đã xảy ra chuyện gì cũng chẳng hay biết.

“Tú nữ tối hôm ấy, Hoàng thượng ban cho ta làm trắc phúc tẩm, còn tuyển thêm cho ta mấy thị htiếp — nhưng —”

“Thế không phải quá tốt rồi sao? Không phải ngài thích cô tú nữ kia sao?” Chuyện này Cam Đình Đình thật không hiểu.

“Chẳng qua chỉ là vui đùa một chút, cùng với chuyện ta thích không quan hệ.”

“Hoa hoa công tử, phóng đảng công tử, dù sao người nên mở miệng cũng là ngài, nếu không thích con nhà người ta sao lại cùng người ta làm loại chuyện kia?” Vừa nghĩ đến chuyện này, trong đầu Cam Đình Đình lại hiện lên hình ảnh đêm đó cùng Hoàng Bộ Thần — trái tim trong lồng ngực không khỏi nhảy dưng.

“Nếu cô giúp ta giải quyết chuyện này, ta đưa cô xuất cung chơi một ngày một đêm.”

Vừa nghe nói có thể xuất cung chơi một ngày một đêm, trong lòng Cam Đình Đình đã như muốn bay vượt ra khỏi cung cấm.

“Ngài đợi ta, ta sẽ đi ngay.” Cam Đình Đình vừa nói xong, người đã ở nơi nào rồi.

Vì có thể xuất cung chơi một ngày đêm, Cam Đình Đình tiến thẳng đến Càn Thành cung, không ngừng nghỉ hướng đến ngự thư phòng, “Hoàng thượng có ở đây không?”

“Tham kiến Thái hậu —” Đám cung nữ thái giám còn chưa hành lễ xong đã không thấy bóng dáng Cam Đình Đình.

“Hoàng Bộ Thần, Hoàng Bộ —” Chữ cuối cùng còn chưa gọi ra, đã thấy ngay một màn như khi cô xông vào ngự thư phòng lần trước, trong lòng không khỏi chua xót, nhưng vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra, cô nhìn Hoàng Bộ Thần nói, “Đợi Hoàng thượng xong việc, phiền ngài đến cung Trường Xuân một chuyến, ai gia có việc muốn bàn với Hoàng thượng.” Nói xong, cô lập tức chạy ra khỏi ngự thư phòng.

30. Chương 30: Trong Lòng Phiền Nảo

Rời khỏi Càn Thanh cung, Cam Đình Đình không trở về Trường Xuân cung mà ngồi xuống bên đường.

Nhớ lại một màn kia, trong lòng cô vô cùng phiền não, dù biết rõ anh ta và cô chẳng qua chỉ là đùa vui, nhưng vì sao khi thấy anh ta ôm người con gái khác, cô lại để tâm đến vậy? Biết rõ anh ta là người cô không thể yêu, cho dù có thất thân cũng không thể thất tâm, bằng không thì người bị tổn thương chính là cô.

“Cô ở đây?”

“Ta ở đây đây, không được à?” Tất cả khó chịu ban nãy, cô đều dồn lại phát tiết lên đầu người kia.

“Ai trêu chọc cô mà phải tức đến thế?” Hoàng Bộ Ứng không thể không quan tâm đến Cam Đình Đình.

“Chính là ngài đó, ta không khiến ngài quan tâm, để ta yên tĩnh một mình đi.” Cam Đình Đình cũng biết bản thân mình có hơi quá lời, nhưng chuyện này có thể trách cô sao? Ai bảo anh ta tìm cô chọc ghẹo ngay khi tâm tình cô không tốt, chỉ có thể trách tên Hoàng Bộ Ứng kia tự mình chuốc lấy xui xẻo.

“Được được, để cô yên tĩnh.”

“Hoàng Bộ Ứng xoay người định rời đi liền bị Cam Đình Đình gọi lại. “Ta nói ngài đi thì ngài đi thật sao?” Một mình ở đây tức giận thật đáng thương, chỉ bằng tìm người cùng đấu khẩu, mà ngay lúc này Hoàng Bộ Ứng chẳng phải là đối tượng tốt nhất hay sao?”

“Chứ thế nào? Thái hậu nương nương, chẳng phải người nói muốn yên tĩnh một mình sao?” Hoàng Bộ Ứng bất đắc dĩ nhìn Cam Đình Đình.

“Ta cho ngài đi ngài liền đi, sao ngài có thể bỏ lại thiếu nữ đang thương tâm ở đây chứ.” Cam Đình Đình trừng mắt nhìn Hoàng Bộ Ứng, quả nhiên cần nhằn anh ta vài câu trong lòng đã dễ chịu hơn nhiều, không còn quá phiền não như trước.

“Thương tâm? Là kẻ nào dám chọc đến Thái hậu nương nương của chúng ta vậy, có khi nào hấn chán sống rồi không?”

“À này, mấy hôm trước tuyển tú thế nào? Ngài chọn được mỹ nữ chưa?” Cam Đình Đình đột nhiên hứng thú nhìn Hoàng Bộ Ứng.

“Khiến Thái hậu nương nương người thất vọng rồi.”

“Còn chưa chọn nữa? Huynh đệ các người đều là một bộ đức hạnh, tình nguyện vụng trộm làm chuyện xấu xa chứ không muốn quang minh chính đại cưới con gái người ta vào cửa. Ngài nói xem rốt cuộc các người muốn khiến bao nhiêu cô gái thương tâm mới cam lòng?” Cam Đình Đình thấy oán giận thay cho những cô gái kia.

“Chuyện xấu xa?”

“Phải, Hoàng thượng ở ngự thư phòng với cung nữ, Thập tam vương gia cùng tú nữ trên bãi cỏ —— Than ôi, kẻ nào kẻ nấy đều đức hạnh bằng trời.”

“Cô là vì chuyện này mà ngồi đây thương cảm?”

“Ta không có rảnh hơi như thế, bọn họ thích làm chuyện bẩn thỉu là chuyện của họ, liên quan gì đến ta.” Cam Đình Đình nói như không có gì, muốn khác đi cũng không được, phải tự nhủ trong cung đều là như vậy. Dẫu cô có là Hoàng hậu của Hoàng Bộ Thần thì cũng chỉ có thể giương mắt nhìn anh ta vui vẻ với các tần phi khác, vậy thì việc gì vô phải so đo. Nếu cô cũng giống như nữ nhân trong hậu cung này thì cũng chẳng vui thú gì. Vất vả xuyên qua một chuyện, không thể để cái gì tình tình ái ái này vậy khốn, cô phải chơi thật tốt, vui vẻ mà tận hưởng.

Hoàng Bộ Ứng không hiểu, tiểu Thái hậu này khi này còn nổi trận lôi này, thế nào mà nháy mắt đã tiêu tan khiến hấn không khỏi cảm thán. Nữ nhân này thật đúng là đa sầu đa cảm.

“Vậy là tâm tình cô hiện tại đã tốt lên?”

“Đương nhiên, không thể tốt hơn, dù sao cũng phải cảm ơn ngài.”

“Tạ ơn thì không dám nhận, song ta có một thỉnh cầu.”

“Nói ta nghe thử, nếu trong khả năng ta nhất định đáp ứng.”

“Có thể hát cho ta nghe một bài không?”

“Hát?”

“Nếu không muốn thì coi như chưa nói.”

“Dĩ nhiên muốn, hiện tại tâm tình ta rất tốt, sẵn cung đang muốn hát. Vậy để ta hát cho ngài nghe.” Cam Đình Đình sai cung nữ mang đàn tranh đến, cô ngồi xuống bên trong đình.

Từ sau khi nghe được tiếng ca của Cam Đình Đình, Hoàng Bộ Ứng luôn mong chờ một ngày sẽ lại được thưởng thức giọng hát ấy, cuối cùng cũng có cơ hội, con tim hấn đập loạn.

“Ngài muốn nghe bài nào?” Cam Đình Đình hỏi Hoàng Bộ Ứng.

“Chỉ cần là cô hát, bài nào ta cũng thích.”

“Vậy được.” Ngón tay cô nhẹ nhàng điểm đàn, giai điệu ưu mỹ ngân vang, lan tỏa khắp không gian.

31. Chương 31: Say Sưa

Ngọt ngào, nụ cười của chàng thật ngọt ngào

Tựa như đóa hoa đang nở trong gió xuân

Hoa nở trong gió xuân

Ở đâu? Thiếp đã gặp chàng ở đâu?

Nụ cười của chàng quen thuộc thế này

Thiếp nhất thời không nhớ ra

À, ở trong giấc mơ

Trong mơ, thiếp đã gặp chàng trong mơ

Ngọt ngào, chàng cười ngọt ngào lắm
Là chàng, người thiếp gặp trong mộng chính là chàng

Ở đâu? Thiếp đã gặp chàng ở đâu?
Nét mặt tươi cười của chàng quen thuộc thế này
Thiếp nhất thời không nhớ ra
À, ở trong giấc mơ

Đã gặp chàng ở đâu, ở đâu?
Nụ cười của chàng quen thuộc thế này
Thiếp nhất thời không nhớ ra

À, ở trong giấc mơ
Đã gặp chàng trong mơ trong mơ
Ngọt ngào, chàng cười ngọt ngào lắm
Là chàng, người thiếp gặp trong mộng chính là chàng

Đã gặp chàng ở đâu ở đâu?
Nét mặt tươi cười của chàng quen thuộc thế này
Thiếp nhất thời không nhớ ra
À, ở trong giấc mơ
Tiếng ca và tiếng đàn vừa dứt, Hoàng Bộ Ứng liền vỗ tay.

“Thật ngọt ngào.”

“Rất cuộc cô còn có bao nhiêu tài nghệ ẩn giấu không muốn người ta phát hiện vậy, thật khiến ta chờ mong thưởng thức.”

“Ngoài hát ca thì không còn gì cả.” Nếu là trước kia thì khả năng của cô cũng chỉ như hạt cát giữa sa mạc, nhưng ở thời đại này bỗng nhiên thành thiên âm truyền kỳ, trong lòng Cam Đình Đình có chút đắc ý.

“Nam nhân nào cưới được cô đúng là có phúc, cả đời không hối tiếc.” Hoàng Bộ Ứng cảm thán nói.

“Ta nói ngài đừng giả khờ, chẳng phải lão gia nhà ngài cưới ta đó sao.” Cam Đình Đình gõ đầu Hoàng Bộ Ứng nói.

“Ta — ý ta không phải vậy.”

“Ta cũng không muốn quần ngài nghĩ gì, hiện tại ta đang vui, ngài có muốn nghe nữa không?”

“Đương nhiên, nghe hoài không chán.”

Đến mức ấy sao? Có cần khoa trương vậy không? Trong lòng Cam Đình Đình thầm nhủ, nếu như tiếng hát có thể thấu tâm người khác thì tốt biết bao nhiêu.

“Vậy hát cho ngài nghe một H.”

“H?”

“Chính là — ta cũng không biết giải thích thế nào, nói chung là rất vui thích.”

“Ừ.” Cam Đình Đình còn chưa bắt đầu, Hoàng Bộ Ứng tựa hồ đã cảm thấy say mê.

Đã lâu rồi không hát bài cô yêu thích của nhóm Tiểu Hồ, vừa vận nhớ đến một bài, rất phù hợp với tâm trạng còn có thể giải tỏa những phiền muộn.

Boong boong, boong boong tranh

Nửa đêm cuối tuần đường lương lự, quần quanh một chỗ

Hãy nhanh chân mau đến với vườn táo xanh

Chào mừng cậu bé lang thang

Đừng có đứng ngây ra như thế

Nào ta cùng lớn tiếng hô vang

Bye bye những đêm buồn vô tận

Âm nhạc, những ngôi sao, đều lãng mạn làm sao

Ưu sầu, phiền não, đều chẳng liên quan đến tôi

Đây là sân khấu của chúng ta, đây là lúc bạn thể hiện chính mình

Hãy để mồ hôi rơi hết mình

Nói cho tôi biết what's your name

Hãy nhận lấy thư mời này

I love you

Thoát khỏi những góc tối của cuộc đời

Don't you know

Cho tôi cả tình yêu của bạn

I need you

An ủi những bất an trong tôi

Hãy cùng tôi, hết mình vẫy chào

Hãy cùng tôi, đừng buồn nữa

Hãy cùng tôi, tỏa sáng rực rỡ

Chiếu sáng những âm đạm của bầu trời

La la la la hết mình vẫy chào

La la la la hết mình vẫy chào

Cam Đình Đình vừa hát, cơ thể cô cũng vừa nhún nhảy, tựa như đang đứng giữa vạn người biểu diễn, mà nhân vật chính là Cam Đình Đình cô, khiến bản thân càng thêm hưng phấn.

Nửa đêm cuối tuần đường lương lự, quần quanh một chỗ

Hãy nhanh chân mau đến với vườn táo xanh

Chào mừng cậu bé lang thang

Đừng có đứng ngây ra như thế
Nào ta cùng lớn tiếng hô vang

Bye bye những đêm buồn vô tận
Âm nhạc, những ngôi sao, đều lãng mạn làm sao
Ưu sầu, phiền não, đều chẳng liên quan đến tôi
Đây là sân khấu của chúng ta, đây là lúc bạn thể hiện chính mình

Hãy để mồ hôi rơi hết mình
Nói cho tôi biết what's your name
Hãy nhận lấy thư mời này

Đến khi Cam Đình Đình hát xong, nhìn sang Hoàng Bộ Ứng thấy anh ta vẫn nhắm hai mắt không chút phản ứng, cô còn tưởng rằng anh ta đang ngủ, bèn đẩy đẩy anh ta, không vui nói, “Ta không phải đang hát ru.”

“À, ừ, xong chưa? Đúng là rất dễ nghe, ta say sưa trong ấy không tự thoát ra được.”

Hay đến thế sao? Cam Đình Đình có điểm hoài nghi.

“Ừm —”

“Tham kiến Hoàng thượng.” Nếu không nghe thấy tiếng Hoàng Bộ Thần cố ý hắng giọng, Hoàng Bộ Ứng và Cam Đình Đình còn chẳng để ý đến sự xuất hiện của anh ta.

“Tham kiến Hoàng thượng.” Không biết từ lúc nào Hoàng Bộ Quân cũng đã đến, cùng Hoàng Bộ Ứng hành lễ.

“Đứng dậy cả đi.” Hoàng Bộ Thần nhìn về phía Cam Đình Đình, gương mặt lạnh lùng, giọng nói châm chọc, “Thái hậu nương nương, xin người nhớ lấy thân phận của mình, người không thể cứ hát rong như vậy.”

Cái gì? Dám nói cô hát rong, anh ta làm chuyện xấu xa thì được, nàng hát mấy bài thì không? Đạo lý này ở đâu ra chứ? Cam Đình Đình liếc mắt nhìn Hoàng Bộ Thần, tỏ vẻ không phục. Tuy không nói gì, nhưng biểu tình và ánh mắt kia chính là hàm ý rõ nhất.

“Xin Hoàng thượng trách phạt, đều là do thần đệ quần lấy Thái hậu nương nương muốn người hát, cho nên mới —” Sở Hoàng thượng sẽ trách tội Cam Đình Đình, Hoàng Bộ Ứng vội nhận lấy trách nhiệm về mình. Hắn biết hoàng huynh mình vốn không thích Thái hậu, nếu như nắm được điểm yếu của Thái hậu không biết Hoàng Bộ Thần sẽ trách phạt thế nào

32. Chương 32: Chút Ân Huệ

“Không phải lỗi của ngài, ngài thỉnh tội làm gì, thật là...” Cam Đình Đình muốn kéo Hoàng Bộ Ứng đứng dậy nhưng anh ta vẫn quỳ như trước.

“Xin Hoàng thượng khai ân, tha thứ cho Thập nhất ca lần này.” Hoàng Bộ Quân cũng quỳ xuống.

Trò gì vậy? Vô duyên vô cớ ở đây cái gì thỉnh tội cái gì khai ân, nhàm chán. “Bỏ đi, ta về Trường Xuân cung, các người cứ tiếp tục.” Cam Đình Đình ôm đàn rời đi, chẳng thèm đến ý đến ba vị kia.

“Các người đứng lên cả đi.” Kỳ thực Hoàng Bộ Thần không định trách tội, chỉ là nhìn thấy Cam Đình Đình và Hoàng Bộ Ứng vui vẻ, còn hát cho Hoàng Bộ Ứng nghe, hẳn bỗng cảm thấy không cam lòng.

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Hoàng Bộ Ứng và Hoàng Bộ Quân cúi đầu, lui sang một bên.

“Không sao, các người lui cả đi.” Hoàng Bộ Thần phất tay, đi về phía Càn Thanh cung.

Hai người ở lại thoáng nhìn nhau, thở dài một tiếng.

“Không ngờ Thái hậu nương nương hát hay đến vậy, đây là lần đầu tiên ta được thưởng thức, cũng là giai điệu và tiếng ca ngọt ngào nhất.” Hoàng Bộ Quân cảm thán nói.

“Phải, vốn tưởng cô ấy chỉ là một nữ tử chuyên đi dụ dỗ kẻ khác, không ngờ cả người lẫn tiếng ca đều đẹp giống nhau.” Hoàng Bộ Ứng vừa nghĩ đến khúc ca Cam Đình Đình vừa hát cùng nụ cười hòa lẫn tiếng ca động lòng người.

“Người có giọng hát đẹp như thế, hẳn tâm hồn cũng rất đẹp.” Hoàng Bộ Quân cuối cùng cũng lờ mờ hiểu ra nguyên nhân khiến Hoàng thượng tức giận.

“Phải, Thập tam đệ có việc sao? Vừa vặn ta cũng tiện đường, cùng đi chứ?”

“Ừ, đi thôi.”

Đúng thật là... cái gì mà ý đùa, chẳng phải là Hoàng thượng người sao, cô còn là Thái hậu, cô trêu ai ghẹo ai chứ. Cam Đình Đình bưng bưng tức giận quay về cung Trường Xuân, ném cây đàn tranh đang ôm trên tay lên mặt bàn, thở phì phì ngồi xuống giường nhỏ.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Tiểu Thúy nhanh chóng chạy đến bên cạnh hầu hạ.

“Cũng tại cái tên Hoàng Bộ Thần kia, ý mình là Hoàng thượng, chẳng coi ai ra gì ——” Cam Đình Đình lớn tiếng oán trách.

Ôi, Tiểu Thúy lắc đầu, bất đắc dĩ buông tiếng thở dài. Trong thiên hạ, e chỉ có tiểu thư nhà cô dám nói vậy về đương kim Hoàng thượng. “Tiểu thư, thực ra Hoàng thượng đối với người rất tốt.”

“Được, nói thử xem.” Miệng lưỡi khô rát, Cam Đình Đình nâng chén trà lên, một hơi uống cạn.

Tiểu thư nhà mình quá thô tục, Tiểu Thúy tuy thấy nhưng cũng không thể trách, dù sao sau chuyện lần ấy tiểu thư tỉnh lại đã biến thành một người khác, thói quen cũng thay đổi rất nhiều. Nhưng so với tiểu thư trước kia, cô vẫn thích tiểu thư hiện tại hơn.

“Hai ngày trước, Hoàng thượng đưa điểm tâm tiểu thư yêu thích nhất đến cho người.”

“Chút ân huệ này ai thêm chứ.” Vốn dĩ tâm tình vừa tốt lên, hiện tại lại xấu đi, dù có thế nào cô cũng đổ hết trách nhiệm lên người Hoàng Bộ Thần.

“Ai nói là chút ân huệ?”

“Tham kiến Hoàng thượng.” Vừa nhìn thấy Hoàng thượng, Tiểu Thúy vội quỳ xuống.

“Các người đều lui xuống trước đi.” Hoàng Bộ Thần phất tay, các cung nữ thái giám trong phòng ngoài phòng đều lui ra ngoài.

“Ngài đến làm gì?” Cam Đình Đình quay đầu về hướng khác, không thèm nhìn đến Hoàng Bộ Thần.

“Nàng vẫn tức giận?” Hoàng Bộ Thần ngồi xuống phía đối diện.

“Có để tâm thì mới tức giận, ta chẳng bận lòng thì việc gì phải tức.” Cam Đình Đình mạnh miệng nói, rõ ràng khi này còn đang giận, hiện tại đã làm như chẳng có việc gì.

“Thực ra ta không phải có ý đó, chỉ là ——”

“Ý ngài thế nào cũng không liên quan đến ta.” Cam Đình Đình vẫn như trước không nhìn Hoàng Bộ Thần lấy một lần.

“Dù có thế nào nàng cũng không thể không phòng bị trước mặt đám Thập nhất đệ như thế.”

“Ta làm vậy thì sao, ta chỉ hát một bài cho ngài ấy nghe mà thôi, không giống ai kia làm chuyện xấu xa.” Cam Đình Đình không phục nói.

“Xấu xa?”

“Nếu ngài thực sự thích ả cung nữ kia lập tức có thể đưa nàng ta vào hậu cung, không cần phải lén lút lút ở ngự thư phòng như thế. Song ngài nhìn người cũng quá tệ, ả ta còn kém xa các tú nữ tuyển chọn hôm trước.” Cam Đình Đình nhớ rõ, hai lần cô bắt gặp đều là cùng một người. Cung nữ kia đúng là mi thanh mục tú, nhưng chẳng có gì đặc biệt, cung nữ như vậy quả không thiếu, cô không hiểu vì sao Hoàng Bộ Thần hết lần này đến lần khác đều dây dưa với ả ta

33. Chương 33: Đương Nhiên

“Có một số chuyện không phải như nàng nghĩ, sau này ta sẽ giải thích với nàng.” Hoàng Bộ Thần bắt đầu nhìn Cam Đình Đình, không biết vì sao khi vừa nhìn thấy cô ở cùng Hoàng Bộ Ung hẳn lại tức giận đến thế.

“Không cần, cũng không phải làm vậy. Phải rồi, Hoàng Bộ Quân nói ngài ấy không muốn thành thân, mong ngài thu hồi thánh chỉ.” Giận thì giận nhưng Cam Đình Đình không quên chuyện cô đã hứa với Hoàng Bộ Ung, bởi lẽ cô rất mong chờ đến khi xuất cung.

“Không muốn thành thân vì sao lại muốn nàng chuyển lời?” Hoàng Bộ Thần nhìn Cam Đình Đình với vẻ không hiểu, chẳng lẽ Thập nhất đệ còn chưa đủ giờ lại thêm một Thập tam đệ.

“Đương nhiên là vì ta thiếu ân tình của ngài ấy.” Giọng Cam Đình Đình hàm chứa tức giận, dù sao cô cũng đang giận, đương nhiên là giận vì chuyện khi này.

“Ân tình? Ân tình gì?”

“Chuyện này không liên quan đến ngài.”

“Được được, ta không hỏi nữa là được phải không?”

“Vậy là ngài đáp ứng?”

“Chuyện này ta nể mặt nàng, ta sẽ thu hồi ý chỉ, nàng hài lòng chưa? Song nàng cũng phải đáp ứng ta một việc.”

“Chuyện gì?”

“Đừng ở quá gần bọn họ.”

“Vì sao?” Nếu như không được đấu võ mồm với Hoàng Bộ Ung, không được cùng Hoàng Bộ Quân học kinh công, Cam Đình Đình không dám tưởng tượng cuộc sống ngày sau của cô sẽ ra sao. Trong cung cấm vốn dĩ rất buồn chán, không tìm ra trò nào vui chắc cô sẽ muộn phiền đến chết.

“Nàng là Thái hậu, suốt ngày ở cùng bọn họ sẽ thành chuyện phiếm của kẻ khác?”

“Nói xấu? Kẻ khác dám sao?”

“Không dám cũng khiến bọn họ chú ý.”

“Đã biết, Hoàng thượng đại nhân.” Cam Đình Đình liếc mắt nhìn Hoàng Bộ Thần, luôn cảm thấy anh ta có hơi kì lạ, còn lạ chỗ nào thì cô không biết phải nói sao.

“Nàng hát cho Thập nhất đệ được, vậy cũng nên hát cho ta một bài chứ.” Tuy vừa nãy rất tức giận, nhưng Hoàng Bộ Thần không thể không thừa nhận trong khoảnh khắc ấy, hẳn cũng đắm chìm trong tiếng ca của Cam Đình Đình.

“Ta là Thái hậu, không phải kẻ hát rong.” Cam Đình Đình học theo Hoàng Bộ Thần.

“Ta muốn nghe nghe nàng hát.”

“Nhưng ta không muốn hát, hậu cung ngài chẳng phải có hai vị đại mỹ nhân đó sao? Dung mạo khuynh quốc khuynh thành, tiếng ca hẳn cũng không tệ.”

“Ta chính là muốn nghe nàng hát.”

“Riêng ngài, ta không muốn hát cho ngài nghe.”

“Nàng thích Thập nhất đệ sao?”

“Đương nhiên.” Không ghét đương nhiên là thích, huống hồ còn rất ưa nhìn, cô đương nhiên thích.

Hoàng Bộ Thần không ngờ Cam Đình Đình lại dễ dàng thừa nhận, trong lòng càng bội phần tức giận, hắt đứng bật dậy, “Trẫm còn có việc.” Nói xong lập tức đi ra ngoài.

Có việc thì có việc, cô cũng có. Chuyện Hoàng Bộ Quân coi như xong, lúc này cô có thể đi tìm anh ta, để anh ta đưa cô xuất cung chơi một chuyến, Cam Đình Đình cao hứng thiếu chút nhảy cẫng lên.

Hoàng Bộ Quân, Hoàng Bộ Quân, kì quái, Hoàng Bộ Quân kia rốt cuộc đã đi đâu. Cam Đình Đình đến tiểu đình khi này tìm một vòng nhưng chẳng thấy người đâu, cô ủ rũ ngồi xuống đình trước cửa cung Càn Thanh.

“Các cô nghe nói gì chưa? Đêm nay Hoàng thượng muốn đến Bảo Hoa điện.”

“Bảo Hoa điện? Đó chẳng phải là nơi ở của tân phi tử của Hoàng thượng sao?”

“Phải.”

Mấy ả cũng nữ xì xào bàn tán, dù họ nói rất khê, nhưng Cam Đình Đình nghe lọt không sót một chữ.

“Ta đã nói thế nào? Có nam nhân nào không thích mỹ nữ.” Cam Đình Đình lẩm bẩm nói, sau cô đứng dậy, hai tay chống nạnh, biểu tình có điểm quỷ dị, lộ ra một nụ cười không mang hảo ý

34. Chương 34: Một Khắc Xuân Tiêu Đáng Giá Ngàn Vàng

Trăng treo đầu cành. Trong Bảo Hoa điện, một cô gái vận y phục cung nữ rón rén lén lút đi vào.

“Đứng lại, người đang làm gì vậy?” Đáng lẽ cô gái kia đã dễ dàng lọt vào, lại bị một tên thái giám gọi lại.

“Ta — nô tỳ đến truyền lời của Hoàng thượng.” Tuy rằng cái cố này quá tệ nhưng Cam Đình Đình vẫn hy vọng có thể qua mặt quan nhân.

“Vào đi.”

“Dạ.” Đơn giản vậy sao? Cam Đình Đình không ngờ tới cô lại có thể cứ thế cứ thế dễ dàng trà trộn vào trong điện. Đi vào bên trong, Cam Đình Đình thấy các cung nữ tỉ mỉ trang điểm, vận y phục ột cô gái ngồi trước gương, trên mặt cô gái kia tràn đầy vui sướng. Khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thànhh kiều diễm như hoa, đừng nói là nam nhân, ngay cả nữ nhân nhìn thấy cũng sẽ động tâm ba phần.

“Người đang làm gì?” Một cung nữ phát hiện ra Cam Đình Đình.

“Dạ — nô tỳ là đến truyền lời của Hoàng thượng.” Cam Đình Đình khẩn trương cúi đầu, may mắn là cô đang mặc y phục cung nữ nên không ai nhận ra.

“Hoàng thượng? Không phải là Hoàng thượng sẽ lập tức qua đây sao?” Nữ tử trước gương nhanh chóng đứng dậy, nhìn về phía Cam Đình Đình cất tiếng hỏi.

“Chuyện này là —” Dù sao cũng là Hoàng Bộ Thần muốn đến đây, như vậy không tính là giả truyền thánh chỉ đâu nhĩ.

“Hoàng thượng sắp đến, chúng ta mau ra nghênh giá.” Nữ tử hưng phấn hướng ra ngoài điện.”

“Chuyện này — ta —” Cam Đình Đình vốn định nói chờ một lát, nhưng trong điện chẳng còn một ai, xem ra họ đều đã ra ngoài tiếp giá.

Rốt cuộc cô đến đây làm gì? Hoàng Bộ Thần thị tẩm phi tử của anh ta không phải chuyện của cô, cô lại nóng nảy không suy nghĩ chạy thẳng đến đây, bỏ đi, trước phải nhanh lánh mặt đã.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Thiên a, thế nào lại nhanh như vậy, nếu còn đứng đây, nếu để Hoàng Bộ Thần bắt gặp nhất định sẽ nhận ra cô. Không được, nhất định không thể để Hoàng Bộ Thần nhìn thấy. Nhìn quanh gian phòng đánh giá một chút, ngoài dưới gầm giường thì không còn chỗ nào thích hợp. Nếu thật sự phải trốn dưới gầm giường thì thật là — bỏ đi, không quản được nhiều như vậy.

“Các người lui cả đi.” Hoàng Bộ Thần hạ lệnh cho đám cung nữ thái giám, nắm tay Tần Nguyệt Như tiến vào trong điện.

“Hoàng thượng.” Tần Nguyệt Như then thùng cúi đầu, nàng mong ngày này từ rất lâu rồi.

Hai người ngồi xuống trên giường, Cam Đình Đình bên dưới gầm chỉ có thể nín thở, cô không dám thở mạnh.

“Ái phi, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, chúng ta nên sớm nghỉ ngơi.”

“Dạ, Hoàng thượng. Để thần thiếp hầu Hoàng thượng thay y phục.”

Tôi kháo, tình huống gì thế này, chẳng lẽ cô phải ở dưới gầm giường này chứng kiến Hoàng Bộ Thần lần đầu tiên cùng phi tử của anh ta? Chuyện này thế này thật quá Cam Đình Đình hối hận cũng đã muộn, đến nước này cô chẳng thể đào tẩu, chỉ còn cách

“Ái phi, nàng thật đẹp.”

“Hoàng thượng ”

Đôi mắt nam nữ này, cùng thưởng trăng nói chuyện nhân sinh cũng không, vừa bắt đầu đã làm chuyện hạ lưu, đúng là mắt nam mắt nữ. Hừ, không đúng, lần trước cô cũng cùng Hoàng Bộ Thần làm chuyện này, vậy chẳng phải cô cũng coi như là

“Ái phi, trẫm muốn ở trên.”

“Hoàng thượng, mau mau đi, thần thiếp không đợi được nữa rồi.”

Lẽ nào là giường đang rung? Nghe tiếng giường cọt két, Cam Đình Đình sợ rằng nó chịu không nổi sẽ sập, như vậy cô ở dưới sẽ thảm nhường nào.

“Ái phi ”

“Hoàng thượng.”

Kỳ quái, sao không có tiếng động gì thế này? Mới khi này còn chàng tình thiếp nồng, thế nào mà — chẳng lẽ là đang ngủ? Không thể nào, thời điểm then chốt còn chưa đến sao có thể ngủ mất chứ? Cam Đình Đình lắng tai nghe ngóng, đúng thật là không một tiếng động. Vì sự an toàn, cô lại lắng tai nghe thật kĩ, vẫn không có bất kì tiếng động nào. Tuy thấy kì quái, nhưng không biết rốt cuộc ra sao, hiện tại suy nghĩ duy nhất trong cô là phải nhanh chóng rời khỏi nơi này

35. Chương 35: Chuyện Đây E Hơi Khó

Cam Đình Đình chậm rãi bò ra khỏi gầm giường, nhẹ nhàng phủi phủi y phục trên người, vì hiếu kỳ, cô nhìn không được xốc rèm lụa lên, xem thử xem đã xảy ra chuyện gì.

Kỳ quái, thực sự đang ngủ sao? Nhìn hai người trên giường nhắm mắt nằm ôm nhau, Cam Đình Đình thẳng lưng ưỡn ngực, không chút sợ hãi.

“Thôi, phải ngủ thì nên ngủ sớm đi, vẫn còn chưa đến đoạn vui.” Cam Đình Đình khẽ oán trách nói. Oán thán xong chuẩn bị rời đi mới phát hiện thân thể không nhúc nhích được. Nhìn lại đã thấy thì ra có hai cánh tay đang ôm lấy cô, Cam Đình Đình muốn kêu lên nhưng tay cô lại che miệng lại, hiện tại cô mới là kẻ khả nghi, càng không thể vừa ăn cướp vừa la làng.

“Sao? Nàng rất có hứng xem trộm nhỉ?”

Giọng nói này là? Là — không phải đang ngủ sao? Cam Đình Đình ngoảnh lại nhìn Hoàng Bộ Thần, cười hì hì nói, “Hắc hắc, chuyện này, thật xin lỗi, quấy rầy hai người rồi. Ta lập tức đi ngay.”

“Đi đâu?” Bàn tay to lớn của Hoàng Bộ Thần ôm Cam Đình Đình kéo vào lòng.

“Ngài mau buông ra, nếu như — nếu như —” Cam Đình Đình vừa nói vừa vùng vẫy.

“Nàng yên tâm, cô ta tạm thời sẽ không tỉnh lại.”

“Không phải chuyện này, nếu để người khác thấy được thì làm sao đây?” Đã một lần làm chuyện trời đánh, Cam Đình Đình không muốn có lần hai, bằng không đúng là ngủ lòi oanh đỉnh.

“Lúc này sẽ không ai tới.” Hoàng Bộ Thần ôm Cam Đình Đình lên giường.

Thiên a, đây là loại tình huống gì, chẳng lẽ muốn ba người? —— Cam Đình Đình vừa nảy ra suy nghĩ này đã bị Hoàng Bộ Thần đè xuống không chế.

“Người định làm gì?” Cam Đình Đình trừng mắt nhìn Hoàng Bộ Thần, dù người phía trên từ từ nhắm mắt, nhưng Cam Đình Đình luôn cảm thấy như bị anh ta nhìn chằm chằm, rất không tự nhiên.

“Nàng quấy rầy chuyện tốt của ta, nàng bảo ta phải làm sao?” Hoàng Bộ Thần vô lại nhìn Cam Đình Đình, giống như lang sói sấm soi con dê nhỏ.

“Cái gì mà ta quấy rầy? Người làm chuyện của người liên quan gì đến ta?” Cam Đình Đình không phục, tuy cô không nên xuất hiện ở nơi này nhưng chuyện này cũng không thể trách cô nha, cũng không phải cô bắt anh ta dừng lại.

“Thực sự không liên quan sao?”

Hoàng Bộ Thần tròn mắt nhìn Cam Đình Đình chằm chằm, khiến cô có hơi chột dạ.

“Được rồi, ngài làm chuyện của mình đi, ta phải hồi cung.” Cam Đình Đình lần thứ hai đứng dậy, lần này Hoàng Bộ Thần không cản cô lại.

“Nàng phớt lờ thế sao? Nàng chỉ quan tâm đến Thập nhất đệ và Thập tam đệ?”

Ngất, bây giờ là lúc nào rồi mà anh ta còn lôi ra chuyện này. “Ta nói ngài tức giận gì chứ, dù sao vấn đề này cũng chẳng liên quan.” Cam Đình Đình nổi giận.

“Trả lời ta.” Nét mặt Hoàng Bộ Thần đanh lại, tưởng như đã xảy ra chuyện nghiêm trọng.

“Được được, bởi vì trong cung ta chỉ biết hai người họ, cho nên cũng gần gũi hơn.” Cam Đình Đình biết nếu cô không trả lời, anh ta nhất định không để cô đi, chuyện này cũng đơn giản không khó trả lời.

“Thật sự chỉ có vậy?” Hoàng Bộ Thần hoài nghi.

“Ta thấy ngài đừng có được nước làm tới, chuyện cần nói ta cũng đã nói, tin hay không tùy ngài.” Cam Đình Đình liếc Hoàng Bộ Thần, cô luôn cảm thấy Hoàng Bộ Thần rất lạ, càng lúc càng cảm thấy một bầu không khí không giải thích được.

“Đối với nàng, ta là cái gì?”

“Ngài đúng là lảm chuyện.” Cam Đình Đình nhin không được nổi giận, đúng là dai dẳng không dứt.

“Không, đây là điều ta muốn biết nhất.” Hoàng Bộ Thần ra chiều bất thuận.

Chuyện này thật khó nói. Vốn không có quan hệ, lại không thường gặp nhau, vốn một người là Hoàng thượng, một người là Thái hậu, vì nhất thời kích động biến thành quan hệ “tình một đêm”, nhưng rốt cuộc là quan hệ thế nào thì Cam Đình Đình không biết nói làm sao.

“Chuyện này e là hơi khó, chờ ta suy nghĩ xong sẽ nói cho ngài biết.”

“Không được, ta muốn nàng lập tức nói cho ta biết.” Hoàng Bộ Thần kiên quyết không buông, tựa như đang ra tối hậu thư “Bất luận thế nào nàng cũng phải trả lời”.

Vậy anh để tôi suy nghĩ một chút, Cam Đình Đình ngoẹo đầu, tuy rằng cô cũng rối như tơ không rõ rốt cuộc mối quan hệ này là gì, nhưng dầu thế nào cô cũng không thể nói là “tình một đêm”. Từ ngữ này tựa hồ thời cổ đại còn chưa xuất hiện, như vậy rốt cuộc muốn cô phải nói sao đây?

36. Chương 36: Hoa Lê Đái Vũ

Ngay khi Hoàng Bộ Thần định truy vấn cô lần thứ hai, Cam Đình Đình bỗng cười cười nhìn anh ta, “Chuyện này, nếu ta nói ra ngài cũng đừng giận.”

Giận? Nếu câu trả lời không vừa ý hần, hần nhất định sẽ tức giận. “Nàng nói xem.”

“Không được, ngài phải bảo đảm sẽ không tức giận ta mới nói.” Cam Đình Đình chẳng phải kẻ ngốc, nếu Hoàng Bộ Thần vì lời cô nói mà tức giận, cô dám khẳng định hậu quả ắt khôn lường. Cho nên để tránh vạ nhất, để anh ta hứa trước thì tốt hơn.

“Được, ta không tức giận, ta đảm bảo sẽ không tức giận.” Hoàng Bộ Thần bất đắc dĩ nói.

“Chuyện đó, thực ra quan hệ của chúng ta chính là ”

“Chính là cái gì?”

“Chính là quan hệ nhất thời kích động.” Nghĩ đi nghĩ lại, Cam Đình Đình cảm thấy giải thích như vậy là thích hợp nhất.

“Quan hệ nhất thời kích động? Hóa ra trong lòng nàng, quan hệ của chúng ta là như vậy.” Hoàng Bộ Thần tỏ vẻ thất vọng.

“Hiện tại chỉ có thể nói vậy, dù sao ngài là Hoàng thượng còn ta là Thái hậu, nếu để kẻ khác biết được, vậy chẳng phải sẽ chịu thiên đao vạn quả sao.” Nghĩ đến thôi Cam Đình Đình đã thấy sợ.

“Nếu đã lo sợ như vậy sao lúc đó nàng không phản kháng?”

“Không phải đã nói rồi sao, bởi vì nhất thời kích động nên ý loạn tình mê.” Dù nói vậy, nhưng cảm giác ấy đến bây giờ Cam Đình Đình vẫn nhớ như in. Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao không ít người trầm mê trong hoan ái nam nữ, thứ cảm giác ấy thực sự khiến con người ta điên cuồng.

“Ta hiểu rồi, nàng đi đi.” Hoàng Bộ Thần lạnh lùng nói, cắt đứt suy nghĩ trong Cam Đình Đình.

“Cứ cho là ngài nói vậy thì ta cũng không thể ra ngoài. Nếu bị cung nữ thái giám bắt gặp, ngài bảo ta ăn nói sao đây?” Cam Đình Đình có chút khó xử, hiện tại cô đi cũng không được mà ở cũng chẳng xong, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

“Đó là chuyện của cô.”

“Sao ngài có thể nói như vậy.”

Người này thật là... tự nhiên lại trở mặt. Cam Đình Đình giận dữ trừng mắt nhìn Hoàng Bộ Thần, còn anh ta chỉ tỏ vẻ “chuyện này ta không quản”.

“Chẳng lẽ cô muốn một lần nữa nhất thời kích động ý loạn tình mê?”

“Không phải nha.” Cam Đình Đình cảm nhận được thái độ của Hoàng Bộ Thần đối với cô bỗng lạnh lùng, giống như khi hai người họ vừa gặp.

“Vậy cô còn không mau cút đi.” Hoàng Bộ Thần lớn tiếng nạt Cam Đình Đình.

“Ngài —” Cam Đình Đình không ngờ đến Hoàng Bộ Thần sẽ quát cô, còn bảo cô cút đi, những giọt nước mắt ứa khuất chậm rãi lăn dài.

Thấy Cam Đình Đình nước mắt lưng tròng, dù tức giận, Hoàng Bộ Thần vẫn cảm thấy không đành lòng, bàn tay to lớn kéo Cam Đình Đình vào ngực, ôm lấy cô, dùng ống tay áo lau nước mắt trên mặt cô, giọng nói cũng dịu dàng hơn, “Rốt cuộc nàng muốn thế nào?”

“Ngài sao lại bảo ta cút đi, sao lại quát nạt ta như vậy?” Khuôn mặt nhỏ nhắn làm bộ đáng thương nhìn Hoàng Bộ Thần nói.

“Trước đây chẳng phải ta cũng từng nói như vậy với nàng sao? Nhưng cũng không thấy nàng thế này.” Động tác của Hoàng Bộ Thần rất nhẹ nhàng.

“Trước kia là trước kia, hiện tại là hiện tại.” Đúng là mặc kệ trước đây Hoàng Bộ Thần có ứa khuất cô thế nào, cô cũng không cảm thấy tủi thân như vậy. Nhưng không hiểu vì sao, bây giờ nước mắt cô lại đua nhau tuôn chảy.

“Trước đây nàng là nữ nhân của phụ hoàng, hiện tại nàng là Thái hậu. Chẳng phải nàng không muốn tiếp tục mối quan hệ sai trái này sao?”

“Chỉ là ta sợ thôi cũng không được sao?” Càng nói, nước mắt càng rơi.

“Đứa ngốc.” Hoàng Bộ Thần nâng cằm Cam Đình Đình, dùng lưỡi liếm những giọt nước mắt trên mặt cô (Mèo: @.@ Ta chưa thấy ai như anh này!!!), động tác dịu dàng tựa như nâng niu bảo bối trân quý.

Cam Đình Đình càng không hiểu, mới nãy còn lạnh lùng sắt đá, sao hiện tại đã ôn nhu thế này, đúng là họ hàng với tắc kè hoa.

“Vậy ngài không giận sao?” Cam Đình Đình khẽ hỏi.

Hoàng Bộ Thần ngưng lại, chăm chú nhìn Cam Đình Đình, “Ta không nỡ, cũng không đành lòng.”

Không nỡ cũng không đành lòng? Có ý gì?

“Để ta hôn nàng.” Hoàng Bộ Thần nói xong, tiếp theo liền phong bế đôi môi Cam Đình Đình.

Người này sao có thể nói hôn liền hôn, cô còn chưa đồng ý kia mà, trong lòng Cam Đình Đình oán giận, nhưng vẫn hưởng thụ sự ôn nhu của Hoàng Bộ Thần, dường như cô đã thỏa nỗi khát khao mong đợi.

37. Chương 37: Ta Thích Nàng

Ôi, suýt chết đúng là suýt chết, Cam Đình Đình không ngờ nụ hôn này lại dài như vậy, thiếu chút nữa khiến cô ngộp thở.

Thấy vẻ mặt cô đỏ ửng, vô cùng khả ái, tâm tình Hoàng Bộ Thần tốt lên nhiều, hắn ôm cô ngồi trên đùi, dịu dàng nói, “Xin lỗi, hại nàng khóc lóc.”

Người này đúng là họ hàng nhà tắc kè hoa, “Chẳng phải ngài vừa nói muốn ta cút sao?”

“Đương nhiên là ta giận nên mới nói vậy.” Hoàng Bộ Thần ôm Cam Đình Đình thật chặt, không ngừng tận hưởng mùi hương trên người Cam Đình Đình.

“Nam nhân gì mà hờ chút là tức giận vậy?” Những cử chỉ thân mật của Hoàng Bộ Thần, lòng cô không những không bài xích trái lại còn rất thích thú, càng thích hơn lúc Hoàng Bộ Thần dịu dàng như thế này.

“Còn không phải vì nàng sao. Được rồi, không nói những chuyện này nữa, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, không thể hoài phí.” Hoàng Bộ Thần vừa nói vừa động thủ cởi bỏ y phục trên người Cam Đình Đình.

“Ngài... Cô ta còn đang ở đây.” Cam Đình Đình nhìn cô gái nằm bất động bên cạnh.

“Yên tâm, nàng ấy là bị ta đánh ngất xỉu.”

“Làm sao có thể yên tâm, nếu như cô ta tỉnh lại thì biết làm sao.” Lúc Cam Đình Đình còn đang phiền não về vấn đề này, y phục trên người nàng đã sớm không cánh mà bay.

“Không thể nào tỉnh lại nhanh như vậy.” Đối mặt với cơ thể không mảnh vải che của Cam Đình Đình, Hoàng Bộ Thần nào có thể quản nhiều chuyện như vậy. Từ sau cái lần đầu tiên ấy, hắn chờ chờ đợi, hoài mong biết bao lâu, tuyệt đối không thể hoài phí.

“Nhưng —”

Hoàng Bộ Thần xoay người đặt Cam Đình Đình dưới thân, khiến cô không dám nói gì thêm nữa.

“Chỗ này có nhớ ta không?” Hoàng Bộ Thần cố tình khiêu khích, đùa bỡn nụ hoa trước ngực Cam Đình Đình.

“A — chỗ này — a —”

“Nếu nàng không nói ta sẽ dừng lại.” Nói xong, Hoàng Bộ Thần ngậm lấy nụ hoa kia, đùa bỡn.

“A — được — đau — dừng —” Cam Đình Đình cố kiềm chế, không dám nói lớn.

“Ngoan, nói ta biết nàng có muốn không.” Hoàng Bộ Thần dụ dỗ Cam Đình Đình.

“Muốn —” Thân thể này quá non nớt, đương nhiên không chịu nổi khiêu khích từ Hoàng Bộ Thần, chỉ một lúc sau Cam Đình Đình đã buông vũ khí đầu hàng.

“Thật ngoan, giờ ta sẽ thưởng cho nàng.” Hoàng Bộ Thần rất thích bộ dáng e thẹn quyến rũ này của Cam Đình Đình, bảo bối dưới thân đã có phản ứng, nhưng hắn không gấp, thân thể mỹ nhân tuyệt hảo như vậy, hắn phải thưởng thức cho thỏa, bởi lẽ tất cả những thứ này đều thuộc về hắn.

“A — chỗ đó...”

“Ở đây sao?” Bàn tay Hoàng Bộ Thần chạm đến thân dưới Cam Đình Đình, vừa vỗ về chơi đùa vừa hỏi.

“Phải, chỗ đó, muốn —” Sau lần đầu tiên cùng Hoàng Bộ Thần, thân thể cô đã không còn kháng lại được sự âu yếm của anh ta, loại hưởng thụ tối thượng mà anh ta dành cho, khiến bản năng cơ thể không cho phép cô chống cự.

“Được, bảo bối, dừng vội, ta lập tức cho nàng.” Hoàng Bộ Thần động thân, bảo bối dưới thân tiến vào thân thể Cam Đình Đình, loại cảm giác siết chặt, bao bọc này khiến hắn muốn ngừng mà không được, động tác chuyển từ chậm thành nhanh.

“A — a — a” Thứ cảm giác này khiến Cam Đình Đình nhịn không được, cô ở dưới thân Hoàng Bộ Thần kêu lên thành tiếng.

“Nàng thật đẹp —” Ngắm Cam Đình Đình, Hoàng Bộ Thần không nhịn được thán thưởng, trong lòng hắn rõ ràng rất yếu mến nữ nhân này — người vừa là Thái hậu, vừa là mẹ kế của hắn trên danh nghĩa.

“Đẹp?” Nghe được lời khen ấy, cô mơ màng mở mắt ra, bá vai Hoàng Bộ Thần, “Ngài thích ta sao?”

“Thích, ta thích nàng, ta yêu nàng, ta muốn nàng.” Hoàng Bộ Thần không nghĩ ngợi trả lời.

“Thật vậy sao? Không được gạt ta.”

“Đương nhiên, đây là minh chứng tốt nhất.” Hoàng Bộ Thần vừa nói xong, khoái cảm đạt đỉnh tuôn trào. Hai người chẳng hẹn mà cùng lấy đối phương, ôm nhau nằm trên giường.

38. Chương 38: Chính Vì Một Người

“Có phải chúng ta đã lại làm việc không nên?” Nằm trong lòng Hoàng Bộ Thần, Cam Đình Đình khẽ lướt nhẹ trên khuôn mặt hắn.

“Ta không hối hận, nàng hối hận sao?” Hoàng Bộ Thần ôm lấy Cam Đình Đình, nắm tay cô thật chặt.

Hối hận điều gì? Hối hận rằng nam nhân này đã biến cô thành đàn bà sao? Không, cô không hối hận, chỉ cảm thấy đau thương khi không thể cùng nam nhân này ở cùng một chỗ. Cô biết cô yêu anh ta, yêu tất cả những thứ thuộc về anh ta, nhưng ——

“Ta không hối hận.” Cam Đình Đình kiên định nói.

“Nghê Thường.” Đây là lần đầu tiên Hoàng Bộ Thần gọi tên này.

Nghê Thường? Đáng tiếc đây không phải là tên của cô, hiện tại cô chưa có dũng khí nói cho Hoàng Bộ Thần biết cô không phải là Nghê Thường, cô chỉ là một cô gái bình thường đến từ thế giới khác. “Nếu ta không phải là Thái hậu, chàng không phải là Hoàng thượng thì tốt biết mấy.” Bàn tay cô từ đầu đến cuối đều không rời khỏi khuôn mặt của Hoàng Bộ Thần, tựa như lần cáo biệt sau cùng.

“Đứa ngốc, nói bậy gì đó. Chính vì nàng là Thái hậu, ta là Hoàng thượng, chúng ta mới gặp được nhau. Chẳng phải là vậy sao?” Hoàng Bộ Thần kéo tay cô, đặt lên trên ấy một nụ hôn.

Phải, không nên gặp nhau lại gặp nhau, không nên xảy ra lại xảy ra, đây rốt cuộc là ý trời hay là duyên phận? Nhưng người đàn ông này là Hoàng thượng, có tam cung lục viện, mỹ nữ nhiều như mây trên trời, khoảnh khắc bên nàng chẳng qua chỉ là nhất thời hưng phấn. Bọn họ không có khả năng lại càng không được phép bên nhau, nếu quả thật muốn tiếp tục chẳng khác nào như đùa với lửa. Không chỉ bản thân bị thương mà còn liên lụy đến những người khác.

“Ừm.” Cam Đình Đình tựa đầu vào ngực Hoàng Bộ Thần, hãy để cô tham luyến giây phút này một chút, tham lam hơi ấm từ cái ôm của người đàn ông này một chút, ngày mai sẽ ra sao, không một ai đoán biết trước được.

“Tiểu thư, người đã đi đâu?” Thấy Cam Đình Đình vận y phục cung nữ trở về, Tiểu Thúy vội hỏi. Nếu tiểu thư xảy ra chuyện thì nguy to.

“Không sao, ta đi lạc thôi.” Cam Đình Đình qua quýt nói.

“À phải, hoàng cung này thật lớn, rất dễ bị lạc.” Tiểu Thúy đương nhiên tin tưởng lời nói của Cam Đình Đình.

“Tiểu Thúy, em có người thương không?”

Tiểu Thúy không rõ vì sao Cam Đình Đình lại hỏi như vậy, nhưng vẫn trả lời, “Tiểu Thúy chưa có người thương, Tiểu Thúy muốn hầu hạ tiểu thư cả đời.”

“Đứa ngốc, cái gì mà cả đời chứ. Nếu em có người thương thì nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ thay em làm chủ.”

Kỳ quái, tiểu thư nhà cô làm sao vậy nhỉ? Tiểu Thúy nghi hoặc nhìn Cam Đình Đình.

“Bộ dáng này của em là sao, có người thương rất bình thường mà.” Cam Đình Đình vừa trở về đã nói những chuyện khó giải thích, có lẽ là vì tình cảm bộc phát.

“Tiểu thư có người thương phải không?” Tiểu Thúy đương nhiên cũng có trực giác của một cô gái.

“Nếu có cũng không thể. Đời này e là ta sẽ phải chết già trong chốn thâm cung.” Người ngoài cung cho rằng trong cung rất sung sướng, cảm y ngọc thực, có ai hay ở đây chẳng khác nào như chú chim nhỏ bị nhốt trong lồng.

“Tiểu thư, người là Thái hậu, dưới một người trên vạn người.” Đối với Tiểu Thúy, không ai bì được với tiểu thư nhà cô là được.

Dưới một người trên vạn người, vậy mà hết lần này đến lần khác, chính vì một người mà cô không thể thích này mà khiến cô đi đứng hết lần này đến lần khác. Ôi, trong lòng Cam Đình Đình bất đắc dĩ thở dài, “Đó không phải điều ta mong muốn.”

“Chẳng lẽ là tiểu thư mong nhớ lão gia và phu nhân sao?”

Lão gia phu nhân? Nếu không phải Tiểu Thúy nhắc nhở, Cam Đình Đình thiếu chút nữa đã quên mất rằng cô còn có gia đình. Cô thật sự rất nhớ họ, cho dù họ không phải là mẫu thân và phụ thân của cô.

“Phải, rất nhớ, nhưng lại không thể xuất cung thăm họ.” Tuy hiện tại cô là Thái hậu, nhưng lại có quy định không được ra ngoài.

“Mặc dù tiểu thư không thể xuất cung, nhưng lão gia và phu nhân có thể tiến cung, như vậy có thể gặp mặt rồi.”

“Cũng phải, thế mà ta không nghĩ ra. Tiểu Thúy, chuyện này giao cho em.” Tuy không phải là phụ mẫu chân chính, nhưng làm chủ nhân của thân thể này, ít nhất cũng nên làm tròn đạo hiếu. Hơn nữa mẫu thân và phụ thân cũng là người thân thiết, hơn nữa còn là người thân duy nhất của cô ở nơi này.

“Dạ.” Tiểu Thúy vội vã chạy ra ngoài, để tiểu thư vui vẻ, cô việc gì cũng không từ, dù là lên núi đao xuống biển lửa cũng nguyện ý.

39. Chương 39: Bích Huyết Lưu Ly Hoàn

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Tiểu Thúy không hiểu, lão gia và phu nhân cũng đã gặp, Hoàng thượng còn ban thưởng rất nhiều vàng bạc châu báu cho Nghệ gia, nhưng tiểu thư vẫn u sầu.

“Không sao. Chẳng qua ta thấy nhàm chán quá thôi.” Dù đã gặp người muốn gặp, nhưng chuyện cô muốn làm vẫn chưa thể. Hoàng Bộ Thần đồng ý đưa cô ra ngoài cung chơi một chuyến, thế mà từ ngày ấy anh ta cũng chưa xuất hiện lấy một lần, xem ra lời hứa kia đã theo gió bay đi.

“Nô tài tham kiến Thái hậu nương nương.”

Cam Đình Đình liếc nhìn, thì ra là tiểu thái giám bên cạnh Hoàng Bộ Thần, tên gọi Tiểu Lý Tử.

“Đứng lên đi, có chuyện gì?”

“Hoàng thượng phân phó nô tài đưa đồ đến cho Thái hậu nương nương.” Tiểu Lý Tử vội đưa ra hộp nhỏ trên tay.

“Cái này là —” Nhìn chiếc hộp khéo léo tinh xảo, Cam Đình Đình không đoán ra được vật bên trong.

“Đây là bích huyết lưu ly hoàn do Đại Lý tiến cống.”

“Bích huyết lưu ly hoàn.” Cam Đình Đình vừa mở chiếc hộp ra vừa ngắm nghía, bên trong là một đôi hoa tai, quả thật xứng với tên gọi, giữa màu xanh ngọc điểm tuyết tiên huyết đỏ thắm, vừa nhìn đã biết là trân bảo. “Tiểu Lý Tử, Hoàng thượng sao lại muốn đưa vật này cho ai gia?”

“Hồi Thái hậu, Hoàng thượng nói thứ tốt đương nhiên muốn hiếu kính Thái hậu nương nương, hơn nữa ngoại trừ Thái hậu nương nương cũng không có ai xứng đeo đôi hoa tai này.” Tiểu Lý Tử nịnh bợ nói.

“Không ngờ người cũng rất biết ăn nói, giống hệt như chủ tử nhà người.”

“Tạ ơn Thái hậu nương nương khen ngợi.”

“Tiểu Lý Tử.” Cam Đình Đình đưa vật trong tay cho Tiểu Thúy.

“Có nô tài. Thái hậu nương nương có gì cần dặn?”

“Người thực sự là thái giám sao?”

“Hồi Thái hậu nương nương, nô tài đích thật là thái giám.” Tiểu Lý Tử không hiểu vì sao Thái hậu nương nương lại hỏi như vậy, dù đang cúi đầu nhưng vẫn có cảm giác rợn tóc gáy.

“Vậy vì có gì người trở thành thái giám?” Đang thật nhàm chán, Cam Đình Đình bỗng hứng khởi, bóc trần bí mật của thái giám chốn thâm cung chẳng phải thú vị lắm sao.

“Bởi gia cảnh nghèo khó cho nên nô tài tiến cung làm thái giám.”

“Như thế nào trở thành thái giám?”

“Thế nào trở thành? Nô tài không rõ ý tứ của Thái hậu nương nương.”

“Chính là — chuyện kia —” Cam Đình Đình cũng ấp úng không biết nên hỏi thế nào. “Ý ta là có phải cái kia của người thực sự bị cắt đi hay không?” Cam Đình Đình vừa nói vừa nhìn xuống hạ thân Tiểu Lý Tử.

Thiên a, vị Thái hậu nương nương này cũng thật là —— “Thái hậu nương nương, chuyện này nô tài ——” Tiểu Lý Tử quỳ sụp xuống.

“Làm sao vậy? Nếu không thì người cởi quần ra cho ta xem một chút, ta thực sự tò mò về điều này.”

“Thái hậu nương nương tha mạng, nô tài không dám.” Thiên ha, muốn hắt cởi quần trước mặt Thái hậu nương nương, thế chẳng phải là muốn hắt rơi đầu sao? Tiểu Lý Tử vội khấn đầu cầu khẩn.

“Yên tâm đi, bổn Thái hậu chỉ nhìn một chút thôi, không cần mạng của người.” Cam Đình Đình thản nhiên nói, cô dường như đã quên mất hiện tại là thời cổ đại, mà cô lại là thái hậu. Thân phận, phải chú ý thân phận!

“Tiểu Lý Tử, người lui đi, Thái hậu nương nương chỉ đùa thôi.” Không biết Hoàng Bộ Ứng đã đi tới từ lúc nào.

“Tạ ơn Thái hậu, tạ ơn Thập nhất vương gia.” Sau khi tạ ơn, Tiểu Lý Tử chạy như bay ra khỏi Trường Xuân cung.

“Sao ngài lại cho hắn đi, ta vẫn còn chưa thấy.” Cam Đình Đình mắt hứng nhìn Hoàng Bộ Ứng.

“Thái hậu nương nương, người có biết người đang làm gì không?” Nếu không phải đã sớm biết vị Thái hậu nương nương này luôn làm những chuyện không ngờ, Hoàng Bộ Ứng thật đúng là muốn bị hù dọa.

“Hiếu kì muốn nhìn một chút thì làm sao?” Cam Đình Đình nói như không có việc gì.

“Ôi, hiếu kì cũng không cần phải hiếu kì như vậy chứ.” Hoàng Bộ Ứng thấy có điểm phục Thái hậu nương nương này.

“Lẽ nào ngài không tò mò sao? Hay là ngài đã thấy qua?”

“Không có.”

“Cũng phải, ngài là nam nhân cho nên chẳng tò mò.”

“Chuyện này với chuyện nam hay nữ vốn không quan hệ. Ta thấy cả nước ta chỉ có một mình cô hiếu kì với thái giám.” Nói đến đây, khuôn mặt Hoàng Bộ Ứng bất chợt ửng đỏ.

“Phải phải, ta không nên tò mò, ngài có cần phải thuyết giáo như thế không?”

“Thuyết giáo?”

“Đáng vậy, ngài nhìn ngài xem, tự nhiên nói một tràng.”

“Được được, ta không nói nữa, được chưa.” Hắn cũng không biết vì sao hắn lại đến nơi này, có lẽ vì đã lâu không gặp Cam Đình Đình, cho nên liền theo bản năng bước đến cung Trường Xuân.

“Ngài có gặp Hoàng Bộ Quân không?”

“Cô tìm Thập tam đệ?”

“Là có chút việc, nhưng cũng không có gì quan trọng.”

“Có chuyện gì cần ta giúp một tay?”

“VẬY ngài lại đây.” Cam Đình Đình thì thầm nói với Hoàng Bộ Ứng.

Tuy rằng không biết cô gái này sẽ giở trò quỷ gì, nhưng Hoàng Bộ Ứng vẫn ghé tại lại.

“Ngài có thể đưa ta xuất cung không?”

“Xuất cung?”

“Ngài nhỏ giọng một chút.” Cam Đình Đình vội dùng tay che miệng Hoàng Bộ Ứng.

Hơi thở ấm áp khiến lòng Hoàng Bộ Ứng nhảy dựng, mặt đỏ đến tận mang tai.

“Ở trong cung nhàm chán, ta muốn xuất cung vui chơi một chút.” Buông Hoàng Bộ Ứng ra, Cam Đình Đình một bộ đáng thương nói.

“Chuyện này, ta — có thể —”

“Thật sao? Ngài nói có thể đưa ta xuất cung sao?” Cam Đình Đình vô cùng vui vẻ.

“Hẳn là có thể.”

“VẬY chúng ta lập tức đi thôi.” Cam Đình Đình kéo Hoàng Bộ Ứng về phía cửa.

Trái tim Hoàng Bộ Ứng càng lúc càng đập mạnh, đây là lần đầu tiên hắn và Cam Đình Đình tiếp xúc gần đến vậy, hơn nữa cô còn kéo tay hắn. Tuy không hợp quy củ, nhưng hắn thật sự không muốn buông tay.

40. Chương 40: Xuất Cung

“Oa, thực sự được xuất cung sao?” Vừa bước ra khỏi cửa cung, Cam Đình Đình không nhận được cảm thán, đã lâu rồi cô không được hít thở không khí bên ngoài thâm cung.

“Trong cung không tốt sao?” Hoàng Bộ Ứng nhìn Cam Đình Đình, lúc này cô vận y phục của nữ hầu, nhưng cũng không che giấu được dáng vẻ thanh linh thanh tú, khuynh quốc khuynh thành, điểm thêm khí phái thuần khiết, nhẹ nhàng.

“Tốt mà cũng không tốt, nếu có thể tùy ý xuất cung du ngoạn thì hoàn hảo.” Cam Đình Đình vén rèm xe quan sát bên ngoài.

“Cô muốn đi đâu?” Hoàng Bộ Ứng không biết đưa Cam Đình Đình ra ngoài như vậy là đúng hay sai, nhưng hắn không đành lòng cự tuyệt.

“Cái này hả? Ta cũng chưa quen thuộc nơi đây, chỉ bằng trước tới vương phủ của ngài đi.”

“Chưa quen thuộc?”

“Đúng vậy, cô gái nhà người ta đâu giống như các ngài, thích là có thể đi đâu tùy ý.” Suýt chút lỡ lời, cô vội vã quay sang chuyện khác.

“Nhưng —”

“Sao? Ngài không chào đón ta đến vương phủ?”

“Cũng không phải, chỉ là nếu Hoàng thượng biết được ——”

“Hoàng thượng? Sao khi không lại nhắc đến anh ta vậy, ta vất vả xuất cung một chuyến, ngài đừng nói là sẽ hối hận nha.” Cam Đình Đình nhìn Hoàng Bộ Ứng chằm chằm, thôi thì, nếu anh dám nói hối hận, tôi tuyệt đối không để yên.

“Không có, ta đương nhiên hoan nghênh.” Chuyện lần trước Hoàng Bộ Ứng đương nhiên nhớ rõ, hắn cũng nhìn ra được Hoàng thượng không phải vì tức giận Thái hậu mà là muốn trừ dập hắn, thế nên hắn hoàn

nghi, không phải là Hoàng thượng cũng bị Thái hậu — “À này, lần trước Hoàng thượng không làm khó dễ cô chứ?”

“Lần trước? Không có nha.” Cam Đình Đình hơi hột nói, cô không muốn nhắc đến chuyện với Hoàng Bộ Thần, bởi mối quan hệ nhập nhằng kia kéo dài không dứt, chỉ càng thêm hao tâm tổn trí.

“Vậy thì tốt.”

“Phải rồi, Hoàng Bộ Ứng, ta hỏi ngài, lần trước tuyển tú ngài thực sự không vừa mắt ai sao?” Cam Đình Đình nhiều chuyện hỏi, chuyện của Hoàng Bộ Quân cô đã biết, nhưng chuyện Hoàng Bộ Ứng thì sau này mới hay. Nghe nói các vị vương gia khác đều đại thắng trở về, chỉ riêng Hoàng Bộ Ứng và Hoàng Bộ Quân lại —

“Cô hỏi chuyện này làm gì?” Hiện tại không phải ở trong cung, lại chỉ có hần và Cam Đình Đình, thế nên hần không cảm thấy cô là Thái hậu, mà chỉ là một cô gái bình thường, một cô gái mà lòng Hoàng Bộ Ứng ngưỡng mộ.

“Đương nhiên là tò mò rồi. Đàn ông các vị chẳng phải đều thích ba vợ bốn nàng hầu sao? À à, không lẽ ngài —” Cam Đình Đình thần thần bí bí ghé sát lại Hoàng Bộ Ứng.

Mỗi khi khoảng cách giữa hai người thu hẹp, Hoàng Bộ Ứng đều cảm thấy tim mình đập mạnh, “Chẳng lẽ — cái gì chứ?”

“Chẳng lẽ ngài không thích nữ nhân?” Cam Đình Đình tiếp tục nhiều chuyện hỏi.

“Làm sao lại thế.” Hoàng Bộ Ứng không hiểu vì sao Cam Đình Đình lại nghĩ như vậy, hần chẳng qua không muốn tùy tiện tìm một cô gái kết hôn, cũng không đến mức bị người ta nghĩ thành cái kia chứ.

“Chẳng lẽ ngài đã có người thương?” Nếu nói hiếu kì có thể giết chết một con mèo, lòng hiếu kì của Cam Đình Đình giết mười con e cũng còn chưa đủ.

“Ta —”

“Là ai vậy? Hay để ta giúp ngài.” Cam Đình Đình rất hứng thú.

“Chuyện này — không cần, ta —”

“Cái gì chứ, thích thì phải theo đuổi, nếu để người khác theo đuổi mất đến khi ấy có hối cũng không kịp.” Tuy rằng thân là nữ nhi, nhưng Cam Đình Đình không thích những người đàn ông nhát gan ngại phiền phức.

Theo đuổi? Chỉ e cả đời này hần cũng không có cơ hội, nhưng hần cũng không không chế được mình, không thể ép bản thân không suy nghĩ về người ta. “Được rồi, đến rồi.” Mượn cớ này, Hoàng Bộ Ứng ngăn lại câu chuyện khi này.

“Chà, đây là vương phủ của ngài sao, rất có khí phái.” Cam Đình Đình sải bước theo Hoàng Bộ Ứng vào bên trong.

41. Chương 41: Ta Đã Trở Về

“Hoàng thượng giá lâm.”

Thôi rồi, sao Hoàng thượng lại đến vào lúc này, Tiểu Thúy hoảng hốt quỳ xuống, “Tham kiến Hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.” Hoàng Bộ Thần bước vào, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy Cam Đình Đình, lại hỏi, “Thái hậu nương nương đâu?”

“Thái hậu nương nương người ” Nhất thời lúng túng, Tiểu Thúy ấp úng không nói nên lời.

“Thái hậu nương nương làm sao?” Hoàng Bộ Thần không kiên nhẫn nói.

“Hồi Hoàng thượng, nô tỳ cũng không biết.”

“Không biết? Ta thấy ngươi không giống như không biết, vậy chắc ngươi biết tội lừa dối trẫm sẽ chịu hình phạt gì?” Hoàng Bộ Thần cố ý cao giọng.

“Nô tỳ đáng chết, Thái hậu nương nương và Thập nhất vương gia đã xuất cung.”

“Xuất cung? Đi cùng Thập nhất đệ?” Cư nhiên dám lén trốn ra khỏi cung, lại còn đi cùng Thập nhất đệ. “Đi từ lúc nào?”

“Gần đến giờ Ngọ đã đi rồi ạ.”

Giờ Ngọ? Hiện tại đã là xế chiều, thế mà còn chưa quay về, Hoàng Bộ Thần buồn bực ngồi xuống, không nói thêm lời nào.

Chẳng biết qua bao lâu, Hoàng Bộ Thần một chén lại một chén trà cũng không thấy Cam Đình Đình quay về. Vừa định rời đi thì bắt gặp một cái đầu nhỏ ló vào, dường như không biết đến sự hiện diện của Hoàng Bộ Thần.

“Tiểu Thúy, Tiểu Thúy, ta đã trở về.”

“Tiểu thư ” Tiểu Thúy nháy mắt ra hiệu.

Hoàng Bộ Thần, sao anh ta lại ở đây? “Sao ngài lại đến đây?” Cam Đình Đình cười hì hì bước vào.

“Nàng đã đi đâu?”

“Ta chỉ đi loanh quanh thôi.” Cam Đình Đình cười bên lên nói.

“Đi loanh quanh? Đi loanh quanh lâu đến vậy sao?”

“Hoàng cung rất lớn mà, cho nên ” Cam Đình Đình vừa nói vừa nhìn Tiểu Thúy, thấy biểu tình trên mặt cô liền hiểu mọi chuyện đã bại lộ, “À chuyện kia, ta chỉ đi ra ngoài chơi một chút thôi.”

“Chơi một chút? Nàng có biết như vậy rất nguy hiểm không?”

“Không đâu, đã có Hoàng Bộ Ứng bên cạnh rồi.” Cam Đình Đình thấy chẳng có gì đáng lo, nếu không phải vì Hoàng Bộ Ứng kiên quyết muốn cô quay về, cô còn lâu mới có mặt ở đây. Hơn nữa cô chỉ đến phủ Hoàng bộ Ứng, những nơi khác đều không đi.

“Nàng xem bộ dáng nàng như vậy còn ra thể thống gì?”

“Hắc hắc, ta lập tức thay y phục.” Cam Đình Đình vội vàng đi vào buồng trong, thật ra cô muốn thoát khỏi sự truy vấn của Hoàng Bộ Thần.

“Tiểu Thúy, sao em lại nói ra hết vậy? Chẳng phải ta đã dặn em nếu Hoàng Bộ Thần đến thì nói là ta sang các cung khác sao? Sao lại bại lộ hết cả, lần sau nếu muốn xuất cung sẽ rất khó khăn.” Cam Đình Đình trước cởi y phục, sau nghe tiếng bước chân cứ ngỡ là Tiểu Thúy, cô liền oán thán nói.

“Còn muốn có lần sau?”

“Ngài ngài sao lại vào đây?” Cam Đình Đình xoay người lại, kinh ngạc nhìn Hoàng Bộ Thần, hoàn toàn quên chuyện cô vừa cởi y phục.

“Nói, nàng và Thập nhất đệ đã làm gì?” Hoàng Bộ Thần tiến đến gần Cam Đình Đình, ánh mắt không buông tha thân thể lộ ló của cô.

“Làm cái gì? Đương nhiên là ngài ấy đưa ta ra ngoài chơi rồi.” Cô cảm nhận được ánh mắt kì lạ của Hoàng Bộ Thần, Cam Đình Đình nhìn lại mình. Thiên a, cô “Ngài, ngài không được nhìn.” Cam Đình Đình vội ôm lấy xiêm y che chắn trước ngực.

“Không muốn cho ta thấy vậy nàng muốn để ai thấy? Chẳng lẽ là Thập nhất đệ?” Bàn tay to lớn của Hoàng Bộ Thần kéo Cam Đình Đình ôm vào lòng.

“Ngài ban ngày ban mặt ngài mau đi ra, ta muốn thay xiêm y,” Bị người ta nhìn chăm chăm, từ mặt đến cổ cô đều đỏ ửng.

“Nàng còn chưa trả lời ta.” Hoàng Bộ Thần chẳng để ý, tiếp tục ôm chặt cô.

Cam Đình Đình hiểu tính khí của anh ta, nếu cô không trả lời, Hoàng Bộ Thần tuyệt đối không buông tha. “Trừ ngài ra chưa có ai thấy qua, câu trả lời này ngài có hài lòng?”

“Thỏa mãn.”

“Có thể để ta vận xiêm y hay chưa?”

“Không thể, ngài cho là ta còn có thể không chế khi thấy ngài như vậy?”

“Ngài chẳng lẽ ngại ”

“Ta chính là muốn.” Hoàng Bộ Thần ôm lấy Cam Đình Đình đi về phía giường ngủ.

“Ngài không được. Nếu để bọn Tiểu Thúy thấy được thì ” Người này thật là, muốn động dục cũng không xem xem hiện tại là lúc nào, Cam Đình Đình trong lòng oán thán.

“Nàng yên tâm, ta đã cho bọn họ lui cả ra rồi.” Không phải hấn tự chủ không tốt, chỉ tại nữ nhân trước mặt này quá mê người.

“Nhưng ” Cam Đình Đình còn chưa kịp thốt ra, đôi môi đã bị người ta chặn lại.

42. Chương 42: Chuyện Không Biết

Lại một lần nữa triền miên kịch liệt trầm luân, ngắm nhìn Hoàng Bộ Thần đang chỉnh trang y phục, bờ vai rộng lớn, vóc người cao ngất, đôi tay rắn chắc. Đáng tiếc, người đàn ông kia chỉ thuộc về cô trong giây phút này.

“Nàng ngủ tiếp đi, ta còn có việc phải giải quyết.” Hoàng Bộ Thần thoáng nhìn Cam Đình Đình, dịu dàng nói.

Nhìn theo thân ảnh Hoàng Bộ Thần rời đi, Cam Đình Đình vùi đầu nhỏ ngốc ghéech vào tấm chăn dày, bên trong vẫn còn lưu giữ mùi hương quen thuộc kia. Cứ sau mỗi lần thế này, trong lòng cô rất phiền muộn, rõ ràng cô là loại người sợ phiền toái, nhưng cứ một lần lại một lần tự đẩy bản thân vào mớ bòng bong.

“Tiểu thư, tiểu thư.”

Vừa nghe thấy giọng Tiểu Thúy, Cam Đình Đình lú đầu ra từ trong chăn, kinh ngạc nhìn nha hoàn thân cận.

“Tiểu thư, người không sao chứ?”

“Ta không sao, chỉ hơi khó chịu.”

“Để em đi gọi thái y.”

“Không cần đâu Tiểu Thúy. Ta nghỉ ngơi một lát là ổn.”

“Phải rồi, Thập nhất vương gia đến, người có muốn gặp ngài ấy không?”

“Hoàng Bộ Ưng? Anh ta đến đây lúc nào?” Cam Đình Đình vội hỏi.

“Hoàng thượng vừa rời đi không bao lâu thì đã đến.”

Hoàn hảo hoàn hảo, Cam Đình Đình thở dài một tiếng, không rõ vì sao cô không muốn Hoàng Bộ Ưng biết chuyện giữa cô và Hoàng Bộ Thần, có lẽ vì sợ phiền phức.

“Mời ngài ấy vào đi.”

“Cô không sao chứ? Ta nghe Hoàng huynh nói cô khó chịu trong người nên liền tới thăm.”

Thấy vẻ mặt lo lắng của Hoàng Bộ Ứng, Cam Đình Đình bỗng cảm thấy hổ thẹn, giống như cô đã làm chuyện có lỗi với anh ta.

“Không sao. Sao ngài còn quay lại đây?” Cam Đình Đình chỉ lú cái đầu nhỏ ra nói chuyện với Hoàng Bộ Ứng.

“Vốn định trở về, nhưng sau lại có việc phải lưu lại. Phải rồi, trong khoảng thời gian này cô đừng chạy loạn, hiện tại trong cung có gián tế từ Hải quốc xâm nhập, vô cùng nguy hiểm. Cô nên cẩn thận ở trong cung Trường Xuân, vậy cũng tương đối an toàn.”

“Gián tế? Hải quốc?” Đây là lần đầu tiên Cam Đình Đình nghe nói đến, vì sao Hoàng Bộ Thần lại không nói với cô?

“Phải, Hải quốc là một quốc gia nhỏ ở phía Bắc nước ta, bất mãn với chế độ thống trị nên manh động. Theo lời mật thám hồi báo, Hải quốc đã phái một kẻ võ công cao cường lẻn vào hoàng cung ta, mục đích là trộm lấy ngọc tỷ, khiến nước ta tan rã.

“Chà, đáng sợ vậy sao?”

“Vậy nên trong khoảng thời gian này Hoàng thượng sẽ chinh đồn trong cung, cô không nên chạy loạn, tránh gặp phải gián tế Hải quốc, biết không?”

“Ừ ừ.” Cam Đình Đình gật đầu vâng lời, hiện tại thật giống như thầy giáo đang dạy dỗ học sinh, cũng có phần như phụ mẫu đang dạy dỗ nhi tử.

“Ta hồi phủ trước, còn nhiều chuyện phải làm. Cô ngàn vạn lần phải cẩn thận, không nên chạy lung tung.” Trước khi đi, Hoàng Bộ Ứng không quên dặn dò.

“Ta đã biết.” Tuy cảm thấy Hoàng Bộ Ứng nói quá nhiều, nhưng trong lòng Cam Đình Đình lại thấy ấm áp. Bởi lẽ cô biết Hoàng Bộ Ứng là người đầu tiên thực lòng quan tâm đến an ụ của mình.

“Tiểu thư, chúng ta nên nghe lời Thập nhất vương gia. Em nghe nói hôm qua có một cung nữ vào ngự thư phòng dọn dẹp đồ đạc liền bị xử chết.” Tiểu Thúy sợ hãi nói.

Ngự thư phòng? Cung nữ? Chẳng lẽ là cung nữ cô bắt gặp hai lần cùng Hoàng Bộ Thần kia? Vì sao Hoàng Bộ Thần không nói với cô? “Tiểu Thúy, em còn biết được chuyện gì?” Tuy cô cũng ở trong cung, nhưng cô tin rằng cung nữ cũng biết nhiều chuyện như cô, còn Tiểu Thúy hẳn là nghe ngóng được thêm nhiều chuyện khác.

“Em nghe bọn họ nói Hoàng thượng định phong Tần quý phi làm Hoàng hậu, chẳng biết là thật hay giả.”

Hoàng hậu? Vì sao đến chuyện này cô cũng không biết? Trong lòng Cam Đình Đình càng thêm phiền não, bỗng cô cảm thấy có điều không ổn. Trước đây đích thực Hoàng Bộ Thần vô cùng chán ghét cô, sau lại đột nhiên nói thích cô, còn cùng cô — Chẳng lẽ đúng là — quá nhiều vấn đề cô nghĩ không thông, đầu nhỏ loạn cào cào, bèn trùm chần gặt hết sang một bên.

“Tiểu Thúy, ta thấy mệt.”

“Dạ.” Tiểu Thúy lui ra ngoài.

43. Chương 43: Bị Hắc Y Nhân Bắt Giữ – Bách Tiến Chờ Lệnh

Mấy ngày nay Cam Đình Đình đều ngoan ngoãn ở trong cung Trường Xuân, Hoàng Bộ Thần lẫn Hoàng Bộ Ứng đều không đặt chân đến.

Nhìn sắc trời đã chuyển tối, Cam Đình Đình rảnh rỗi buồn chán, định ra ngoài một lát liền bị thị vệ gác cửa ngăn lại, “Thái hậu nương nương, thứ lỗi cho thuộc hạ thất lễ.”

“Các người?” Cam Đình Đình không biết từ khi nào, cửa lớn cung Trường Xuân lại xuất hiện nhiều thì vệ như vậy. Lẽ nào những thì vệ này là Hoàng Bộ Thần phái tới bảo vệ cô sao? “Là ai phái các người đến?”

“Chúng thuộc hạ vâng lệnh Thập nhất gia đến hộ giá Thái hậu nương nương.” Đám thì vệ cung kính đáp.

Thập nhất vương gia Hoàng Bộ Ứng? Trong lòng cô có hơi thất vọng.

“Vẫn chưa bắt được gian tế sao?” Cam Đình Đình lại hỏi.

“Hồi Thái hậu, chuyện này thuộc hạ không rõ lắm.”

Cam Đình Đình không hỏi nữa, xoay người trở về nội điện.

“Thích khách, có thích khách. Mau bắt lấy thích khách.”

“Mau hộ giá Thái hậu nương nương.”

Cam Đình Đình vừa nghe thấy tiếng hô lớn, vội vàng xoay người thì đã đụng phải một người áo đen chạy vào Trường Xuân cung, đánh ngã đám thì vệ gác cửa. Trong nháy mắt, tên hắc y nhân kia đã đến gần, Cam Đình Đình vẫn đứng yên vị không nhúc nhích.

“Không được lại gần, bằng không ta sẽ giết chết Thái hậu.”

Đến khi Cam Đình Đình kịp phản ứng, thanh đao sáng loáng đã kề sát cổ cô.

“Người, đừng làm vậy.” Hoàng Bộ Thần cùng Hoàng Bộ Ứng dẫn theo rất nhiều thì vệ chạy đến.

“Không được bước lên.” Hắc y nhân quát lớn, nắm chặt thanh đao đang kề trên cổ Cam Đình Đình.

“Ta khuyên người nên buông đao, giao ra ngọc tỷ. Người trốn không thoát đâu.” Hoàng Bộ Thần nói với tên hắc y nhân.

“Ta vốn không có ý định trốn. Thái hậu của các người đang ở trong tay ta, nếu muốn Thái hậu toàn mạng thì thả ta đi, bằng không thì —” Hắc y nhân cuồng vọng uy hiếp, hẳn cũng không ngờ con tin hắn tùy tiện chộp lấy lại là Thái hậu đương triều.

“Người đừng làm vậy, mọi việc đều có thể thương lượng.” Hoàng Bộ Ứng lo lắng nhìn Cam Đình Đình, lo sợ rằng hắc y nhân kia sẽ động thủ thương tổn cô.

Thiên a, sao cô lại gặp phải loại chuyện này, đúng là chuyển kiếp khổn khiếp, Cam Đình Đình trong lòng kêu lên. Cô nhìn ánh mắt Hoàng Bộ Thần, những mong anh ta sẽ cứu cô, đáng tiếc, tất cả sự chú ý của anh ta đều đặt trên ngọc tỷ trong tay hắc y nhân.

“Hoàng huynh —” Hoàng Bộ Ứng nhìn Hoàng Bộ Thần cầu viện.

“Bảo bọn họ bỏ vũ khí, lui về phía sau ngồi xuống.” Hắc y nhân lớn tiếng quát để dọn đường, hiện trong tay hắn đang nắm giữ một con tin quan trọng, không sợ những kẻ này bất tuân.

Chết tiệt, vì sao cô không thể có khí chất một chút, giống như diễn viên trong phim vậy, thốt ra một câu “Không cần lo cho ta”. Nhưng cô không làm được, cô không muốn sinh mạng vất vả xuyên qua cứ thế mất đi. Cô không muốn, cô không cam lòng, cô cũng không nói được những điều ấy, cô không phải người làm chuyện vĩ đại như thế.

“Ta đếm đến ba, lập tức làm theo lời ta.” Thấy bọn họ không chút động tĩnh, hắc y nhân lại quát lên.

“Các người mau làm theo lời hắn.” Thấy Hoàng Bộ Thần không nói gì, Hoàng Bộ Ứng bèn nóng lòng nói, nếu thật sự không làm theo lời kẻ áo đen kia nhất định Thái hậu sẽ gặp nguy hiểm.

“Chuyện này —” Bọn thì vệ nhìn nhau, cuối cùng đều buông binh khí. Dù sao người hắc y nhân bắt giữ cũng là Thái hậu của họ, tuy Hoàng thượng chưa lên tiếng nhưng bọn họ tin tưởng Hoàng thượng nhất định cũng sẽ vì Thái hậu nương nương —

“Ai cho các người buông vũ khí. Nhặt lên cho ta. Nếu ai có thể bắt được tên này, ta sẽ trọng thưởng.” Hoàng Bộ Thần lớn tiếng nói.

Hoàng thượng đã hạ lệnh tất bọn họ phải nghe theo, đám thị vệ nhanh chóng nhặt binh khí lên, nắm chắc trong tay chuẩn bị chiến đấu.

“Hoàng huynh, Thái hậu vẫn còn trong tay hắc.” Hoàng Bộ Ứng không rõ Hoàng Bộ Thần định làm gì, chẳng lẽ bỏ mặc sống chết của Thái hậu sao?

Nhìn biểu tình lãnh khốc trên khuôn mặt Hoàng Bộ Thần cùng đôi mắt hừng hực liệt hỏa, Cam Đình Đình bỗng nhiên rõ ràng, hóa ra cuối cùng cô cũng không sánh bằng giang sơn của anh ta. Xem ra cô sai rồi, quá sai rồi. Cam Đình Đình nhắm mắt lại, buông xuôi ý chí cầu sinh, có lẽ đây là hình phạt mà ông trời dành cho cô.

“Cung thủ.” Hoàng Bộ Thần hạ lệnh, một loạt cung thủ tiến vào, chờ phân phó.

“Các người không muốn giữ mạng Thái hậu sao?” Vừa thấy những kẻ này không định theo ý mình, hắc y nhân nóng nảy ép đao vào cổ Cam Đình Đình.

“Hoàng huynh —”

Hoàng Bộ Ứng lo lắng nhìn về phía Cam Đình Đình, một lần nữa lên tiếng cầu viện Hoàng Bộ Thần. Đáng tiếc, Hoàng Bộ Thần tâm ý đã quyết, không một ai quan trọng sánh ngang bằng giang sơn của hắc, hắc sẽ không mạo hiểm để kẻ khác cướp đi tất cả những gì thuộc về hắc.

Hoàng Bộ Thần giơ một tay, các cung thủ đợi khi hoàng thượng phát tay hạ lệnh lập tức bách tiễn hướng đến hắc y nhân, đương nhiên còn có Thái hậu của họ. Nhưng bọn họ không còn cách nào khác, họ chỉ là người chấp mệnh, những chuyện khác nằm ngoài tầm tay.

“Hoàng huynh, huynh không thể —” Hoàng Bộ Ứng quỳ xuống dưới chân Hoàng Bộ Thần.

Hoàng Bộ Thần không hề để ý đến Hoàng Bộ Ứng, hắc phát tay, bách tiễn rời cung hướng về phía hắc y nhân và Cam Đình Đình.

44. Chương 44: Không Nên Xảy Ra

“Tiểu Thúy — Tiểu Thúy —” Cam Đình Đình vừa tỉnh lại đã lên tiếng gọi.

“Thái hậu nương nương, người đã tỉnh rồi.” Một tỷ nữ mau chóng chạy đến.

“Tiểu Thúy? Tiểu Thúy đâu?” Cam Đình Đình hỏi cung nữ tên Tiểu Hồng kia.

“Tiểu Thúy tỷ tỷ, tỷ ấy —” Tiểu Hồng nói được một nửa rồi im bật, cô không dám nói ra, cô sợ Cam Đình Đình sẽ kích động.

“Em ấy làm sao? Ta muốn đi tìm Tiểu Thúy.”

Cam Đình Đình kéo chăn muốn rời giường liền bị Tiểu Hồng quỳ xuống ngăn cản, “Thái hậu, Tiểu Thúy tỷ tỷ, tỷ ấy chết rồi.” Tiểu Hồng vừa nói vừa khóc.

“Đã chết? Không thể nào, không thể nào —” Cam Đình Đình hoảng hốt nói, thực ra cô cũng biết mình đang tự gạt mình mà thôi. Trong tình cảnh nguy khốn ấy, Tiểu Thúy đã lao đến hứng mũi tên ấy thay cô, Tiểu Thúy đã — Giờ phút này cô không còn muốn chất vấn Hoàng Bộ Thần nữa, lòng cô đã giá lạnh.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Cam Đình Đình ngả lưng lại giường, quay mặt về phía trong.

“Thái hậu tỉnh chưa?” Hoàng Bộ Thần bước đến hỏi Tiểu Hồng.

“Hồi Hoàng thượng, Thái hậu đã tỉnh.”

“Người lui xuống trước đi.” Sau khi ra hiệu cho các cung nữ thái giám lui cả xuống, Hoàng Bộ Thần nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường. “Nàng nhất định là đang trách ta.”

Cam Đình Đình chẳng hé môi. Trách, làm sao cô có thể không trách chứ, nhưng cô càng giận chính mình đã quá ngây thơ.

“Ta làm vậy cũng là bất đắc dĩ, nếu để bọn họ đoạt được ngọc tỷ thì tất cả coi như chấm hết, cho nên ta ——” Hoàng Bộ Thần ôn nhu nói, trong lời nói tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Nàng an tâm, ta sẽ sai người hảo hảo an táng Tiểu Thúy.” Hoàng Bộ Thần bồi thêm.

“Ngài đi đi, ta muốn nghỉ ngơi.” Cam Đình Đình chẳng xoay người lại, giọng nói lạnh lùng không mang theo bất kì biểu tình gì.

“Được, nàng nghỉ ngơi cho tốt, mai ta sẽ trở lại thăm nàng.” Hoàng Bộ Thần đứng dậy, thấy Cam Đình Đình vẫn không nhúc nhích liền xoay người rời đi.

Từng giọt lệ theo khóe mắt lăn dài, cô vĩnh viễn không quên giây phút kia, vĩnh viễn không thể quên rằng Hoàng Bộ Thần vì ngọc tỷ mà không màng đến sinh tử của cô, từ giây phút ấy cô đã biết giữa hai người họ coi như đã kết thúc. Thực tình mà nói thì vốn dĩ giữa bọn họ đã chẳng có bắt đầu, chỉ một mình cô tự nguyện, tự mình đa tình mà thôi.

Chuyện đã qua tựa như một giấc mộng, hôm nay mộng tan, bình tĩnh, tất cả đã không còn như trước.

“Cô không sao chứ?”

Giọng nói này... Cam Đình Đình xoay người liền nhìn thấy Hoàng Bộ Ứng, “Ta không sao, sao ngài lại đến đây?” Cam Đình Đình ngồi dậy.

“Ta lo lắng nên đến thăm một lát.” Hoàng Bộ Ứng vẫn như trước, vẫn lo lắng nhìn Cam Đình Đình, ánh mắt vừa mang theo xót thương vừa thể hiện sự trù ừ.

Nếu trước đây cô yêu người đàn ông này, có lẽ bây giờ đã khác, đáng tiếc từ đầu đến cuối bản thân cô đã lầm. “Cám ơn ngài, thương thể của ngài không sao chứ?” Cam Đình Đình nhìn cánh tay Hoàng Bộ Ứng. Ngày ấy khi trăm tiền nhất tề bắn tới phía cô, Hoàng Bộ Ứng vì muốn cứu cô đã bị tên bắn trúng tay.

“Ta không sao, vài ngày nữa là khỏe thôi.” Thực ra chính Hoàng Bộ Ứng cũng không biết vì sao, vì lý do gì mà khi ấy hắn không chút do dự lao đến, hắn thực sự không muốn thấy Cam Đình Đình xảy ra chuyện.

“Vậy ngài ngồi xuống đi, ta có chuyện muốn nói với ngài.” Nét mặt Cam Đình Đình bỗng trùng xuống.

Hoàng Bộ Ứng ngồi xuống ghế bên cạnh giường.

“Chuyện ta sắp nói đích thực là thiên chân vạn xác.” Đối với người không ngại liều mình cứu cô, có chuyện gì cô không thể nói chứ!

“——” Nhìn nét mặt Cam Đình Đình, Hoàng Bộ Ứng biết đây hẳn là chuyện rất quan trọng.

“Thực ra ta không phải là Nghê Thường, ta đến từ thế kỷ 21, cũng chính là từ tương lai. Ta không biết vì sao mình lại đến nơi này, ở thời đại kia gọi đây là ‘xuyên không’. Nghê Thường thật sự vì uống thuốc độc tự sát, cho nên ta xuyên vào thân thể cô ấy, thay cô ấy vào cung ——”

“——” Hoàng Bộ Ứng khinh ngạc không nói nên lời.

“Tên ta là Cam Đình Đình.”

“Cam Đình Đình?”

“Phải, mặc kệ ngài có tin hay không ta vẫn muốn nói cho ngài biết.”

“Ta tin, bởi lẽ ngôn ngữ, cử chỉ của cô đều không giống, vậy nên những điều cô nói ta đều tin.” Tuy rất hoảng sợ, nhưng Hoàng Bộ Ứng tin tưởng rằng lời Cam Đình Đình nói đều là thật.

“Ta cũng không định ở lại trong cung, sau việc lần trước ta đã thấy rõ, cũng là ta quá mù quáng ——” Cam Đình Đình cứ thế nói ra, chẳng quan tâm Hoàng Bộ Ứng nghe được hay không, có hiểu hay không.

“Cô nói cô muốn rời khỏi đây?”

“Phải, ta cũng không biết sẽ đi đâu, nhưng ta không muốn tiếp tục sống ở đây, nếu cứ ở đây ta không thể quên được những chuyện đã qua.”

“Tuy rằng ta không biết giữa cô và hoàng huynh đã xảy ra chuyện gì, nhưng huynh ấy nhất định không để cô rời đi.”

“Những chuyện không nên xảy ra đều đã xảy ra.”

“Không nên xảy ra?”

“Vốn dĩ ta không phải là một cô gái tốt, cảm ơn ngài đã luôn chiếu cố.” Cam Đình Đình tin chắc rằng nếu Hoàng Bộ Ứng biết được chân tướng, anh ta nhất định sẽ khinh bỉ cô, dù gì cô cũng đã làm ra những chuyện thật trơ trẽn.

“Sao nàng lại nói vậy?” Mặc kệ nàng có ra sao, nàng vẫn là nàng, là người độc nhất vô nhị trong lòng ta.” Hoàng Bộ Ứng nhìn Cam Đình Đình nghiêm túc nói.

“Ngài — ngài không cảm thấy ta quá nhơ nhuốc sao?”

“Ta đã nói rồi, mặc kệ nàng có ra sao, nàng vẫn là nàng, vị trí trong lòng ta sẽ không thay đổi.”

“Cảm tạ, ngài có thể giúp ta một chuyện không?”

“Nàng là muốn ta giúp nàng rời cung?”

“Ta hiểu rồi, chỉ cần nàng muốn, ta sẽ giúp nàng.” Hoàng Bộ Ứng kiên định nói.

45. Chương 45: Trở Lại Thế Giới Của Cô Ấy

“Tham kiến Hoàng thượng.” Cung nữ thái giám lớn nhỏ trong Trường Xuân cung đồng loạt quỳ xuống, kẻ nào kẻ nấy đều bàng hoàng, không khỏi run rẩy.

“Thái hậu nương nương rốt cuộc đã đi đâu?” Hoàng Bộ Thần hét lên. Từ ban sáng, thái giám ở cung Trường Xuân đã đến báo Thái hậu từ tối hôm qua không thấy trở về cung, kết quả hấn đợi cả đêm cũng chẳng thấy người đâu.

“Nô tỳ không biết, Thái hậu nương nương nói người ra ngoài đi dạo một lát, không cho chúng nô tỳ đi theo, thế nên —”

Chẳng lẽ là... Hoàng Bộ Thần ngẫm lại, sáng hôm qua khi hấn đến thăm Cam Đình Đình đã cảm thấy tâm trạng cô ấy hơi khác, nhưng vì lẽ gì thì hấn không giải thích được, hóa ra chính là muốn cáo biệt hấn, xem ra cô ấy đã quyết sẽ đi.

“Người đâu, truyền Thập nhất vương gia tiến cung.” Hoàng Bộ Thần nói với tên thái giám bên cạnh. Trong cung, ngoại trừ Hoàng Bộ Ứng thì Cam Đình Đình thân thiết với Hoàng Bộ Quân nhất, nhưng Hoàng Bộ Quân từ tuần trước đã đi biên quan.

“Dạ, nô tài lập tức đi ngay.”

Chưa tới nửa canh giờ, Hoàng Bộ Ứng quát roi thúc ngựa tiến cung.

“Hoàng huynh.”

“Thái hậu nương nương đã đi rồi, đệ có biết không?” Hoàng Bộ Thần chăm chú nhìn Hoàng Bộ Ứng, chẳng để ý đến biểu tình trên khuôn mặt thần đệ.

“Thần đệ biết.” Hoàng Bộ Ứng đáp.

“Biết? Nói vậy đệ biết nàng đang ở đâu?” Hoàng Bộ Thần thấy được tia hi vọng.

“Chuyện này thần đệ không biết.”

“Người —”

“Mấy hôm trước khi đệ đến thăm Thái hậu, Thái hậu nương nương đã nói cho thần đệ biết một chuyện rất khó tin.”

“Chuyện gì?”

“Kỳ thực Thái hậu nương nương không phải là Nghê Thường thực sự, mà là người đến từ tương lai. Bởi vì Nghê Thường từ trước lúc gả cho phụ hoàng đã uống thuốc độc tự vẫn, cho nên — Thái hậu hiện tại tên là Cam Đình Đình.”

“Đệ đang nói —”

“Phải.”

Nghe Hoàng Bộ Ứng nói vậy, Hoàng Bộ Thần không phải không tin, suy ngẫm lại hết thấy mọi chuyện thì đúng là vị Thái hậu này không giống như nữ tử của triều đại này, chẳng lẽ thật sự là người đến từ tương lai sao?

“Chuyện này thì có liên quan gì đến việc không tìm được nàng?”

“Cô ấy nói cô ấy không thuộc về nơi này, sớm muộn cũng phải quay về.”

“Quay về? Ý đệ là nàng về lại tương lai?”

“Phải, cô ấy nói khi trời có hiện tượng lạ chính là lúc phải quay về.”

“Hiện tượng lạ, đêm hôm qua ngũ tinh liên nguyệt, lẽ nào —”

“Chuyện này thần đệ không rõ.”

Lẽ nào nàng thực sự đã quay về? Nàng không muốn ở lại đây? Xem ra chuyện lần trước đã tổn thương trái tim nàng, lòng Hoàng Bộ Thần đau đớn, giờ phút này hắn mới hiểu được cảm giác khi mất đi người mình trân quý, đáng tiếc đã muộn.

“Nàng còn nói gì nữa không?”

“Thần đệ chỉ biết đến thế.”

“Ôi —” Hoàng Bộ Thần thất sắc, nét mặt phẳng phất vẻ bi thương.

“Hoàng thượng, thần đệ có chuyện thỉnh cầu.”

“Chuyện gì? Đệ nói đi.”

“Thần đệ hay tin biên cương hỗn loạn, có thể sẽ xảy ra chiến sự, cho nên đệ muốn đi rèn luyện bản thân, thuận tiện có thể hỗ trợ Thập tam đệ.”

“Vậy được rồi, có đệ ở đấy ta cũng yên tâm.”

“Tạ ơn Hoàng thượng, thần đệ cáo lui trước.”

Hoàng Bộ Ứng vừa lui ra, Hoàng Bộ Thần liền gọi thái giám đến.

“Người đi triệu đại nội cao thủ Ngô Hải đến đây.” Dù Hoàng Bộ Thần tin tưởng lời nói của Hoàng Bộ Ứng, nhưng rốt cuộc sau cùng Hoàng Bộ Ứng lại xin đi biên cương, chuyện này nhất định có ẩn tình khiến hắn hoài nghi. Hơn nữa, hắn cũng nhìn ra được sự quan tâm mà đệ đệ mình dành cho Thái hậu, giống như đêm hôm ấy, Hoàng Bộ Ứng chẳng màng đến tính mạng, liều mình xông vào cứu Thái hậu, mà Thái hậu cũng chỉ nói chuyện quan trọng kia cho Hoàng Bộ Ứng, xem ra quan hệ giữa bọn họ không phải chỉ có thế. Nghĩ đến đây, những đổ kỵ dấy lên trong lòng Hoàng Bộ Thần, tựa như cảm giác trân bảo trên tay bị người ta cướp mất.

46. Chương 46: Nữ Nhân Hoa

“Tiểu đồng, chuẩn bị xong cả chưa?” Hoàng Bộ Ứng nhìn về phía tiểu đồng đang thu dọn đồ đạc hỏi.

“Vương gia, đều đã thu xếp xong, người thực sự muốn đến biên cương sao? Nhưng mà —”

“Người đừng nói nữa, ý ta đã quyết.” Hoàng Bộ Ứng nhắc lấy tay nải, vỗ vỗ vai tiểu đồng.

“Để con đi cùng Vương gia, vậy cũng có thể hầu hạ Vương gia thật tốt.”

“Không sao, có Viên Phương theo ta là được. Vương phủ giao cả lại cho các người, có thời gian ta sẽ trở lại.”

“Vương gia lên đường bình an.” Tiểu đồng trở mặt nhìn Hoàng Bộ Ứng rời đi.

“Vương gia —” Viên Phương – thị vệ thân cận của Hoàng Bộ Ứng – khẽ ghé vào tai hắn nói nhỏ.

“Ta đã biết, tất cả cứ theo như kế hoạch mà làm.” Hoàng Bộ Ứng nhảy lên lưng tuần mã, Viên Phương theo sát phía sau.

Một tháng sau.

“Hoàng thượng, Ngô Hải đã trở về.” Tiểu Lý Tử vội vã chạy vào ngự thư phòng bẩm báo.

“Mau truyền.” Hoàng Bộ Thần gấp gấp nói.

“Tham kiến Hoàng thượng.”

“Mau nói xem thế nào?” Hoàng Bộ Thần nóng lòng hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, thuộc hạ vẫn luôn lên theo Vương gia đến tận biên quan, dọc đường đi ngoài trừ Vương gia và thị vệ thân cận Viên Phương thì không còn người nào khác.” Ngô Hải trung thực bẩm báo.

Không có? Chẳng lẽ tại bản thân hắn quá đa nghi, “Được rồi, không còn việc của người nữa, lui xuống trước đi.”

“Rõ. Thuộc hạ xin cáo lui.”

Làm sao có thể? Lẽ nào nàng thực sự đã trở về tương lai? Hoàng Bộ Thần không muốn tin nhưng vẫn phải tin. Nếu nàng không ở cùng Thập nhất đệ vậy còn có thể ở bên cạnh ai?

“Hoàng thượng.” Tần Viện Viện yếu điệu đi đến bên cạnh Hoàng Bộ Thần, nũng nịu nói.

Hoàng Bộ Thần chán ghét nhìn lướt qua cô ta, sau lớn tiếng nói, “Ai cho nàng vào đây?”

“Hoàng thượng, thần thiếp làm điểm tâm Hoàng thượng thích ăn nhất cho nên muốn tự mình đem đến cho Hoàng thượng.” Tần Viện Viện đặt cái đĩa nhỏ trên tay xuống trước mặt Hoàng Bộ Thần, cầm lên một miếng Lan Hoa Chỉ đưa đến cho hắn.

“Người không thấy trầm đang bận sao? Đi ra ngoài!” Hoàng Bộ Thần quát lên.

“Hoàng thượng — thần thiếp —”

“Cút —”

Tần Viện Viện hoảng sợ, vội vã lui ra. Nàng ta vốn tưởng đêm ấy Hoàng thượng sung hạnh nàng ta vì yêu thích, cho nên nàng ta mới — không ngờ là —

Lướt nhìn đĩa điểm tâm trên bàn, Hoàng Bộ Thần gơ tay gạt cả xuống đất. Từ khi Nghê Thường, không, là Cam Đình Đình rời đi, trong lòng hắn vẫn luôn phiền não, lẽ nào hắn thực sự sai rồi sao?”

Hắn luôn nghĩ là nam tử hán đại trượng phu, không thể vì một nữ nhân mà ảnh hưởng đến quốc gia đại sự, cho nên khi ấy hắn mới lựa chọn bảo vệ quốc gia, chẳng lẽ bản thân hắn thực sự đã lầm rồi sao?

Đáng tiếc, đến giờ phút này tất thấy đều không thể vãn hồi, cái gì mất cũng đã mất. Hắn không hối hận về lựa chọn hôm ấy, chẳng qua là hắn cảm thấy người thua thiệt chính là Cam Đình Đình, thiếu nàng một mạng, một lời hứa hẹn, một thứ mà hắn vĩnh viễn không thể cho nàng, một điều hắn vĩnh viễn không bao giờ làm được, là đặt nàng trên cả giang sơn.

Ồi, Hoàng Bộ Thần khẽ thở dài một tiếng, tiếng đàn trời ban của nàng vẫn như vang vọng trong tâm trí hắn.

Trong lòng thiếp, một đóa hoa nhỏ đương lớn

Trong tâm tối đợi mong ngày khoe sắc

Sớm sớm chiều chiều thiếp đợi chờ

Một người có tâm bước vào giấc mộng

Nữ nhân hoa khẽ lay động giữa chốn hồng trần

Nữ nhân hoa nhẹ nhàng đung đưa theo làn gió

Mong lắm một bàn tay dịu dàng

Có thể xoa dịu những quạnh hiu trong lòng thiếp

Nữ nhân hoa khẽ lay động giữa chốn hồng trần

Nữ nhân hoa nhẹ nhàng đung đưa theo làn gió

Nếu chàng ngửi thấy hương hoa nồng nàn

Xin đừng hỏi thiếp bông hoa ấy thấm đỏ vì ai

Có yêu mới hiểu được tình, có say mới biết rượu nồng vì đâu

Hoa nở, hoa tàn rồi cũng là hư không

Duyên phận đến rồi lại đi tựa như làn gió xuân không ngừng luân chuyển

Nữ nhân như hoa, hoa tự mộng

Duyên phận đến rồi lại đi tựa như làn gió xuân không ngừng luân chuyển

Nữ nhân như hoa, hoa tự mộng

Nữ nhân như hoa, hoa tự mộng

47. Chương 47: Khởi Đầu Mới

“Ồi, nơi này đẹp quá!” Cam Đình Đình giang tay đón gió nơi thảo nguyên bao la, những tường biên quan là nơi tựa như sa mạc, không ngờ lại là thảo nguyên xanh đẹp đến nhường này, xem ra cô đã đến đúng nơi rồi.

“Nàng thích là tốt rồi.” Hoàng Bộ Ứng dắt ngựa theo phía sau.

“Cám ơn ngài.” Nếu không phải nhờ Hoàng Bộ Ứng giúp đỡ, cô sẽ không đến được nơi này, càng không biết rằng rời khỏi hậu cung kia ngày sau sẽ mở ra một trang mới. Cô quyết định bắt đầu lại tất cả, không có Hoàng Bộ Thần, không có mọi thứ trong cung, chỉ có cuộc sống tự do tự tại ở nơi đây.

“Không cần, ta chỉ là —” Hoàng Bộ Ứng bối rối, tuy rằng trong lòng hắn rõ ràng rất thích Cam Đình Đình nhưng lại không dám mở lời, bởi hắn biết Cam Đình Đình vẫn còn thương nhớ hoàng huynh Hoàng Bộ Thần, còn hắn chỉ là một người bạn bầu bạn bên cạnh nàng mà thôi.

“Chỉ là gì? Chẳng lẽ ngài hối hận khi đưa ta đến đây?”

“Không phải vậy, ta —”

“Ngài thích ta sao?” Sao Cam Đình Đình lại không biết chứ, nếu không phải vì Hoàng Bộ Ứng thích cô, anh ta sẽ không vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy. Nhưng hiện tại cô đã không còn là hoàng hoa khuê nữ nữa, mà thời cổ đại này lại rất coi trọng nữ tử thuần khiết. Tuy rằng Hoàng Bộ Ứng đã biết chuyện giữa cô và Hoàng Bộ Thần, hiện tại không biết ra sao, nhưng sau này biết đâu hai người sẽ vĩnh kết đồng tâm.

“Ta thích nàng, nhưng ta biết nàng thích hoàng huynh, ta sẽ không ép nàng.”

“Thích?” Cô thực sự thích Hoàng Bộ Thần sao? Kỳ thực cô cũng không biết, có thể cô chỉ mê luyện sự hưởng thụ về mặt thể xác mà thôi, nhưng vốn đã không còn quan trọng, nếu đã quyết định toàn tâm toàn ý bắt đầu một cuộc đời mới, thì phải quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra. “Có thể ta đã từng rất thích, nhưng loại người như vậy không đáng để ta thích. Ta cần một người có thể toàn tâm toàn ý yêu ta, một việc đơn giản như thế thôi.” Cam Đình Đình cũng biết cuộc sống đơn giản đối với người có thân phận địa vị ở cổ đại khó khăn cỡ nào.

“Ta sẽ đợi nàng, đợi đến khi nàng thích ta mới thôi.” Hoàng Bộ Ứng nhìn sâu vào đôi mắt Cam Đình Đình, chân thành nói với cô như thế.

“Vậy nếu ta thích nam nhân khác thì phải làm sao?” Cam Đình Đình dí dỏm hỏi.

“Chuyện này, nếu quả thật như vậy ta sẽ thầm chúc phúc cho hai người.”

“Ngốc quá, có những người, có những việc bỏ lỡ rồi sẽ không đến lần hai, cho nên phải thật trân trọng.” Kỳ thực những lời này cũng là Cam Đình Đình tự nói với bản thân, nếu bỏ lỡ người đàn ông tốt như Hoàng Bộ Ứng có lẽ cả đời này cô cũng không tìm được người thứ hai.

“Nàng là nói, ta có thể —” Hoàng Bộ Ứng tỏ vẻ kinh hãi.

“Ta là muốn nói ngài bây giờ có thể dạy ta cưỡi ngựa hay không?” Nam nhân này sao có thể vào thời điểm then chốt này lại chậm hiểu như vậy, Cam Đình Đình không khỏi oán thán trong lòng, chạy như bay về phía trước.

Hoàng Bộ Ứng cũng rất hưng phấn, nhảy lên lưng ngựa, hai tay ôm lấy cô kéo lên yên cùng ngồi.

“Á, nhanh quá — chậm một chút —”

“Đừng sợ, có ta ở đây, ta vĩnh viễn bảo vệ nàng, cả đời này sẽ là như thế —”

“Cả đời, ta đây cả đời dành nhờ cả vào ngài, ngài không thể rút lui đây đấy!”

“Cầu còn không được, dù vậy cũng không từ.”

“Ha ha —” Hóa ra hạnh phúc lại đơn giản như thế.

“Ha ha, ha ha —” Tiếng cười của đôi nam nữ vang vọng khắp thảo nguyên rộng lớn, là một khởi đầu mới ngọt ngào, hạnh phúc.

48. Chương 48: Ta Xếp Thứ Nhất

“Sao nàng có thể đối với nam nhân khác, trong khi lại ném tướng công của mình qua một bên như thế?”

“Chàng cũng vậy thôi.”

“Ta có sao? Ngoài nàng ra, ta không hề có ai khác, ngay cả nữ tử khác ta cũng chưa từng liếc mắt đưa mày.”

“Hừ, bây giờ chẳng phải là chàng đang nhìn đó sao?”

“Ta chỉ nhìn, nàng nhìn nàng xem, còn thân thiết như thế.”

“Thiếp không chỉ muốn ôm còn muốn hôn nữa, thế thì sao?”

“Nàng... ta không cho phép!”

“Chàng coi mình là cái gì?”

“Ta không phải cái gì, ta là tướng công của nàng.”

“Được rồi được rồi, ta nói hai người các người đó, không nên ngày nào cũng vì chút chuyện nhỏ này mà cãi qua cãi lại.” Hoàng Bộ Quân bắt đắc dĩ bế lấy đứa nhỏ từ tay hai người họ, dịu giọng nói, “Các tiểu bảo bối, thúc thúc mang các con đi chơi, để hai người kia ăn giấm cho ngon.” Cũng như mọi ngày, Hoàng Bộ Quân ôm hai tiểu tử kia đi tản bộ.

“Nương tử.” Hoàng Bộ Ứng đi đến trước mặt Cam Đình Đình, dịu dàng gọi.

“Chàng còn biết thiếp là mẹ của con chàng sao?” Cam Đình Đình liếc mắt nhìn Hoàng Bộ Ứng, trong lòng vừa bực vừa buồn cười, còn cách nào khác, ai bảo ngày nào cũng thích ăn giấm, lại còn là giấm của tiểu hài tử.

“Ta nhận sai rồi còn không được sao? Nàng định khi nào mới tha thứ cho ta đây?” Hoàng Bộ Ứng ôm lấy Cam Đình Đình từ phía sau.

Lần đầu tiên? Không, đây không biết là lần thứ mười mấy rồi, bắt quá cô không thể tức giận. Mấy năm nay cô có thể thấy được Hoàng Bộ Ứng thật sự yêu mình, còn coi hai đứa nhỏ như con của mình, ngoại trừ thỉnh thoảng thích ăn chút giấm chua còn lại không gì có thể chê trách.

“Muốn thiếp tha thứ cho chàng cũng được, nhưng thiếp có một điều kiện.” Cam Đình Đình thần bí nói.

“Chỉ cần nàng tha thứ cho ta, đừng nói một điều, mười điều kiện ta cũng đáp ứng.”

“Đó chính là —”

“Chính là cái gì?” Hoàng Bộ Ứng ôm Cam Đình Đình thật chặt.

“Chính là muốn chàng yêu thiếp, sung thiếp cả đời. Đời này ngoài thiếp ra không bao giờ được ... liếc mắt nhìn nữ nhân khác. Luôn luôn đặt thiếp ở vị trí thứ nhất, trong lòng coi thiếp là người đẹp nhất ——”

“Được được, ta thương yêu nương tử, đời này rồi cả kiếp sau, kiếp sau sau nữa. Ta vĩnh viễn chỉ yêu một mình nàng, trong lòng ta nàng vĩnh viễn đứng đầu, là người đẹp nhất trong mắt ta — Như vậy có được không?”

“Ừm, thế cũng còn tạm được.” Cam Đình Đình vừa cười vừa nói.

“Còn nàng? Trong lòng nàng ta đứng thứ mấy?” Hoàng Bộ Ứng biết trong lòng Cam Đình Đình, khẳng định vị trí thứ nhất không phải hắn, chỉ cần trong lòng nàng có hắn là được rồi.

“Để thiếp nghĩ một lát, một ... hai ... ba bốn năm sáu ——” Cam Đình Đình cố tình giơ tay lên đếm.

“Cái gì? Mười?”

“Hi hi, vậy chàng muốn thứ mấy?”

“Ta không dám mong ước xa vời đến vị trí thứ nhất thứ hai, tối thiểu cũng phải thứ ba ——” Nét mặt Hoàng Bộ Ứng có chút mất mát.

“Chàng ngốc, thiếp chỉ gạt chàng thôi. Trong lòng thiếp, chàng đương nhiên là đứng nhất.” Cam Đình Đình xoay người, nghiêng tức nhìn Hoàng Bộ Ứng. Thực ra mấy năm nay, cô cũng chưa từng nói ra suy nghĩ thật trong lòng cho Hoàng Bộ Ứng biết, hiện tại hai đứa nhỏ đều đã lớn, cũng đã đến lúc cô nói rõ tâm ý của mình.

“Thật vậy sao? Thế nhưng chẳng phải vị trí thứ nhất trong lòng nàng dành cho bọn nhỏ sao?”

“Thiếp rất yêu bọn trẻ, nhưng bọn chúng rồi cũng sẽ trưởng thành, sẽ có người đem chúng đặt ở vị trí thứ nhất, cũng có khi sẽ đụng phải người bọn chúng yêu nhất. Thế nên đời này người thiếp yêu nhất, đặt ở vị trí thứ nhất, ngoài chàng ra còn có ai sao.” Nói ra hết tất cả, Cam Đình Đình có chút xấu hổ, khuôn mặt cũng đỏ ửng lên.

“Ta đứng thứ nhất, ta đứng thứ nhất. Nương tử, ta yêu nàng, ta yêu nàng.” Hoàng Bộ Ứng cao hứng ôm Cam Đình Đình xoay vòng vòng.

Ta cũng yêu chàng, Cam Đình Đình thầm nhủ trong lòng. Tuy rằng hiện tại chưa thể nói ra câu này, nhưng cô biết rồi sẽ có một ngày cô sẽ tự mình nói với Hoàng Bộ Ứng.

49. Chương 49: Có Nét Giống Nhau

“Ca ca, chờ muội một chút.” Tiểu Bối hai chân ngắn cùn đuổi theo sau Tiểu Bảo.

“Tiểu hài tử đúng là phiền phức.” Tiểu Bảo xoay người nhìn Tiểu Bối, tiểu quỷ nhỏ khẩu khí lớn.

“Tiểu Bối không phải tiểu hài tử, Tiểu Bối trưởng thành muốn gả cho ca ca làm tân nương tử, giống như phụ thân và mẫu thân vậy.” Khuôn mặt non nớt của Tiểu Bối bừng sáng, đôi mắt trong veo sáng ngời như sao.

“Nói muội là tiểu hài tử còn không chịu nhận, huynh muội không thể kết hôn.”

“Không, muội không chịu, muội sẽ làm tân nương tử của ca ca.”

“Được được, thua muội rồi, nữ nhân đúng là phiền phức, chỉ biết khóc.” Tiểu Bảo bất đắc dĩ thay Tiểu Bối lau đi những giọt nước mắt lăn dài trên má, nắm lấy tay Tiểu Bối, quả nhiên Tiểu Bối nín khóc mỉm cười.

“Hai đứa nhỏ thật đáng yêu.” Ngày nay thiên hạ thái bình, Hoàng Bộ Thần lên vi phục xuất tuần, từ lâu hẳn đã muốn đến thăm đại thảo nguyên nơi biên quan.

“Thúc thúc, ngài thật giống ca ca.” Tiểu Bối ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Hoàng Bộ Thần, đồng ngôn vô kỵ nói.

“Tiểu hài tử, không được nói bậy, đây chính là —”

“Ngô Hải —” Hoàng Bộ Thần ngăn Ngô Hải lại.

“Tiểu Bối, chẳng phải phụ thân mẫu thân đã dặn không được nói chuyện với người lạ sao?” Tiểu Bảo đi tới, kéo Tiểu Bối vào lòng che chở.

“Đứa bé này...” Hoàng Bộ Thần quan sát Tiểu Bảo, đứa bé này, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ này, so với hẳn đúng thật —

“Ca ca, thúc thúc không phải là người xấu. Hơn nữa thúc thúc thật giống ca ca.” Tiểu Bối càng khẳng định nói.

“Tiểu Bối không được nói bậy, sao huynh có thể giống người khác chứ. Chúng ta mau về thôi, bằng không phụ thân mẫu thân sẽ lo lắng.” Tiểu Bảo kéo tay dẫn Tiểu Bối đi, tuy cậu nhỏ cũng thấy mình rất giống vị thúc thúc kia, nhưng cậu lại không thích. Tuy nhìn thoáng qua thì rất giống nhưng đúng là không thích.

“Ngô Hải, ngươi thấy đứa bé kia chứ?” Hoàng Bộ Thần hỏi Ngô Hải.

“Hoàng thượng, hài tử kia đúng là có nét giống người.” Ngô Hải thành thực nói.

Nhìn hai thân ảnh nhỏ bé dần khuất xa, tâm ý thánh thượng bỗng có cảm giác khác thường, tựa hồ đoán được, nhưng lại không dám tin. Dù gì cũng đã năm năm trôi qua.

“Phụ thân mẫu thân.” Thấy Hoàng Bộ Ứng và Cam Đình Đình, Tiểu Bối vùng khỏi bàn tay nhỏ bé của Tiểu Bảo chạy về phía họ.

“Tiểu Bối làm sao vậy? Có phải ca ca lại bắt nạt con không?” Hoàng Bộ Ứng cương cường ôm lấy Tiểu Bối.

“Không phải, ca ca không có bắt nạt Tiểu Bối. Tiểu Bối vừa cùng ca ca đến đằng kia chơi, gặp được một người rất giống ca ca.” Tiểu Bối vừa nói vừa chỉ tay về phía bên kia.

“Người rất giống?” Cam Đình Đình biết hài tử sẽ không nói dối, bèn nhìn về phía Tiểu Bảo hỏi, “Lời muội muội nói là thật sao?”

“Chúng con gặp phải hai người không quen biết. Vì cha và mẫu thân đã dặn không được nói chuyện với người lạ vậy nên con dắt Tiểu Bối quay về.” Tuy là song sinh với Tiểu Bối, nhưng Tiểu Bảo trưởng thành sớm hơn muội muội mình rất nhiều.

Cam Đình Đình và Hoàng Bộ Thần nhìn nhau, cả hai đều có linh cảm không lành.

“Tiểu Bảo, đưa muội muội vào phòng chơi.” Cam Đình Đình đưa Tiểu Bảo và Tiểu Bối vào phòng trong cài cửa lại, sau đó cùng Hoàng Bộ Ứng ra sân. Vừa bước đến cửa thì đã gặp phải Hoàng Bộ Thần và Ngô Hải.

“Hoàng huynh.”

“Thập nhất đệ.”

Gặp Hoàng Bộ Ứng, Hoàng Bộ Thần không thấy ngạc nhiên, trái lại, người kinh ngạc lại là Hoàng Bộ Ứng. Hắn không ngờ Hoàng thượng sẽ đến tận biên quan.

Cam Đình Đình chỉ đứng bên cạnh, Hoàng Bộ Thần cũng không phát hiện ra sự hiện diện của cô.

“Hoàng huynh, sao huynh đến cũng không báo trước một tiếng để đệ ra nghênh đón.” Trong lòng Hoàng Bộ Ứng đúng là có chút bất ổn.

“Không cần, ta không có việc gì nên đi thăm thú đó đây, nhưng đệ —” Vô tình trong lúc ấy, Hoàng Bộ Thần nhìn thấy Cam Đình Đình đứng bên cạnh, “Nghê Thường? Thật là nàng sao?” Trong giọng hắn mang heo kinh hỉ lẫn kinh ngạc.

“Hoàng thượng, ta không phải là Nghê Thường, ta là Cam Đình Đình, hiện tại là thê tử của Ứng.” Lòng cô đã không còn dao động, anh ta là Hoàng thượng, cô là Cam Đình Đình, những thứ khác đều không tồn tại.

50. Chương 50: Không Liên Quan Đến Họ

“Thập nhất đệ? Thê tử?” Hoàng Bộ Thần nhìn Hoàng Bộ Ứng.

“Không phải thần đệ có ý định lừa gạt, mong Hoàng thượng thứ tội.” Hoàng Bộ Ứng vội quỳ xuống.

“Phụ thân mẫu thân.” Tiểu Bảo và Tiểu Bối từ nhà trong chạy ra.

“Ừa, là vị thúc thúc rất giống ca ca đây mà.” Tiểu Bối nói, bởi cô bé rất thích ca ca nên cũng rất thích vị thúc thúc giống ca ca này.

“Tiểu Bối.” Cam Đình Đình ôm Tiểu Bảo và Tiểu Bối vào lòng.

“Mẫu thân, tại sao phụ thân lại quỳ xuống?” Tiểu Bối tò mò hỏi.

“Đệ đứng lên trước đi, chúng ta vào trong rồi hãy nói.” Hoàng Bộ Thần biết có một số việc không thể nói trước mặt bọn nhỏ, ít nhiều cũng sẽ gây thương tổn tâm hồn chúng, huống hồ đây là hai người ——

“Dạ, hoàng huynh. Mời ——” Hoàng Bộ Ứng đưa Hoàng Bộ Thần vào gian trong.

“Tiểu Bảo, Tiểu Bối. Xem thúc thúc mang gì đến cho hai con nè.” Hoàng Bộ Quân dẫn theo một con thỏ, lên tiếng gọi từ xa.

“Ôi, con thỏ con thỏ, thật đáng yêu.” Tiểu Bối vùng khỏi vòng tay Cam Đình Đình chạy tới.

Hoàng Bộ Quân dang tay ôm Tiểu Bối vào lòng.

“Hoàng thượng?” Vào trong nhà, Hoàng Bộ Quân mới phát hiện sự hiện diện của Hoàng Bộ Thần. “Thần đệ tham kiến Hoàng thượng.” Hắn lập tức quỳ xuống hành lễ.

“Đứng lên đi.” Hoàng Bộ Thần thản nhiên liếc nhìn Hoàng Bộ Quan, xem ra năm năm qua những người này gạt hấn không ít chuyện, hại hấn không hay biết chút gì, điều này không khỏi khiến long tâm nổi giận.

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Hoàng Bộ Quân đứng lên, lui sang bên cạnh.

Lúc này trong gian phòng lặng ngắt như tờ, bầu không khí ngưng đọng đến cực điểm.

“Ta muốn biết rốt cuộc các người giấu ta bao nhiêu chuyện, có bao nhiêu chuyện mà ta không biết.” Hoàng Bộ Thần uy nghi nhìn Hoàng Bộ Quân và Hoàng Bộ Ứng nói.

“Việc này không liên quan đến họ. Ban đầu là ta ép Ứng đưa ta xuất cung, cũng là ta buộc Ứng lừa ngài, nói rằng ta đã trở về tương lai.” Cam Đình Đình thẳng thắn nói, dù sao cô cũng không thiếu Hoàng Bộ Thần điều gì, sao cô phải sợ.

“Đình Đình. Hoàng thượng, việc này không liên quan đến Đình Đình và Thập tam đệ, tất cả đều là chủ ý của mình thần đệ.” Hoàng Bộ Ứng lần nữa quỳ xuống, hấn biết sớm muộn gì cũng có ngày này, chỉ không ngờ lại đến nhanh tới vậy.

“Hoàng thượng, xin người xét lấy sự trung thành và tận tâm của Thập nhất ca mà tha thứ cho huynh ấy.” Hoàng Bộ Quân cũng quỳ xuống cầu tình.

“Thúc thúc, có phải phụ thân và Quân thúc thúc đã chọc giận ngài không? Tiểu Bối đem thổ con cho người chơi, người đừng giận nữa có được không?” Tiểu Bối ôm con thổ chạy đến trước mặt Hoàng Bộ Thần, ngay thơ nói.

Ngắm khuôn mặt nhỏ thiên chân khả ái của cô bé, tất thấy mọi tức giận trong lòng Hoàng Bộ Thần nguôi đi rất nhiều, hấn đưa tay ôm Tiểu Bối ngồi lên đùi, “Thúc thúc không có giận, thúc thúc là đang cùng họ chơi đùa.” Sau đó hấn nhìn hai người đang quỳ trên đất nói, “Đứng lên cả đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

“Các người lui cả đi, ta có vài lời muốn nói với nàng.” Hoàng Bộ Thần nhìn về phía Cam Đình Đình nói.

“Dạ.” Hoàng Bộ Ứng hơi lo lắng nhìn Cam Đình Đình.

“Thiếp không sao, chàng đưa bọn nhỏ ra ngoài trước đi.” Cam Đình Đình trấn an Hoàng Bộ Ứng.

Hoàng Bộ Ứng cùng Hoàng Bộ Quân ôm Tiểu Bảo và Tiểu Bối, còn có Ngô Hải, tất cả đều lui ra ngoài.

“Nàng không định giải thích sao?” Hoàng Bộ Thần lên tiếng.

Giải thích? Cô có điều gì cần giải thích với anh ta sao? Năm năm trước không có, năm năm sau cũng không. “Ngài muốn nghe điều gì?” Cam Đình Đình thản nhiên hỏi Hoàng Bộ Thần.

51. Chương 51: Chương Kết

“Hai đứa bé kia?” Hấn tính toán một chút, hai đứa nhỏ kia thoát nhìn nhiều nhất cũng chỉ mới năm tuổi, năm năm trước cũng chính là khi Cam Đình Đình bỏ đi, cho nên

“Không sai, là con của ngài. Nhưng ngài có phụ thân của bọn chúng thì sao? Năm năm nay ngài chưa từng gánh vác trách nhiệm làm cha lấy một lần, cho nên đối với bọn nhỏ mà nói, ngài cũng chỉ là người xa lạ mà thôi.”

“Ta biết, nhưng nếu lúc đầu nàng không bỏ đi, bọn chúng sẽ không ”

“Ta không bỏ đi? Vì sao ta bỏ đi hấn ngài là người hiểu rõ nhất.”

“Chẳng phải ta đã nói rồi sao, ta yêu nàng nhưng không thể vì nàng mà vứt bỏ quốc gia.”

“Ngài luyện tiếm ngôi vị hoàng đế, nhưng đây không phải điều ta muốn. Ta chỉ muốn có một cuộc sống hạnh phúc giản đơn, những điều này Ứng đều có thể cho ta. Vậy nên chuyện gì qua rồi hãy để nó qua đi.”

“Ta biết nàng còn giận chuyện ngày ấy, thế nhưng khi ấy là ta bất đắc dĩ.”

“Ngài không cần viện cớ, cái gì qua cũng đã qua, ta không muốn nhắc lại. Huống hồ hiện tại ta đang rất hạnh phúc, có bọn nhỏ có Ứng. Đây chính là cuộc sống mà ta mong ước.”

“Điều gì hẳn có thể cho nàng ta cũng có thể, nàng hãy đưa bọn nhỏ theo ta trở về.”

“Trở về?”

“Phải, mấy năm qua ta chưa từng quên nàng.”

“Xem ra ngài vốn không thể nào hiểu được thế nào là yêu một người.”

“Ta ”

“Đình Đình, nàng và Hoàng thượng nói gì trong đó? Sao nhanh như vậy huynh ấy đã quay về?” Hoàng Bộ Ứng tò mò hỏi Cam Đình Đình.

“Thiếp nói hắc hắc, bí mật!” Thực ra cô đã nói rõ với Hoàng Bộ Thần rằng, bất luận hiện tại hay là tương lai, người cô yêu vĩnh viễn là Hoàng Bộ Ứng. Hoàng Bộ Thần nhận thấy sự tình không thể văn hời, đành quay về.

“Nàng mau nói đi, ta muốn biết.”

“Thiếp nói bất kể là bọn nhỏ hay là thiếp đều là người của Hoàng Bộ Ứng, cho nên ”

“Nàng thực sự nói vậy?”

“Dĩ nhiên, chẳng lẽ không phải sao?”

“Đương nhiên là phải rồi, bất kể là bọn nhỏ hay nàng đời này đều là của ta, ta sẽ yêu mọi người cả đời, cả đời.”

“Được rồi, hai người không cần ân ái ái ái như thế. Cái này là Hoàng thượng gửi ta cầm giúp hai người.” Dù gì cũng đã quá quen với những hành động thân mật hằng ngày của hai người bọn họ, nên Hoàng Bộ Quân cũng chẳng để bụng.

“Cái này?” Hoàng Bộ Ứng nhận lấy vật trong tay Hoàng Bộ Quân, là một đạo thánh chỉ.

“Bỏ đi, vậy cũng tốt, sau này chúng ta có thể luôn bên nhau.” Nhìn qua nội dung trong thánh chỉ, Cam Đình Đình cất tiếng nói.

“Phải, các ngươi là người một nhà, còn ta bây giờ là người ngoài sao?” Hoàng Bộ Quân bất mãn nói. Hắc hắc, kỳ thực trong lòng hắn hiểu rõ, hai người kia đời này ở cùng một chỗ âu cũng là do duyên phận.

“Thúc thúc không phải người ngoài nha, Tiểu Bối lớn lên sẽ gả cho thúc thúc làm tân nương tử.” Tiểu Bối chạy đến, nhào vào lòng Hoàng Bộ Quân.

“Nữ nhân đúng là hay thay đổi, mới hôm qua còn nói muốn làm tân nương của ta, đến hôm nay lại đứng núi này trông núi nọ.” Tiểu Bảo trừng mắt nhìn Tiểu Bối, khế lẩm bẩm.

“Tại ca ca nói huynh muội không thể kết hôn, cho nên Tiểu Bối phải gả cho thúc thúc.”

“Được được, Tiểu Bối mau mau lớn.” Hoàng Bộ Quân sủng ái ôm chặt Tiểu Bối trong lòng, thực ra từ lâu hắn đã yêu thương hai đứa nhỏ như con ruột của mình.

“Ta nói đệ đó, đệ không được có ý đồ với con gái ta.” Hoàng Bộ Ứng giành lấy Tiểu Bối từ tay Hoàng Bộ Quân, vờ như tức giận nói.

“Chẳng lẽ ... chẳng lẽ ngài là trâu già mà muốn gặm cỏ non?” Cam Đình Đình bồi thêm một câu.

“Có hai người bảo hộ, ta nào dám.”

“Ha ha ha ”

“Ha ha ha “

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-hau-nuong-nuong-muoi-sau-tuoi>